István ADORJÁN

SECRET

INSTRUMENTUL

CREATOR DE NAŢIUNE UNIVERSALĂ NON-NAŢIONALIST UMANIST PROGRESIST AL ELISABETEI ADAM

Informații de drept-autor

– Ediția a doua: publicată pe Google Play și Internet Archive în noiembrie 2018, republicată în iunie 2019: GGKEY: 4K66N7NA247 (format PDF fără DRM);
– Ediția întâi: publicată pe Google Play și Internet Archive în iunie 2017: GGKEY: AB2BHUXDL3X (format PDF fără DRM).
– Identificator de carte personal: istvan%adorjan%20%decembrie%1959%calugareni%mures %romania%instrumentulelisabetei%2%pdf%googleplay.

Primii cititori ai scrierilor autorului sunt „Illuminati” și celelalte organizații politice secrete naționale şi etnice controlând, conservând și folosind etniile, națiunile și statele naționale. Acestea sunt interesate în demolarea prin desfacerea în bucăți și în cele din urmă nimicirea scrierilor lui ca informații și dovezi ale existenței și acțiunilor lor, precum și factori potențiali de formare a istoriei atingând interesele lor. În acest scop, printre altele, ei urmăresc să aleagă din ele elementele științifice noi, să le naționalizeze, să uzurpe, să transfere în proprietatea națiunii drepturile de autor relative la acelea, punându-și masca agenților lor secreți naționali, cu sau fără procese simulacru de plagiat bazate pe trucuri ca dovezi simulacru, cu drepturile de autor uzurpate-naționalizate să scoată din circulația în primul rând internațională scrierile lui și, prin aceasta, să priveze cititorii potențiali de accesibilitatea la aceste informații și dovezi relative la existența și acțiunile lor. Cu scopul de a-l face posibil, a-l camufla, a-l facilita sau a mări eficiența plagiatului, ei intenționează – printre altele – să prindă un element științific nu în întregimea, ci în esența sa, în „punctul de plecare” născocit al procesului său de creare sau sub forma unei aserțiuni de implicare. De aceea, autorul consideră ca fiind un atac politic secret național, infracțiune națională și proces simulacru de plagiat național sau demers plagiator național împotriva științei, cunoașterii științifice, circulației libere a informațiilor, societății civile, democrației, persoanei lui și potențial împotriva altor indivizi calificați în secret „periculoși”, executate în masca membrilor unor elemente ale statelor naționale și/sau ale societății civile ca infractori naționali, precum și ca fiind o altă dovadă relativ la existența și acțiunile organizațiilor politice secrete etnice și ale celor naționale orice astfel de proces sau alt demers inițiat sau făcut împotriva lui sau a scrierilor lui, sau fără considerarea publică a acelora, care duce lipsă de dovadă excluzând toate îndoielile relativ la dreptul de autor al elementelor științifice conținute de scrierile lui, revendicate sau folosite de acelea, ori prezintă dovezi simulacru relative la acelea.

Informații de fotografie-copertă

Elisabeta Adam în toamna anului 1980 pe Scena Universitară [În limba maghiară: Egyetemi Színpad.] din Budapesta, Ungaria, cu recitalul ei individual de limbă maghiară intitulat „A nap árnyéka”. [Citește aproximativ: o nop 'a:rnie:ko.] [În limba română: Umbra soarelui.] [1, p. IV]

Copyright information

– Second Edition: published with Google Play and Internet Archive in November 2018, re-published in June 2019: GGKEY: 4K66N7NA247 (PDF without DRM);
– First Edition: published with Google Play and Internet Archive in June 2017: GGKEY: AB2BHUXDL3X (PDF without DRM).
– Personal Book Identifier: istvan%adorjan%20%decembrie%1959%calugareni%mures%romania %instrumentulelisabetei%2%pdf%googleplay.

The first readers of the writings of the author are the “Illuminati” and other ethnical and national secret political organizations controlling, conserving and using the ethnic groups, nations and national states. These are interested in demolishing by picking to bits and finally annihilating his writings as information and evidences relative to their existence and actions, as well as potential history-forming factors touching their interests. For this purpose, they are striving, among others, to have the new scientific elements sorted out of them, to nationalize them, to usurp, to transfer into the property of nation the copyright relative to them, assuming the mask of their national secret agents, with or without plagiary mock trials based on tricks as sham evidences, with the usurped-nationalized copyright to have his writings withdrawn from firstly the international circulation, and by so doing to deprive the potential readers of the accessibility to these information and evidences relative to them. With the purpose of making it possible, disguising it, facilitating it, or increasing the efficiency of the plagiarizing, they intend — among others — to apprehend a scientific element not in its entirety, but in its essence, in a forged “starting-point” of its creating process, or in the form of an implication assertion. For this reason, the author considers it as being a national secret political attack, a national criminal act, and a national plagiary mock trial or a national plagiarizing process against science, scientific cognition, the free streaming of information, civil society, democracy, his person, and potentially other individuals secretly qualified “dangerous”, executed in the mask of members of some elements of the national states and/or of the civil society as national criminals, as well as a further evidence relative to the existence and actions of the ethnical and the national secret political organizations any such trial or other process initiated or conducted against him, or his writings, or without public regard to them, which does without evidences beyond any shadow of doubt relative to the copyright of the scientific elements arrogated or used by that trial or process, contained by his writings, or produces sham evidences relative to that copyright.

Imperialismul statal își ia victimele de milenii.
Imperialiștii naționali apără națiunile create de ele de membri lor,
iar statele naționale întemeiate de ele de cetățeni,
ca „Dumnezei își mântuiesc regii” de oameni.
Solicitați dreptul omului de a întemeia un stat!
Altminteri statele imperialiste pot viola drepturile omului.
Violarea statală a drepturilor omului este infracțiune națională.
Infracțiunile naționale sunt comise de infractori naționali.
Infractorii naționali sunt neomenoși, antiumaniști,
creează neliniște și nepășnicie sociale.
Să fie state democratice, omenoase, umaniste , întemeiate de oameni,
ca oamenii să poată trăi în mod omenesc o viață liniștită și pașnică!

În „Dumnezeu”, nu mă încred,
deoarece știu că el este numai o mască pentru „Illuminati”
și celelalte organizații politice secrete naționale;
iar în statele naționale întemeiate de ele nu mă încred,
numai în Statele Unite ale Terrei temute de ele cred.

Elisabeta Adam a fost o victimă a imperialismului național și ea.
„Fiarele” [2] naționale au apărat pseudo-națiunile și statele lor și de ea,
cu statele lor imperialiste au violat drepturile și interesele legitime și ale ei,
ca infractori naționali au comis infracțiuni naționale și împotriva ei,
au tratat-o neomenos, au ținut-o în neliniște și nepășnicie și pe ea.
A fost complet lipsită de apărare și ea.
Numai cu arta ei a putut lupta împotriva criminalității și imperialismului naționali.
Oamenii care au iubit-o și au ținut la arta ei ar fi putut s-o apere,
dacă ar fi avut dreptul de a desființa statul național
imperialist neomenos, antiumanist.

„Naționalitatea păstrează-ți-o în omenia ta, o omule.” [1, p. 153]

Elisabeta Adam

„Eu sunt om și vreau să trăiesc în mod omenesc.” [3]

Elisabeta Adam

„Sunt un îndrăgostitor al oamenilor și al popoarelor.” [3]

Elisabeta Adam

Cu filmul ei intitulat „Bietul Ioanide”, Elisabeta Adam pare să semnaleze cu semnul mână „isushristosian” că are un mesaj către oamenii „zilelor noastre” [1, p. 152] pentru „salvarea” lor de „fiarele” [2] lor naționale ca „Dumnezeii” lor: [4, minutul 92]

István ADORJÁN

INSTRUMENTUL CREATOR DE NAȚIUNE UNIVERSALĂ NON-NAȚIONALIST UMANIST PROGRESIST AL ELISABETEI ADAM

Ediția a doua

István ADORJÁN – 2019

Cuprins

Prefață

Spiritualitatea, munca și viața Elisabetei Adam pot fi surse pentru acei oameni care vor să creeze pentru sine sau pentru alții o viață bogată în succese, fericită, demnă de om pe o Terră umanistă, privind în viitor, progresând continuu, liberă de naționalism antiumanist și imperialism național.

Oamenii de naționalitate și etnie română, de regulă, o cunosc pe Elisabeta Adam (1947-2014) [6] – în numele ei original Erzsébet ÁDÁM [Citește aproximativ: 'erje:bet 'a:da:m.] – ca o actriță de film. Însă, ea a fost în primul rând o actriță de podium, care printr-o căsătorie din interes a reușit performanța rară de a redacta și scrie ea însăși, precum și de a propaga în țară și peste hotare în trei limbi – maghiară, română și engleză – patru recitaluri individuale, în care a introdus ideile ei umaniste și non-naționaliste, precum și codificat informațiile ei relative la persecuția ei politică secretă națională. De fapt, aceasta este motivul pentru care s-a început atragerea ei relativ intensivă în filme în 1978, la circa zece ani de la începerea carierei sale profesionale. Scopul acestei operațiuni politice secrete naționale s-a atins în 1982, an care marchează atât sfârșitul carierei sale intensive de filme și începutul carierei sale de Cenaclu Flacăra, cât și sfârșitul carierei sale intensive de recitaluri individuale.

Cu această cercetare, am dezgropat din „adâncul [5] mormântului” [3] lor național, am reînsuflețit, am descojit din învelișurile lor artistice, am reconstruit din elementele lor, pentru ca această carte să „păstreze proaspăt” [1, p. 167] și să „radieze” [1, p. 164] și pe mai departe recitalurile individuale de valoare politico-ideologică și documentar-istorică universală intitulate „Harangtisztán” [Citește aproximativ: 'horongtista:n.] [În limba română: Clar ca clopotul.] din 1974, „Rejtelmek ha zengenek” [Citește aproximativ: 'reitelmek ho 'zenghenek.] [În limba română: Enigme dacă răsună.] [Notă: După traducerea oficială din epocă: Când tainele dau glas.] [14] din 1976, „Vadrózsák” [Citește aproximativ: 'vodro:ja:k.] [În limba română: Trandafiri sălbatici.] [Notă: După traducerea oficială tendențioasă din epocă: Flori de măcieș.] [19] din 1978 și „A nap árnyéka” (Umbra soarelui), ca instrumentul creator de națiune universală non-naționalist, umanist și progresist, înăbușit, șters, falsificat, înmormântat și condamnat la „nimicire” [1, p. 130] al Elisabetei Adam, devenită larg cunoscută ca artist dramaturg din Târgu Mureș, [În limba maghiară: Marosvásárhely.] România, de limbă maternă maghiară, ca prin aceasta „enigmele umbrei soarelui să se răsfrângă, să răsune clar ca clopotul și să se înalțe în sus pentru trandafirii sălbatici”.

În același timp, această carte poate fi considerată o expresie a acelei voințe a Elisabetei Adam pe care ea o lasă să se înțeleagă cu revelația ei făcută cu interviul ei apărut în Új Tükör [Citește aproximativ: u:i 'tîkăr.] [În limba română: Oglindă nouă.] din Budapesta la 25 iulie 1982: „Eu, până când trăiesc, vreau să servesc poporul maghiar din România.” [1, p. 184] Cu aceasta, ea face aluzie la: „După moartea mea, vreau să servesc nu numai poporul maghiar din România, ci și întreaga omenire.” Aceasta ea o coroborează cu ultimele ei cuvinte revelate cu recitalul ei individual intitulat „A nap árnyéka” (Umbra soarelui): „– Visați! … Visați, oamenilor! … Visează, omenire!” [3]

Aflat sub influența „puterii magice” [1, p. 179] și a „fermecătoriei” [1, p. 188] Elisabetei Adam, poetul român din România Adrian Păunescu propunea, în articolul lui apărut la 11 decembrie 1982 în săptămânalul național de limbă română Magazin din București ca „televiziunea română ar putea prezenta cu subtitrarea corespunzătoare” [1, p. 175] recitalul individual al Elisabetei Adam intitulat „A nap árnyéka” (Umbra soarelui), la a cărui o suta reprezentație el „asistase cu mare însuflețire”. [1, p. 174] Desigur, regimul Ceaușescu ca stat național român nu era interesat în dezvoltarea „conștiinței omenești” [10] a „românilor”, așa că propunerea a rămas, după toate probabilitățile, pe hârtia ziarului. De aceea, versiunea lingvistică română a acestei cărți poate fi considerată o înfăptuire parțială a acelei propuneri, nu sub formă de film, ci sub formă de carte, și nu sub aspect artistic și istoric, ci sub aspectul „întrebărilor încă tot valabile pe care le pune”. [1, p. 174]

Misiunea acestei cărți este ca, și în circumstanța afirmării furișe, înăbușitoare și „nimicitoare” [1, p. 130] a naționalismului antiumanist mare maghiar și cel mare românesc înăuntrul și în afara state-

lor naționale maghiar și român ținute cu grijă și păzite ca tezaure, să pună capăt epocii de circa trei decenii a boicotului politic secret național aplicat împotriva Elisabetei Adam, precum și să reîncea- pă, să continue și să asigure propagarea instrumentului ei creator de națiune universală întreruptă pe la mijlocul deceniului 1980 prin intervenție politică secretă națională, ceea ce ea până atunci putea să mai facă din când în când prin prezentarea și publicarea sub formă de placă picup mare a acestor recitaluri individuale ale ei.

Sarcina artistului dramaturg este ca cu sine să reprezinte pe alții. Elisabeta Adam a cultivat arta dramatică la un astfel de nivel că nu numai că a reprezentat poeți și scriitori cu sine, ci, rezultând din „cerințele ei de autoexprimare”, [1, p. 167] cu poeți și scriitori „a și arătat” [7] propria ei „individualitate puternică” [1, p. 181] și spiritualitate așa că prin aceasta nu și-a pierdut succesul critică, presă și public, ba încă a și datorat acestea parțial tocmai „individualității ei puternice” și spiritualității ei. Acest plus de individualitate și de spiritualitate a fost formulat de propaganda politică secretă națională anti-Elisabeta Adam așa că ea „s-a realizat pe sine” [1, p. 154] sau adesea a calificat interpretarea ei „fermecătorie”, iar pe ea „fermecătoare”.

Miklós SOÓS, [Citește aproximativ: 'miclo:ș 'șo:ș.] conducătorul Radioului Maghiar din Sydney, Australia, a făcut și un denunț relativ discret despre această deviere a Elisabetei Adam de regulile de artă dramatică, atunci când în telexul său – deci ostentativ nu în scrisoare – datat 12 martie 1982 „a adus la cunoștința direcțiunii Teatrului Național Târgu Mureș” [În limba maghiară: Marosvásárhelyi Nemzeti Színház.] [1, p. 209] atitudinea și interpretarea lui tendențioase cu rea-credință că „ei au prezentat-o pe Elisabeta Adam publicului din Sydney în capodoperele intitulate »A nap árnyéka« (Umbra soarelui) și »Vadrózsák«”. (Trandafiri sălbatici) [1, p. 209] Față de aceasta, cu siguranță, este mai echilibrată scrisoarea lui Lajos SZATHMÁRY, [Citește aproximativ: 'loioș 'sotma:ri.] președintele Asociației de Cultură Maghiară din America „Lada cu lalele” [În limba maghiară: Tulipános Láda Amerikai Magyar Kultúregyesület.] din februarie 1982, după care „artista dramaturg Elisabeta Adam a reprezentat pasaje din două programe reușite ale ei de acasă.” [1, p. 206]

Elisabeta Adam, îndeosebi în operele scriitorului maghiar din Ungaria Zsigmond MÓRICZ, [Citește aproximativ: 'jigmond 'mo:riț.] – care „este de netăgăduit modernă, și nu numai aici și acum, ci și în altă parte, și va rămâne așa și în viitorul previzibil” [1, p. 15] – a găsit un instrument pentru exprimarea artistică a propriului ei progresivism, umanism și non-naționalism, a preluat formele prozaice specifice ale progresivismului, umanismului și non-naționalismului móriczist, le-a reredactat, în parte cu – după formularea de rea-credință a soțului ei, redactorul maghiar din România Győző HAJDU, [Citește aproximativ: 'ghiă:ză: 'hoidu.] – „elementele lingvistice străine” [1, p. 149] proprii le-a dezvoltat mai departe, le-a inserat în monodrama intitulată „A nap árnyéka” (Umbra soarelui), redactată și scrisă parțial de către Győző HAJDU, „și-a construit un rol din cuvintele lui Zsigmond MÓRICZ” [1, p. 185] și în felul acesta cu Zsigmond MÓRICZ „a arătat” [7] și propria ei spiritualitate politico-ideologică pe scenă și pe placă picup mare. La aceasta, Miklós SOÓS a făcut aluzie cu aceea că ostentativ a calificat recitalul individual al Elisabetei Adam din Sydney „în întregime artistic”. [1, p. 209]

În „individualitatea ei puternică” [1, p. 181] și talentul ei proeminent, Elisabeta Adam a fost descoperită încă în copilărie de organele de securitate secrete ale acelor organizații politice secrete etnice și naționale, pe care Zsigmond MÓRICZ, în a sa „Erdély-trilógia”, [Citește aproximativ: 'erde:i 'trilo:gio.] [În limba română: Trilogia Transilvania.] le numește metaforic îndeosebi „fiare”, iar poezia populară secuiască „ceruri”. [8, p. 203] În interesul înlăturării „pericolului” văzut în persoana sa și al înăbușirii persoanei sale, l-au însărcinat pe poetul maghiar din România Domokos SZILÁGYI [Citește aproximativ: 'domokoș 'sila:ghi.] să introducă în poezia sa ideologia lor antiumanistă de „strigoaică” [9] și cea antiprogresistă de „coborâre forțată”, [10] pe acestea le-au propagat larg, precum și le-au aplicat la persoana și viața Elisabetei Adam. Ea „a simțit dureros” [1, p. 134] aceasta.

În persecuția și utilizarea ei, Elisabeta Adam a fost adusă de către „fiara” etnică maghiară din „Transilvania” [Notă: În prezent, cuvântul „Transilvania” are mai multe înțelesuri, și servește parțial scopul imperialismului național mare maghiar și al celui mare român. De aceea, logic o consider

mai corectă folosirea cuvântului „România”.] într-o relație informațională unilaterală cu persoana mea, în cursul întregii sale vieți i-a predat despre mine informații în anumite scopuri politice secrete naționale maghiare, formulând figurat, mi-a fost „înger păzitor”, despre care eu nu știam nimic. [Notă: Vezi punctul intitulat „A mea Elisabeta Adam” al cărții mele intitulate „Conspirații naționale pentru înăbușirea Elisabetei Adam ca personalitate istorică extraterestră terestră” de publicat în 2019.] Am descoperit-o pe Elisabeta Adam ca persoană țintă a persecuției politice secrete naționale numai în ianuarie 2016, atunci am început să mă ocup de cazul ei, apoi în aprilie 2016 am recunoscut funcția ei „înger păzitor” față de mine și metamesajele ei codate trimise publicității „zilelor noastre” [1, p. 152] prin mine de asemenea. [Notă: Numesc „metamesaj” acel mesaj, pe care Elisabeta Adam îl formulează și trimite nu despre arta ei, ci cu arta ei despre ea însăși sau în legătură cu ea însăși.]

Reacția Elisabetei Adam la persecuția sa politică secretă națională a fost că, în conformitate cu posibilitățile oferite de poezie și poezie populară, precum și de textele móricziste „crescute la inima ei”, [1, p. 152] a cuprins în montajele recitalurilor ei individuale, în parte codat, unele informații ale ei în legătură cu persecuția sa politică secretă națională, care puteau fi cuprinse în acelea, ca dovezi relative la existența și acțiunile „fiarelor” etnice și ale celor naționale. Deci, cu recitalurile ei individuale, Elisabeta Adam „arată” [7] nu numai elementele respective ale poeziei și poeziei populare, precum și ale prozei lui Zsigmond MÓRICZ, nu numai propria ei spiritualitate politico-ideologică, ci și unele atitudini și acțiuni în legătură cu ea ale „fiarelor” etnice și ale celor naționale respective. În timp ce metamesajele ei ideologice puteau fi auzite de toți ca atare, pentru descoperirea metamesajelor ei relative la persoana mea practic probabil numai eu aveam șansă. De aceea, „firește, ea nu putea să se pronunțe despre ce și cât a reușit să realizeze din această sarcină întreprinsă temerar.” [1, p. 153]

La informațiile relative la persecuția politică secretă națională a Elisabetei Adam, aparțin metamesajele ei relative la persoana mea. În scopul facerii mai exacte ale acestora, ocazional a codat numele meu, îndeosebi cu numele de cod „is”, [Citește aproximativ: iș.] [În limba română: și, de asemenea.] ceea ce l-a derivat din primele două litere ale prenumelui meu István. Dar nu s-a restrâns la indicarea prenumelui meu, unde putea, ascuns a introdus în text numele meu întreg.

Elisabeta Adam, în virtutea nașterii ei, a fost în secret persecutată de către „fiara” etnică maghiară din România, iar în virtutea cetățeniei ei, de către „fiara” națională română prin observare, experimentare, influențare, utilizare, împiedicare și poate nu în ultimul rând prin violență psihică. Dar, firește, „fiarele” etnice și cele naționale nu sunt caracteristici ale statului național imperialist român, ei trebuie să existe în cadrul tuturor etniilor și națiunilor. Întrucât acționează în secret și mascat, ei rămân imperceptibili pentru grosul oamenilor și se poate obține informații despre ei numai la un nivel asemănător cu nivelul de activitate al Elisabetei Adam. De aceea, informațiile relative la „fiara” etnică maghiară din România și „fiara” națională română ale Elisabetei Adam au, în generalitatea lor, o valoare universală și pot contribui la cunoașterea și neutralizarea în acțiunile lor dăunătoare ale altor „fiare” etnice și naționale.

În cursul turneelor ei din străinătate, Elisabeta Adam a prezentat instrumentul ei creator de națiune universală și publicului altor state. Firește, aceasta a deranjat și „fiarele” etnice și cele naționale de acolo. Din acest motiv, acelea au “marginalizat-o” [11] în mod asemănător. Aceasta dovedește valoarea universală a informațiilor ei relative la „fiara” etnică maghiară din România și „fiara” națională română.

Pentru Elisabeta Adam, progresivismul, umanismul și non-naționalismul nu au fost numai convingeri politice-ideologice. Talentul ei proeminent și nivelul înalt al activității ei i-au făcut posibil să perceapă și nevoia omenească generală față de progresivism, umanism și non-naționalism.

În aspirațiile ei de afirmare profesională internațională și multinațională, Elisabeta Adam inevitabil a venit în opoziție cu „fiarele” etnice și naționale respective, cu considerație specială asupra faptului că în virtutea naturii profesiei ei ea venea în contact cu mii de oameni, și în felul acesta era un factor important de formare a conștiinței sociale. Din cauza conținutului politico-ideologic progre-

sist, umanist și non-naționalist al artei sale, activitatea ei a fost împiedicată și a fost făcută posibilă numai în măsura în care aceea era în interesul unei „fiare” etnice sau al uneia naționale sau al alteia. În felul acesta, ea a recunoscut că motivul originar al împiedicării ei profesionale este naționalismul, a cărui sursă principală este statul național imperialist și „fiara” națională utilizându-l și parazitându-l.

Pentru întrupătorii naționalismului maghiar, problema principală era că ea nu este „maghiar”, ci „om”, iar pentru întrupătorii naționalismului român și cel englez că ea nu vroia să devină „român”, respectiv „englez”, ci vroia să rămână „maghiar”. De aceea, în zadar a obținut cu recitalurile ei individuale de limbă maghiară între 1974 și 1982 succese critică, presă și public în țară și în străinătate, după recitalul ei individual intitulat „A nap árnyéka” (Umbra soarelui) din 1980 niciodată nu a mai putut păși pe scenă cu un nou recital individual de limbă maghiară. În zadar a fost „numită Elisabeta în scrisorile către Ceauşeşti”, [12] în zadar și-a lăsat numele românizat în legătură cu filmele ei românești, în ele a primit mai cu seamă „roluri secundare sărăcăcioase”, [1, p. 174] apoi în 1982 și cariera ei de filme a fost în mare „nimicită”. [1, p. 130] În zadar s-a produs „în fața specialiștilor din Hollywood” [1, p. 162] în 1982, apoi a făcut un turneu în limba engleză în Marea Britanie în 1987, [11] nu a fost primită durabil în arta dramatică engleză. În zadar a asumat din 1982 producerea pe scena Cenaclului Flacăra în limba română, [13] în 1985 a fost „nimicită” [1, p. 130] și cariera ei Cenaclu Flacăra. Apoi, „fiara” națională română manipulând regimul Ceaușescu ar fi „nimicit” și activitatea teatrală maghiară, dacă i-ar fi rămas timp și un instrument pentru ea. Iar naționalismul maghiar consolidându-se în 1989 a îndepărtat-o complet și definitiv pe Elisabeta Adam de pe scenă pe aria lingvistică maghiară.

Elisabeta Adam nu a fost şi nici nu putea să fie atât de specială, încât naționalismul imperialist și statul național imperialist să influențeze, determine sau să „nimicească” [1, p. 130] numai cariera ei profesională. Naționalismul imperialist și statul național imperialist pot fi sau sunt dăunătoare afirmării tuturor indivizilor omenești, numai că persoanele afectate nu-l percep sau nu-l conștientizează. Din acest motiv a accentuat Elisabeta Adam necesitatea atingerii existenței omenești ideologice și a dezvoltării „conștiinței omenești”, [14, minutul 18] deoarece numai pe această bază pot fi încetate naționalismul antiumanist și statul național imperialist, poate fi realizată „îndrăgostirea oamenilor și a popoarelor” [3] și poate fi înființat un astfel de stat deasupra națiunilor, care să garanteze cetățenilor săi afirmarea profesională liberă de obstacole politice și lingvistice, ca forță motrice a progresului social.

În scriere, în general, tind să-mi motivez enunțurile îndeajuns și să le sprijin cu fapte. În același timp, nu cumpănesc dacă enunțurile mele pot fi evaluate ca ipoteze sau ca fapte, deoarece aceasta o fac cititorii în mod natural și în cele din urmă ei o decid. De aceea, de regulă, las la o parte cuvintele „presupus” și „cu titlu de presupunere” excesiv de obiective, științifice și ponderate în acest raport al meu, care, de regulă, de altminteri nu mi-ar exprima conștiința individuală, deoarece, ca parte organică a cazului Elisabetei Adam și ca o persoană resimțind politicile secrete naționale personale relative la persoana mea ale organizațiilor politice secrete naționale respective, o parte însemnată a enunțurilor mele este convingere, pentru mine aproape fapt. Firește, în general practic este imposibil de a cuprinde într-o carte, iar în special în această carte toți acei factori cognitivi care au contribuit la formarea acestor convingeri, în cititor cele mai exacte și complete cunoștințe se pot forma după citirea tuturor cărților mele respective.

La traducerea citatelor de poezie, am considerat-o primar păstrarea exactă a conținutului, deci traducerea poate fi considerată literală.

Este o consecință necesară a scrierii acestei cărți – ca și a tuturor scrierilor mele – că ea activează instinctele de „apărare de națiune” ale „fiarelor” etnice și ale celor naționale împotriva indivizilor calificați de ele ca „periculoși”, din conținuturile acaparate cu mijloace de servicii secrete, apoi ajunse la cunoștința lor prin publicare ei aleg cuvintele mele caracteristice, le propagă în massmedia în scopul ștergerii individualității mele, din ele iau ca lamură acele elemente și raporturi științifice noi care nu evident provin de la mine, de la caz la caz și ocazional le predă agenților lor poli-

tici secreți naționali cu sarcina ca drept „maimuțe” naționale să le plagieze, să le introducă în activitatea lor, în așa fel ca să rezolve conflictele simulacru așa create de ele nu în societatea civilă, ci, pe baza principiului deja probat în cercurile lor politice murdare „aruncă propria ta murdărie pe dușmanul tău”, să mă poată acuza oficial cu plagiat, ca prin aceasta să poată arunca împotriva mea și scrierilor mele cel mai puternic mijloc al lor, statul național imperialist, să poată împiedica activitatea mea publicare, să poată naționaliza scrierile mele, cu strecurarea aleșilor lor naționali să le poată transfera în proprietate națională, să poată prelua controlul asupra lor și să poată crea pentru mine cel mult statutul lor național antiumanist de „maimuță” individuală, deoarece printre altele acesta îmi rezervă ca autor, deoarece, după politica lor secretă de „apărare de națiune”, din ființa omogenizată de ei a națiunii se pot ridica îndelungat numai indivizii cu spiritualitate naționalistă, selecționați de ei, ca stele naționale create de ei, nimeni altul – pe cât aceasta atârnă de ei. După cum, în cele din urmă, până și pe Elisabeta Adam au șters-o în arta populară, apoi în societate cu „coborâre forțată” [10] din cauza spiritualității ei progresiste, umaniste și non-naționaliste.

Este o caracteristică a subiectului Elisabeta Adam că, prin caracterul „anti-național și anti-stat-național” al spiritualității ei și propagarea ei internațională largă, în el mai multe „fiare” naționale sunt nu numai interesate, ci și direct afectate, așa până și depărtata „fiară” națională engleză australiană. Din acest motiv, desigur până și pe aria lingvistică engleză în general considerată de spiritualitate liberală, publicațiile Elisabeta Adam de bună-credință sunt calificate „periculoase”, adică de atacat, de „fiarele” naționale engleze. Dar, firește, cea mai afectată și cea mai motivată în această chestiune este „fiara” națională maghiară. În conformitate cu aceasta, în legătură cu scrierile mele Elisabeta Adam, ea a ridicat calificativul meu de la nivelul „veszélyes” [Citește aproximativ: 'vese:ieș.] [În limba română: periculos.] la cel „veszedelmes”. [Citește aproximativ: 'vesedelmeș.] [În limba română: periculos.] [Notă: Limba maghiară are aceste două cuvinte pentru denotarea caracterelor periculoase de grade diferite.] În același timp, cu aceasta în mod ascuns ea și exprimă planificata sa reacție de „apărare de națiune”: [veszedelmes ⟶ veszedel ⟶ vesz + e + d + el ⟶ vesz (maghiară) + e (maghiară) + dă + el = ia + acesta + dă + el ⟶ iei + acesta + dai + tu, adică: „Până acum, nu te-am acuzat, dar în legătură cu publicațiile tale Elisabeta Adam te voi acuza cu plagiat. Îmi vei plăti tu pentru că ai îndrăznit să intri în acest subiect!”

1. Crearea instrumentului creator de națiune universală

Firește, instrumentul creator de națiune universală al Elisabetei Adam s-a născut în capul ei, acolo a ajuns la creare la nivel intelectual. Dar, ca atare, numai pentru ea era și putea fi un instrument. Mai departe, este foarte dificil de reconstruit acele procese intelectuale care au produs acela în capul ei. De aceea, prin cuvântul „creare” înțeleg turnarea instrumentului creator de națiune universală într-o formă obiectivată, materială, accesibilă altora de asemenea – ca manuscris, caiet program sau placă picup mare.

Se poate afirma ca ipoteză că, în special după ce în jurul anului 1967 propaganda secretă națională anti-Elisabeta Adam a publicat poezia intitulată „Boszorkány” [Citește aproximativ: 'bosorka:ni.] [În limba română: Strigoaică.] a lui Domokos SZILÁGYI, [9] la Institutul de Artă Teatrală „István SZENTGYÖRGYI” [Citește aproximativ: 'iștva:n 'sentghiărghi.] [În limba maghiară: Szentgyörgyi István Színművészeti Intézet.] din Târgu Mureș s-a aplicat la Elisabeta Adam statutul și politica de „strigoaică”. Sub această influență politico-ideologică exercitată prin lirică, colegii și instructorii ei, în justificarea și exercitarea naționalismului lor antiumanist față de ea, au privit-o „strigoaică”, au “marginalizat-o”, [11] apoi „s-au despărțit de ea, au părăsit-o și cei mai buni prieteni”. [15] [16]

Îndeosebi în operele lui Zsigmond MÓRICZ, Elisabeta Adam a recunoscut propriul ei progresivism, umanism și non-naționalism, din care cauză acelea „au crescut la inima ei”. [1, p. 152] A hotărât ca, pentru contrabalansarea, neutralizarea și înlăturarea ideologiei antiumaniste de „strigoaică”, prin „minunatul text móriczist” [1, p. 153] să introducă în arta ei și să propage cu aceea progresivismul, umanismul și non-naționalismul ei.

Luând în considerare că „munca artistului recitator este efemeră, pentru viitor rămâne din ea numai ceea ce este eternizată de presă”, [1, p. 154] Elisabeta Adam a hotărât ca – pe lângă progresivismul, umanismul și non-naționalismul ei ca ideologia sa universală – să-și transmită posterității și informațiile în legătură cu persecuția ei, ca dovezi relative la existența și acțiunile „fiarelor” etnice și ale celor naționale, prin introducerea lor în arta ei – deoarece în circumstanțele aspre ale regimului politic național-comunist, precum și ale controlului și împiedicării ei personale, abia putea să le „radieze” [1, p. 164] – cu scopul ca, cu „radierea” lor viitoare, „fiarele” etnice și cele naționale să nu mai “marginalizeze” [11] alți „trandafiri sălbatici”. Ca și pentru ideologia ei universală, și pentru introducerea în arta ei a conștiinței ei persecuție în parte ca „elementele ei lingvistice străine”, [1, p. 149] ea a considerat proza lui Zsigmond MÓRICZ ca fiind cea mai potrivită. În conformitate cu aceasta, în 1982 ea revelează în legătură cu recitalul ei individual intitulat „A nap árnyéka” (Umbra soarelui): „Acesta este rolul cel mai complex, în acesta s-a reușit să se spună cel mai mult despre lume și problemele sale.” [1, p. 164] [Notă: Elisabeta Adam apără prestigiul redactor-scriitor al lui Győző HAJDU, când nu utilizează persoana întâi singular.] Firește, ca ideolog universal și persoană persecutată și utilizată de către „fiare” etnice și naționale existând și acționând în toate statele lumii, în cuvântul „lume” Elisabeta Adam s-a înțeles și pe sine.

Elisabeta Adam „a putut să se exprime cel mai complex în genul unipersonal al artei dramatice, [1, p. 167] în acesta putea ea să aducă la suprafață cel mai mult din sine”, [1, p. 168] care, în același timp, „asigura pentru ea posibilitatea dezvoltării permanente.” [1, p. 164] De aceea, ea și-a planificat dinainte recitalurile ei individuale de limbă maghiară ca „copiii ei”, [1, p. 164] în așa fel încât în metamesajul „adresat zilelor noastre” [1, p. 152] reformabil cu titlurile acelora – anume, „Harangtisztán” (Clar ca clopotul) (1974), „Rejtelmek ha zengenek” (Enigme dacă răsună) (1976), „Vadrózsák” (Trandafiri sălbatici) (1978) și „A nap árnyéka” (Umbra soarelui) (1980) [17] – să „arate” [7] conținutul și scopul „sarcinii” [1, p. 153] vieții ei: „Enigmele umbrei soarelui, adică cele ale mele, răsună »clar ca clopotul« [1, p. 180] pentru trandafirii sălbatici.” Ceea ce decodat este: „Miam ascuns metamesajele în arta mea, pentru ca acelea, ajungând publicității, să prevină marginalizarea altor oameni.” Elisabeta Adam, în cele din urmă, și-a atins scopul, deoarece „specialitatea a păstrat din munca ei atâta de pe acum,” [1, p. 155] [Notă: Conform codării ei, prin „de pe acum”

(„máris”), Elisabeta Adam înțelege că „deja lui István” („már Istvánnak”), adică pentru mine. Vezi punctul intitulat „Conținutul instrumentului creator de națiune universală”.] cât mi-a făcut posibil să-mi scriu cărțile relative la Elisabeta Adam.

În consecință, Elisabetei Adam i-s-ar fi putut naște „visul”, [1, p. 155] planul și activitatea redactor-scriitor-recitator relative la recitalurile ei individuale încă în studenție, în jurul anului 1968.

Cu textele lirice atrase în recitalurile individuale intitulate „Harangtisztán” (Clar ca clopotul) din 1974 și „Rejtelmek ha zengenek” (Enigme dacă răsună) din 1976, Elisabeta Adam comunică atât principiile ei politico-ideologice, cât și unele informații de persecuție. În arhiva internet a secției maghiare a Teatrului Național Târgu Mureș, nu este arătat numele redactorului montajelor acestor două recitaluri individuale, ceea ce poate fi interpretat ca aceia au fost redactate de Elisabeta Adam însăși:

Harangtisztán: Nemzeti Szinház Marosvásárhely - Mozilla Firefox

www.nemzetiszinhaz.ro/arhiva-teatrului-hu/evadok/mar

Home » Évadok » Marosvásárhelyi Állami Színház: 1961-1978 » 1973/1974-es évad » Harangtisztán

HARANGTISZTÁN

*** HARANGTISZTÁN

Bemutató: 1974.V.26.

Díszlet-jelmez: Tamás Anna

Előadó: Ádám Erzsébet

Menu Tue, 26 Jan 2016, 14:12:41 EET

Rejtelmek ha zengenek: Nemzeti Szinház Marosvásárhely - Mozilla Firefox

Marosvásárhelyi Á... 1975/1976-os év... Rejtelmek ha zen... MAGYAR SZÍNHÁZ...

www.nemzetiszinhaz.ro/arhiva-teatrului-hu/evadok/mar

Search Szotar Diverse Accounts

Home » Évadok » Marosvásárhelyi Állami Színház: 1961-1978 » 1975/1976-os évad » Rejtelmek ha zengenek

SZÍNHÁZI EMLÉKEZET

Évadok
Marosvásárhelyi Székely Színház 1946-1961
Marosvásárhelyi Állami Színház: 1961-1978
Marosvásárhelyi Nemzeti Színház: 1978 -
In Memoriam
Szabó Duci
Tompa Miklós
Szabó Ottó
Illyés Kinga
Jenei Ottó
Hunyadi András
In memoriam 2015

REJTELMEK HA ZENGENEK

REJTELMEK HA ZENGENEK

-összeállítás József Attila szerelmes verseiből és leveleiből-

Bemutató: 1976. VI. 11.
Rendező: Anatol Constantin
Színpadkép: Tamás Anna
Zenéjét szerezte: Sárossy Endre

Előadó: Ádám Erzsébet

HAVI MŰSOR
Január - 2016

PROGRAM
E-mail cím:
Postaládámba szeretném:
Mindkét társulat hírlevelét

Take Screensl

În 1977, Kaláka [Citește aproximativ: 'kola:ko.] [În limba română: Clacă.] Records din New York, [45] Statele Unite ale Americii, a publicat o placă picup mare făcută despre aceste prime două recitaluri individuale ale ei cu titlul „Harangtisztán” (Clar ca clopotul), ale cărei metadate concordă cu datele teatrale de mai sus. [15] Numai după aceasta, în 1978, întreprinderea Electrecord din București a început să publice plăcile picup mari ale Elisabetei Adam cu cea intitulată „Rejtelmek ha zengenek” (Enigme dacă răsună), după coperta căreia „montajul a fost redactat de: Győző HAJDU”. [14] Pe baza aceasta, se poate presupune că tocmai aceasta a fost scopul publicării din România, cu aceasta a fost afirmată acea concepție a propagandei politice secrete naționale anti-Elisabeta Adam că: „Redactorul montajelor recitalurilor individuale ale Elisabeta Adam este Győző HAJDU.” Această ipoteză este coroborată de faptul că după 1977 și arhiva Teatrului Național Târgu Mureș a început să urmeze această nouă linie politică secretă națională, după care redactorul montajului recitalului individual al Elisabeta Adam intitulat „Vadrózsák” (Trandafiri sălbatici) din 1978 este de asemenea Győző HAJDU:

Menu Wed, 27 Jan 2016, 02:26:25 EET

Vadrózsák: Nemzeti Szinház Marosvásárhely - Mozilla Firefox

Marosvásárhelyi Á... × 1977/1978-as év... × Vadrózsák: Nemz... × +

www.nemzetiszinhaz.ro/arhiva-teatrului-hu/evadok/mar hajdú győző

Search Szotar Diverse Accounts

Home » Évadok » Marosvásárhelyi Állami Színház: 1961-1978 » 1977/1978-as évad » Vadrózsák

SZÍNHÁZI EMLÉKEZET

Évadok

Marosvásárhelyi Székely Színház 1946-1961

Marosvásárhelyi Állami Színház: 1961-1978

Marosvásárhelyi Nemzeti Színház: 1978 -

In Memoriam

Szabó Duci

Tompa Miklós

Szabó Ottó

Illyés Kinga

Jenei Ottó

Hunyadi András

In memoriam 2015

VADRÓZSÁK

VADRÓZSÁK

- székely népköltészet -

Bemutató: 1978. III. 4.

A műsort szerkesztette: Hajdu Győző

Rendező: Hunyadi András

Színpadkép: Tamás Anna

Zene: Barozda együttes: Bokor Imre, Pávai István, Simó József

Előadja: Ádám Erzsébet

HAVI MŰSOR

Január - 2016

					01	02
03	04	05	06	07	08	09
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30
31						

PROGRAM

E-mail cím:

Postaládámba szeretném:

Mindkét társulat hírlevelét

Take Screens

În colecția de poezii populare a lui János KRIZA intitulată „Vadrózsák” (Trandafiri sălbatici), Elisabeta Adam nu a găsit texte exprimând ideologia ei progresistă, umanistă și non-naționalistă, a găsit-o potrivită doar pentru prezentarea – parțială – a persecuției sale politice secrete naționale și pentru comunicarea cu persecutorii săi politici secreți naționali. Anume, cu „trandafirii ei sălbatici” [18] selecționați conștient de scopul ei, ea informează îndeosebi despre propriul ei statut de trandafir sălbatic, propria sa „marginalizare” [11] sentimentală în legătură cu persoana mea, adică despre aceea că în „marginalizarea” [11] sa generală „i-a fost interzisă și contactarea” [18, minutul 4] persoanei mele de care se îndrăgostise. Cu toate că pe coperta plăcii ei picup mari intitulate „Vadrózsák” (Trandafiri sălbatici) din 1979 este arătat că „selecția și redactarea” [19] a fost făcută de Győző HAJDU, iar în public și Elisabeta Adam înseși declară în interviul dat la 8 martie 1984 cotidianului județean Mureș de limbă maghiară Vörös Zászló [Citește aproximativ: 'vărăș 'za:slo:.] din Târgu Mureș că: „programele mele sunt scrise și redactate de Győző HAJDU”, [1, p. 169] cercetarea conținutului plăcii picup infirmă acestea: „trandafirii sălbatici” recitați de Elisabeta Adam pot fi de regulă interpretate la persoana ei, urmează un raționament coerent, și se află printre ei unele care pot fi interpretate la persoana lui Győző HAJDU, în mod negativ, și care deci nu puteau fi „selecționați” de Győző HAJDU. Pe deasupra, cu selecționarea cântecului ei Anna BÁTHORY [Citește aproximativ: 'onno 'ba:torii.] pentru recitalul ei individual intitulat „A nap árnyéka” (Umbra soarelui) din colecția Kriza – despre care, după semne, Győző HAJDU nu a știut – Elisabeta Adam dă dovadă de cunoașterea temeinică a aceleia. Mai departe, de regulă redactarea cuprinde selecționarea, motiv pentru care menționarea cuvântului „selecționare” se referă mai mult la tendința îndreptată spre crearea aparenței că Elisabeta Adam nu are nimic de-a face cu textele interpretabile la ea și stânjenitoare pentru organizațiile politice secrete naționale. De altfel, Elisabeta Adam înseși infirmă declarația ei de mai sus cu interviul său apărut în mai 1983 în cotidianul național de limbă maghiară Előre [Citește aproximativ: 'elă:re.] [În limba română: Înainte.] din București: „mi-am putut satisface pretențiile de autoexprimare în modul cel mai complex cu genul podium, am putut exprima ceea ce aveam de spus în mine ascuns cu acest gen”. [1, p. 167]

În consecință, informațiile relative la calitatea de redactor a lui Győző HAJDU al montajelor recitalurilor individuale ale Elisabetei Adam intitulate „Harangtisztán” (Clar ca clopotul), „Rejtelmek

ha zengenek” (Enigme dacă răsună) și „Vadrózsák” (Trandafiri sălbatici) nu pot fi considerate autentice, ele constituie elemente ale propagandei politice secrete naționale române anti-Elisabeta Adam.

În raport cu recitalul ei individual intitulat „A nap árnyéka” (Umbra soarelui), pentru Elisabeta Adam, „femeia, cel mai greu a fost să producă figura lui Gábor BETHLEN [Citește aproximativ: 'ga:bor 'betlen.] {Notă: Principele Transilvaniei ca formațiune politică între 1613 și 1629. [1, p. 131]} A lucrat foarte mult la ea, a citit mult, a studiat gândurile lui, filozofia lui, ca să-l poată prinde și iradia din interior, ființa lui interioară.” [1, p. 164] Dar, în același timp, în redactarea și scrierea monodramei nu lasă la o parte, ci utilizează capacitățile redactor-scriitor ale entuziastului [1, p. 7] Móricz Győző HAJDU și priceperea lui în subiectul Zsigmond MÓRICZ, cu ceea ce ea nu numai apără, ci și mărește prestigiul profesional și politic al lui Győző HAJDU, precum și-l interesează în punerea în scenă și propagarea monodramei, adică în aceea că el ca membru al nomenclaturii „regimului totalitar” [1, p. 8] să-i dea „ajutor diavolesc” [9] politic. Győző HAJDU, la rândul lui, respectând interesele Elisabetei Adam în legătură cu monodrama, i-a permis să ia parte la crearea sa, să fie efectiv coautorul său, a pus numai condiția ca în apărarea și mărirea prestigiului său redactor-scriitor să-i cedeze la nivelul publicității exclusivitatea dreptului de autor. În conformitate cu aceasta, Elisabeta Adam revelează cu interviul ei apărut în cotidianul Előre la 26 decembrie 1982: „Győző HAJDU este autorul, redactorul textului recitalului meu”, [1, p. 163] dar, relativ la ceea de a o sutălea reprezentație a recitalului, imediat se referă la propria ei activitate redactor-scriitor: „Publicul nu va vedea același lucru cu ceea ce a putut vedea în primele reprezentații, doar în cursul reprezentațiilor jocul a devenit mai aprofundat, s-a reușit să se dezvelească, desfacă noi și noi profunzimi ale textului.” [1, p. 163] Este caracteristic că, în scopul măririi preciziei mesajului ei, de această dată Elisabeta Adam nu utilizează persoana întâi plural în comparație cu afirmația ei precedentă că: „noi am realizat acest program în comun cu soțul meu.” [1, p. 163] Dar, în același timp, în apărarea prestigiului lui Győző HAJDU, evită utilizarea persoanei întâi singular de asemenea.

Calitatea Elisabetei Adam de co-autor al monodramei intitulate „A nap árnyéka” (Umbra soarelui) este coroborată de faptul că, cu interviul ei din mai 1983 dat lui Előre, în legătură cu „reformularea” [1, p. 166] montajului recitalului ei individual intitulat „Rejtelmek ha zengenek” (Enigme dacă răsună) din 1976, „redactat din poeziile și scrisorile de dragoste ale lui Attila JÓZSEF”, [Citește aproximativ: 'otillo 'io:jef.] [14] nominal de asemenea de către Győző HAJDU, ea nu mai ia în considerație prestigiul de redactor al lui Győző HAJDU, probabil deoarece în legătură cu „poetul favorit” [1, p. 166] al Elisabetei Adam el nu a fost animat de ambiții profesionale: „Că de ce am simțit nevoia reformulării? Deoarece mi-s-au ivit idei noi, mai nuanțate, mai cuprinzătoare despre el. La spiritul lui Attila JÓZSEF, poate, mai degrabă am găsit cheia, decât în timpul primei mele încercări.” [1, p. 166]

Față de aceasta, Győző HAJDU „a fost atât de fermecat de arta de a scrie a lui Zsigmond MÓRICZ încă în băncile gimnaziului, {Notă: În prima jumătate a deceniului 1940. [6]} că din an în an, de mai multe ori, a scos „Erdély-trilógia” (Trilogia Transilvania), apoi un întreg șir de opere al scriitorului și edițiile culegere ale corespondenței lui, și așa s-a născut în el ideea: A pune în fața publicului într-o monodramă, joc podium figura Principelui și lângă el pe Zsuzsanna KÁROLYI [Citește aproximativ: 'jujonno 'ka:roii.] și Anna BÁTHORY.” [1, p. 25] [Notă: Soția, respectiv iubita principelui.] Győző HAJDU nu comunică de ce această idee „s-a născut în el” chiar în cei circa cinci ani urmând căsătoria lui cu Elisabeta Adam, și nu în cei circa 20 ani precedând-o. Dacă este adevărat că „conceperea monodramei a fost prilejuită de aniversarea a 400 de ani de la nașterea lui Gábor BETHLEN și de centenarul Zsigmond MÓRICZ”, [3] atunci el ar fi trebuit să menționeze acest lucru în afirmația lui de mai sus. Győző HAJDU nu comunică nici că, cu realizarea „hotărârii sale curajoase” [1, p. 173] după Adrian Păunescu, de ce și-a riscat cariera, ba și numai existența lui fizică, înfruntând nu numai regimul Ceaușescu, și nu numai comunismul românesc, ci și ideile de bază ale statului național român de totdeauna însuși, deoarece „în prealabil, peste mai mult de 30 ani, numele lui Gábor BETHLEN, la drept vorbind, nici nu putea fi scris în ziare, și epoca Principa-

tului Transilvaniei era socotită unul dintre cele mai interzise subiecte istorice în anii dictaturii regimului totalitar.” [1, p. 130] Mai departe, Győző HAJDU nu destăinuie nici că de ce i-a fost mai bine să reprezinte într-o monodramă trei persoane, decât să reprezinte într-o dramă multe persoane, doar varianta din urmă ar fi fost „un omagiu mult mai pe măsura” [3] lui Gábor BETHLEN și Zsigmond MÓRICZ, și i-ar fi asigurat posibilități mult mai mari de afirmare redactor-scriitoricească. Că el, în realitate, a scris monodrama la comanda Elisabetei Adam este vizibil și din acele afirmații ale lui autocamuflând generalizatoare și evident referindu-se la ea că „el a redactat la voce femeiască această monodramă”, pe care „o consideră realizabilă la un înalt nivel artistic într-o performanță de podium individuală a unui artist recitator.” [1, p. 150]

Grupul de cuvinte „întreg șir”, [1, p. 25] făcut tipărit pe hârtie în 2009 de către Győző HAJDU în cartea lui de limbă maghiară intitulată „Az én Móricz Zsigmondom és az Ő Bethlen Gábora” [Citește aproximativ: oz e:n 'mo:riț 'jigmondom e:ș oz ă: 'betlen 'ga:boro.] [În limba română: Al meu Zsigmond MÓRICZ şi al Lui Gábor BETHLEN.] – a cărui „prioritate” este probabil a lui, doar l-a folosit deja în 1977 în revista literară Igaz Szó [Citește aproximativ: 'igoz so:.] [În limba română: Cuvânt adevărat.] [1, p. 18] – poate fi citit și în mărturisirea Elisabetei Adam, publicată pe coperta plăcii ei picup mari de limbă maghiară intitulate „Szerelem, szerelem …” [Citește aproximativ: 'serelem.] [În limba română: Iubire, iubire ….] editată în 1983, [1, p. 165] așa că „recitalurile ei, acasă și, în turneele din străinătate, și într-un întreg șir de țări, au fost primite de public cu entuziasm.” [7] În aceasta, ea și-a ascuns mesajul „adresat zilelor noastre” [1, p. 152] că nu numai pe aria lingvistică maghiară și cea română, ci și pe cea engleză „s-a tins să împingă viața ei în mormânt” [3] cu aceea că nu i-s-a asigurat un rol: [întreg șir ⟶ șir ⟶ sír (maghiară) = mormânt ⟶ întreg mormânt, adică dezlegat: „Pentru viața mea, întreaga arie lingvistică engleză este un mormânt.”]. Mai departe, „fermecarea” [1, p. 25] a fost o capacitate fictivă, conceptuală a Elisabetei Adam, ceea ce prin presă a fost larg afirmată de către propaganda politică secretă națională anti-Elisabeta Adam, ca o sugestie a concepției după care Elisabeta Adam nu are realizări și capacitate profesionale proeminente, ca o pregătire a „nimicirii” [1, p. 130] ei profesionale, ca o justificare, printre altele, a faptului că nici pe aria lingvistică engleză nu a primit un rol. Toate acestea constituie părți din acea tendință de identificare cu Elisabeta Adam care poate fi observată la Győző HAJDU și care creează aparența că Elisabeta Adam îi imita pe Győző HAJDU și pe Zsigmond MÓRICZ. La rândul ei, această tendință este în acord cu acele tendințe îndreptate spre ștergerea și falsificarea „individualității puternice”, [1, p. 181] personalității și spiritualității Elisabetei Adam care se referă la existența și acțiunile organizațiilor politice secrete etnice și naționale respective. De aici, prin inducție – și pe baza argumentelor menționate – afirmația de mai sus a lui Győző HAJDU relativă la crearea monodramei intitulate „A nap árnyéka” (Umbra soarelui) poate fi interpretată aproape în întregime și la Elisabeta Adam: „operele lui Móricz »au crescut la inima ei«” [1, p. 152] încă în băncile gimnaziului, {Notă: În prima jumătate a deceniului 1960. [6]} că din an în an, de mai multe ori, a scos „Erdély-trilógia” (Trilogia Transilvania), apoi un întreg șir de opere al scriitorului și edițiile culegere ale corespondenței lui, și în studenție așa s-a născut în ea ideea: A pune în fața publicului într-o monodramă, joc podium figura Principelui și lângă el pe Zsuzsanna KÁROLYI și Anna BÁTHORY.” [1, p. 25] {Notă: Operele lui Zsigmond MÓRICZ „au crescut la inima ei” și nu au „fermecat-o”, întrucât în ele a descoperit propria ei spiritualitate. Deci, în serviciul propagandei politice secrete naționale anti-Elisabeta Adam, cu noțiunea „fermeca” Győző HAJDU programează și că baza relației Elisabetei Adam cu spiritualitatea lui Zsigmond MÓRICZ este „fermecătoria” „artei de a scrie” [1, p. 25] a lui Zsigmond MÓRICZ, iar nu comunitatea spirituală, adică în cele din urmă că ea nu dispune de o ideologie universală progresistă, umanistă și non-naționalistă. De altfel, Elisabeta Adam dinainte infirmă principial acest procedeu de falsificare în recitalul ei individual intitulat „Harangtisztán” (Clar ca clopotul) din 1974, cu cuvintele lui Aladár LÁSZLÓFFY: [Citește aproximativ: 'oloda:r 'la:slo:fii.] „arătați poeții pe care-i citiți, și voi zice cine sunteți.” [15] [56]}

Interesul profesional al lui Győző HAJDU a fost ca, îndeosebi în circumstanța „atracției irezistibile” [1, p. 7] a lui Zsigmond MÓRICZ, să prelucreze într-o dramă și în mod comprehensiv princi-

patul lui Gábor BETHLEN pe baza operelor lui Zsigmond MÓRICZ ca „biblia lui de redacție”. [1, p. 12] Față de aceasta, el a prelucrat în genul favorit al Elisabetei Adam, „într-o monodramă, joc podium” [1, p. 12] în mare trei persoane, „a pus în fața publicului figura Principelui și lângă el pe Zsuzsanna KÁROLYI și Anna BÁTHORY”, [1, p. 25] adică tocmai acele persoane, de figurile móricziste ale cărora Elisabeta Adam a avut nevoie pentru formularea și publicarea artistic-dramatică ale instrumentului ei creator de națiune universală.

Deci, Győző HAJDU nu face referire la Elisabeta Adam nici acolo unde rolul ei în crearea monodramei este evident. El recunoaște meritele ei numai în propagarea aceleia, ceea ce, de altminteri, nici nu poate fi negat: „Însă, am obligația moral-scriitoricească de-a spune tuturor: în urma muncii creatoare hotărâte, curajoase fără pereche și exemplare, susținute a artistului dramaturg Elisabeta Adam, consoarta mea, a devenit reușită Monodrama mea. [1, p. 25] Cine are ochi pentru vedere, urechi pentru auzire, inimă pentru simțire, acela poate ști că în realitate ce tratează monodrama și în 1980 eu de ce am considerat important ca în »masca« textelor Móricz, ascuns după mărturisirea lui Móricz să spun ceea ce în publicistică nu putea fi spus direct.” [1, p. 24]

În felul acesta, ostentativ recunoscând și accentuând numai calitatea artist dramaturg a Elisabetei Adam, [Notă: Și în raport cu persoana mea, organizațiile politice secrete etnice și naționale urmăresc să mă lase să mă afirm în cel mult un domeniu specialitate, ca prin aceasta să mă poată înfățișa „specialist” și să „nimicească”, [1, p. 130] șteargă sau să uzurpe rezultatele activității mele multidisciplinare.] Győző HAJDU tinde să exproprieze complet de la „consoarta” [1, p. 25] sa monodrama, metoda metamesajării, [Notă: Prin verbul „mesaja” înțeleg „trimite ca mesaj”.] precum și metamesajele Elisabetei Adam de asemenea, cu aceea că în jurul anului 2009 – deci atunci când deja de mult nu mai trebuia să se teme de represaliile nici ale regimului Ceaușescu, nici cele ale regimului Iliescu – nu-și comunică cel de spus ascuns pretins, ci îl lasă ca ghicitoare predispoziției și capacității de ghicire ale oamenilor. De altfel, Elisabeta Adam a exprimat în scris „mesajul ei cuprins în textul Móricz” [1, p. 153] deja în 1995: „în ce fel trebuie și se poate să se acționeze în interesul păstrării demnității noastre omenești, a identității noastre naționale și în cea mai strâmtorată situație cu onoare, în mod constructiv, așa să se lupte pentru drepturile noastre fundamentale ale omului, ca prin aceasta să nu știrbim dreptul nimănui, să nu maltratăm pe nimeni”; [1, p. 153] sau formulând succint și general: „Naționalitatea păstrează-ți-o în omenia ta, o omule”; și interpretat la Elisabeta Adam: „În acțiunea și lupta în interesul păstrării demnității omenești și a identității naționale a maghiarimii din România strâmtorate, nu este nevoie de ofensarea demnității mele omenești, de strâmtorarea mea cu știrbirea dreptului meu la muncă nu în mod constructiv și cu maltratarea mea nu cu onoare.” Deci aceasta poate fi mesajul numai al Elisabetei Adam, doar în timpul regimului Ceaușescu „a fost știrbit dreptul” la muncă numai al ei și numai ea a fost „maltratată” psihic.

Győző HAJDU nu-și face afirmațiile în interesul Elisabetei Adam, cu ele el tinde s-o șteargă în el însuși, „s-o facă invizibilă în gloria lui”, [1, p. 132] să ascundă, să „defraudeze” [1, p. 10] ființa ei reală la nivelul aparenței, și ele se integrează în politica secretă națională personală a ștergerii și falsificării „individualității puternice”, [1, p. 181] personalității și spiritualității Elisabetei Adam. [Notă: Vezi cartea mea intitulată „Conspirații naționale pentru înăbușirea Elisabetei Adam ca personalitate istorică extraterestră terestră”.] Anume – printre altele – dacă ea ar fi numai propagat monodrama, ea ar fi numai un simplu, neutru și indiferent reprezentator al lui Zsigmond MÓRICZ, ea nu „s-ar arăta pe sine” [7] cu textele móricziste, când colo ea în numeroase cazuri a dat dovadă de faptul că cu poeții și scriitorii reprezentați de ea urmărește să „se arate și pe sine”, ba încă în urma persecuției sale politice secrete naționale scopul ei primar este ca „să se arate pe sine” cu arta ei. Deja și pe baza acestora se poate presupune că Győző HAJDU de asemenea a fost părtaș la conspirațiile etnice și naționale, în primul rând cele maghiară și română, menite să înăbușească și să „nimicească” [1, p. 130] „individualitatea puternică”, [1, p. 181] personalitatea și spiritualitatea Elisabetei Adam.

În consecință, întrebarea nu este dacă Elisabeta Adam este sau nu este coautor al monodramei intitulate „A nap árnyéka” (Umbra soarelui) formal a lui Győző HAJDU, ci ce fel de și cât de mare rol

a jucat Elisabeta Adam în crearea aceleia. Pe baza cercetărilor și reflecțiilor mele de până acum, mi-s-a format concepția că Győző HAJDU a făcut redactarea și scrierea părții covârșitoare a prozei monodramei, în timp ce Elisabeta Adam este autorul moral al monodramei, a redactat-scris și a inserat în aceea cele două cântece ale ei și scurte părți prozaice legate de acelea, și într-o anumită măsură a influențat, determinat și îndrumat redactarea și scrierea lui Győző HAJDU. Firește, în privința textelor recitate, Elisabeta Adam a fost suverană. Însă, ea nu a deviat esențial de textul monodramei, numai din timp în timp, din loc în loc și ocazional a adăugat la sau a luat din el pasaje mai scurte sau mai lungi, ceea ce se referă tocmai la faptul că ea a fost un subiect determinant al creării monodramei.

Crearea instrumentului creator de națiune universală al Elisabetei Adam nu a luat sfârșit cu redactarea și scrierea monodramei intitulate „A nap árnyéka” (Umbra soarelui). Cu toate că ea a obținut ca aceea să cuprindă în mare instrumentul ei creator de națiune universală, Győző HAJDU – desigur, în serviciul politic secret al „fiarei” etnice maghiare din România – a introdus în monodramă și astfel de elemente ideologice care sunt în contrast cu instrumentul creator de națiune universală al Elisabetei Adam, tind să-l dezmintă. De aceea, Elisabeta Adam a mai avut nevoie de recitalurile ei individuale și de placa ei picup mare pentru ca, în acelea luând din textul monodramei elementele ideologice hajduiste străine și dăunătoare, să se delimiteze de acelea, să „arate” [7] oamenilor „clar ca clopotul” [1, p. 180] instrumentul ei creator de națiune universală, precum și să adauge la textul monodramei acele metamesaje ale ei pe care nu putuse sau nu vroise să le facă cuprinse în monodramă cu Győző HAJDU, să le îmbogățească cu instrumentele accentului și intonației, precum și prin repetare să atragă atenția asupra lor.

Cele mai mult de o sută recitaluri individuale intitulate „A nap árnyéka” (Umbra soarelui) ale Elisabetei Adam au fost adresate prezentului de atunci, au dispărut din prezentul ei, și cu dispariția memoriei publicului vor dispărea din viitor de asemenea, „munca ei de recital individual a fost efemeră, pentru viitor a rămas din ea numai ceea ce fusese eternizată de presă”, [1, p. 154] și posibil acele înregistrări audio și video care fusese posibil făcute de pe recitalurile ei individuale. Dintre acestea, din punctul vedere al eternizării, o importanță specială a avut placa picup mare, deoarece ea va dăinui probabil pentru totdeauna.

Recitalul individual intitulat „A nap árnyéka” (Umbra soarelui) al Elisabetei Adam a durat circa „șaptezeci și cinci” [1, p. 157] minute, în timp ce placa ei picup mare făcută de pe acela este de circa 50 minute. [3] La ascultarea sa, din anumite schimbări subite ale intonației, se pot auzi câteodată tăierile din banda magnetofon. Cel puțin un semn – pe care îl tratez în punctul următor – se referă la faptul că această operațiune tehnică ori a fost făcută de Elisabeta Adam însăși, ori ea a condus-o. Acesta este și firesc, doar numai ea putea să fie competentă în a stabili care părți ale recitalului ei individual, ridicându-se împreună la circa 15 minute, să ajungă la îndepărtare, în așa fel încât aceea să nu afecteze esențial integritatea versiunii scurtate de placă picup a operei. Această operațiune, pe de o parte, i-a asigurat Elisabetei Adam să transpună pe placă întregul conținut relativ la instrumentul ei creator de națiune universală al caietului ei program, iar pe de altă parte, i-a dat ocazie pentru introducerea în arta ei a unor noi elemente ale instrumentului ei creator de națiune universală.

2. Conținutul instrumentului creator de națiune universală

Instrumentul creator de națiune universală al Elisabetei Adam se compune din două părți fundamentale: din ideologie și din informațiile relative la organizațiile politice secrete etnice și cele naționale, adică „fiarele” etnice și cele naționale. Ea le-a introdus pe acestea îndeosebi în recitalurile ei individuale, dar unele elemente pot fi găsite în alte părți ale artei sale și în viața ei „civilă” [1, p. XXI] de asemenea.

2.1. În recitalul individual intitulat „Harangtisztán” (Clar ca clopotul)

Bazez descrierea conținutului părții instrumentului creator de națiune universală al Elisabetei Adam cuprinsă în recitalul ei individual intitulat „Harangtisztán” (Clar ca clopotul) din 1974 pe textele poeziilor indicate pe placa ei picup mare cu același titlu, din 1977. [15] Constituie excepții poeziile intitulate „Ó, költő, énekelj” [Citește aproximativ: o: 'kăltă: 'e:nekeli.] [În limba română: O, poetule, cântă.] a lui Ferenc SZEMLÉR [Citește aproximativ: 'ferenț 'semle:r.] și „Ballada a fáradt asszonyokról” [Citește aproximativ: 'bollodo o 'fa:rodt 'ossoniokro:l.] a lui László KIRÁLY, [Citește aproximativ: 'la:slo: 'kira:i.] pe care nu le-am găsit pe internet.

Cu interviul ei apărut în numărul din iulie-august 1985 al revistei Teatrul, Elisabeta Adam informează că recitalul ei individual intitulat „Harangtisztán” (Clar ca clopotul) este „o microantologie din creația poeților români și a celor maghiari din România.” [21] În conformitate cu aceasta, nu mi-am putut atrage în această cercetare nici poeziile neînregisrate pe placă.

2.1.1. Elemente politico-ideologice

Cu acest recital individual, Elisabeta Adam își face să se simtă „destinul uman însângerat de rănile zdrobite de pumnii epocii sălbatice” [5] a naționalismului, ceea ce în cântecul Zsuzsanna KÁROLYI al recitalului ei individual intitulat „A nap árnyéka” (Umbra soarelui) ea l-a desemnat cu grupul de cuvinte „destin ucigaș”. [3] Cu toate că „a văzut sângele cu ochi consternați, cu destinul nu s-a luptat”, [5] ci în umanismul și non-naționalismul ei „a lăsat, ca antichitatea pe Hannibal, [20] lumea urâtă” [16] a naționalismului, s-a ridicat deasupra lui, iar acela „i-a pus aceasta pe umeri, ca-n răcoare paltonul.” [20]

Acest ultim vers a fost scenarizat de către „fiara” națională română cu filmul Elisabetei Adam intitulat „Am fost şaisprezece” din 1979 cu aceea că actorul Sebastian Papaiani, în rolul de caporal român de cel de-al doilea război mondial, în timp de iarnă, de pe etajul casei coboară la parter la Elisabeta Adam, unde ea, în rolul de prizonier civil, șade împreună cu un subofițer german, și-i pune pe umeri o manta militară. Această scenă coroborează interpretarea de mai sus a mesajului respectiv al Elisabetei Adam, prin aceea că, în „nimicirea” [1, p. 130] politică secretă națională personală română a acestor presupuse spiritualități și crez ale ei, drept alternativă la naționalismul românesc alegoric prezentat superior, i-a programat în mod cinic și subapreciativ naționalismul german: [22, minutul 46]

Pe înălțimea ei umanistă și non-naționalistă, Elisabeta Adam „nu s-a dat bătut”, [20] și prin aceasta „dacă este cui, dar ea a dovedit, că dăinuiește” [20] și fără naționalism. Cu recitalurile ei individuale, ea își exprimă „visul pentru o lume nouă”, [5] și vindecă „rănile” [5] oamenilor, care în felul acesta „devin netezi ca cicatrici închiși”. [5] Ea consideră că pe o planetă pe care „traverse mondiale se prăbușesc”, [5] și recitalurile ei individuale „vor muri” [5] o dată și „dacă ea nu va fi, nimeni nu va ști, câte secrete stranii a avut destinul ei.” [5] Dar își exprimă speranța că „din adâncuri, în care trăiește durerea ei de om, se va răsfrânge clar ca clopotul și se va înălța în sus” [5] instrumentul ei creator de națiune universală.

Elisabeta Adam „visează lunea nouă”, [5] luată într-un sens mai restrâns, nu în statul național român afirmând imperialismul național român, ci într-o „mama noastră, Transilvania” [23] de spiritualitate elvețiană, care „ne-a dat tezaurul al trei popoare trăind aici. Așa s-a lăsat în grija mea printre frații mei de altă limbă. În apa de botez a Mureșului, Oltului și a celor două Târnave m-a muiat ungurește; românește pe român, nemțește pe sas, ca pe copiii săi”. [23] Ea va exprima aceasta în mod general, ca principiul „îndrăgostirii oamenilor și a popoarelor”, [3] cu recitalul ei individual intitulat „A nap árnyéka” (Umbra soarelui).

Elisabeta Adam a văzut „lunea nouă”, [5] luată într-un sens mai larg, desigur, în urmarea exemplului Elveției, care afirmă frăția popoarelor și la nivelul organizării de stat. Ea exprimă aceasta cu cuvintele lui Domokos SZILÁGYI în felul acesta: „îți doresc sărbătorile frumoase, goale, imponderabile ale iubiților și ție, lume.” [24]

Cu poezia intitulată „A hang” [Citește aproximativ: o hong.] [În limba română: Vocea.] a lui Aladár LÁSZLÓFFY, Elisabeta Adam comunică că principiile politico-ideologice de mai sus sunt și ale ei, că ea nu numai mediază poeții, ci cu ei „se și arată pe sine”, [7] că nu reprezintă montajul unei alte persoane, ci acela a fost redactată de ea însăși, cu aceea „arată poeții, pe care-i citește”, [56] ca „să spună cine este ea”. [56]

2.1.2. Informații politice secrete naționale

La aceea că Elisabeta Adam a ales drept titlu al acestui recital individual al ei cuvântul „harangtisztán” (clar ca clopotul) al poeziei intitulate „Vallomás”, [Citește aproximativ: 'volloma:ș.] [În limba română: Confesiune.] a contribuit și faptul că din cele 13 litere ale numelui meu complet acest cuvânt conține nouă, ce e mai mult într-o ordine aproape identică: [harangtisztán ⟶ arn + istán ⟶ Adorján István]

Când în jurul anului 1964 – la vârsta mea de circa patru ani – a apărut la Elisabeta Adam pentru prima oară agentul secret însărcinat al organizației politice secrete etnice maghiare din România cu informațiile despre mine, numai din acest fapt ea putea ști că eu trebuie să fiu un individ asemănător cu ea. Această presupunere a ei putea să fie coroborată de informațiile primite mai târziu. Ea a exprimat identitatea noastră de individualitate și spiritualitate în felul acesta: „ne asemănăm ca doi nuci”. [55] Pe baza acesteia, s-a format în ea o iubire de tip mamă-soră față de mine. Ea se referă la profunzimea acestui ei sentiment cu cuvintele poeziei lui Jenő DSIDA [Citește aproximativ: 'ienă: 'dșido.] intitulată “Vallomás” (Confesiune): „În afară de tine, nimic nu mă interesează”, [25] al cărei înțeles trebuie desigur să fie că: „În afară de tine, nimeni nu mă interesează.”

Elisabeta Adam a desemnat situația socială și statutul politic secret național personal ale noastre comune cu cuvântul „orfan”: „Dacă acum ar veni cineva și m-ar prinde de mână, ca pe un copil orfan altul”. [26] Cu această poezie a lui Sándor REMÉNYIK [Citește aproximativ: 'șa:ndor 'reme:nyik.] intitulată „Csak egymáshoz”, [Citește aproximativ: ciok 'eghima:șhoz.] [În limba română: Numai unul la altul.] Elisabeta Adam a programat modul cum eu, ca o persoană într-adevăr „tăcută” [26] și umblând „cu capul aplecat”, [26] aș fi putut lua contact cu ea:

„Și ne-am plimba de la apusul de soare până la prima rază de stea!

Cine ar veni pe lângă mine un mic ceas tăcut,
Iar tăcerea lui mi-ar spune: plângeți-vă, o ascult.

Nou nu aș spune, poate, mai curând, cele spuse de o mie de ori,
Dar nou ar fi astfel, sub cerul de seară așa de netulburat-noi doi.” [26]

Numai că, eu la teatru nu mergeam, plăcile Elisabetei Adam nu le cumpăram, așa că mesajele ei au ajuns la mine numai după trei-patru decenii.

În 1974, la timpul reprezentării acestui recital individual, eu am avut circa 14 ani. În jurul acestei date a început să se transforme iubirea în dragoste în sufletul Elisabetei Adam. Pentru exprimarea și comunicarea acesteia, ea a găsit poezia lui Árpád FARKAS [Citește aproximativ: 'a:rpa:d 'forkoș.] intitulată „Csikorgó” [Citește aproximativ: 'cikorgo:.] [În limba română: Scârțâitor.] ca fiind cea mai potrivită:

„Dragostea se zvârcolește în mine.
…
Dragostea plânge în oasele mele.
Încet! – Numai să n-o bagi de seamă!” [55]

Elisabeta Adam exprimă atașamentul ei față de mine:

„Nu mă părăsi. Cumva, oricum
Rămâi cu mine.
…
Iubitul meu!

…
S-au despărțit de noi, ne-au părăsit
Și prietenii cei mai buni.
Ce va fi cu noi, dacă va trebui în fine să ne despărțim
Și unul de altul?
…
Nu pricep, dragule, cum pot trăi
Fără de tine.” [16]

2.2. În recitalul individual intitulat „Rejtelmek ha zengenek” (Enigme dacă răsună)

Bazez descrierea conținutului părții instrumentului creator de națiune universală al Elisabetei Adam cuprinsă în recitalul ei individual intitulat „Rejtelmek ha zengenek” (Enigme dacă răsună) din 1976 pe textul plăcii ei picup mari cu același titlu, din 1978, având în vedere faptul că la nivelul cuvintelor acela nu deviază de loc de textele originale, Elisabeta Adam nu a introdus propriile ei cuvinte în acest recital individual, numai din când în când aplică metoda repetării.

Elisabeta Adam a găsit poezia și scrisorile de dragoste ale „poetului ei preferat”, [1, p. 166] Attila JÓZSEF potrivite îndeosebi pentru a da cu ele o imagine despre relația ei politică secretă națională unilaterală cu persoana mea. Ea expune aceasta metodic, urmând un raționament coerent. Și pe baza acesteia se poate exclude posibilitatea participării lui Győző HAJDU la redactarea montajului recitalului individual. Cu atât mai mult, deoarece Elisabeta Adam nu putea să-l informeze pe el despre dragostea nutrită față de persoana mea. Pe lângă aceasta, a găsit în ele și elemente reflectând – parțial – ideologia ei universală.

Desemnez locul părților de text tratate cu timpul plăcii picup. Elisabeta Adam are două calități: redactor și recitator.

2.2.1. Elemente politico-ideologice

Minutul 9. Elisabeta Adam recită un paragraf cuprins în primul pasaj luat din scrisorile lui Attila JÓZSEF scrise către Márta VÁGÓ, [Citește aproximativ: 'ma:rto 'va:go:.] neinterpretabil la relația ei unilaterală cu persoana mea, ca prin aceasta să reveleze principiul ei politic că statele naționale ar trebui să urmeze exemplul Elveției. Aceasta poate fi considerată exprimarea cu un caz concret a principiului „îndrăgostirii oamenilor și a popoarelor” [3] revelat cu recitalul ei individual intitulat „A nap árnyéka” (Umbra soarelui) din 1980:

„Ca și cum toate apele Elveției nu ar porni din inima mea …” [14]

Minutul 18. Elisabeta Adam recită poezia intitulată „Már két milliárd”, [Citește aproximativ: ma:r ke:t 'millia:rd.] [În limba română: Deja două miliarde.] pe care a găsit-o potrivită pentru revelarea ideologiei ei universale și a scopurilor ei politice:

„… ca masele muncitoare,
care tremură cu îndărătnicie și neputință,
căci din chinul lor viitorul nu ni-s-a născut, …

ca muncitorii de conștiință omenească,
ca de model, …
în societatea noastră trebuie minte, în mare lumină,
care pentru conformare pe sine arată.” [14] [28]

2.2.2. Informații politice secrete naționale

Cu facerea titlu a primului vers al poeziei lui Attila JÓZSEF intitulată „Rejtelmek” (Enigme) – „Rejtelmek ha zengenek” (Enigme dacă răsună) [14, minutul 1] – Elisabeta Adam mesajează că în particular în acest recital individual, dar în general și în celelalte recitaluri individuale ale ei a ascuns „enigme”, adică metamesaje. „Fiara” națională română se referă la acestea cu cuvântul „ghicitoare” [27, minutul 12] în filmul intitulat „Păcală se întoarce” din 2006, în care grănicerul și vameșul român „dă ghicitori” lui Păcală „păcălind” țările occidentale și întorcându-se în România, care ghicește fiecare „ghicitoare”, și despre care pot presupune întemeiat că alegoric interpretează persoana mea în conformitate cu conștiința și interesele organizației politice secrete naționale române: [27, minutul 12]

Și această carte, ca dezlegarea „enigmelor” Elisabetei Adam, coroborează presupunerea de mai sus.

Elisabeta Adam nu putea să lase la o parte poeziile și scrisorile reflectând sentimente negative ale lui Attila JÓZSEF, deoarece fără acelea recitalul individual nu ar fi fost complet, ea ar fi trebuit să lase afară din el partea a III-a, intitulată “Elvesztett boldogság”. [Citește aproximativ: 'elvestett 'boldogșa:g.] [În limba română: Fericire pierdută.] Dar sentimentele de relație negative recitate de ea nu pot fi interpretate la relația ei unilaterală cu mine nici independent de această circumstanță, având în vedere faptul că în fața ei niciodată nu puteau să se ivească motive pentru sentimente negative față de mine.

Minutul 1. Elisabeta Adam recită poezia intitulată „Rejtelmek” (Enigme), cu care formulează primul ei metamesaj, pe care-l trimite în primul rând mie, deoarece scopul ei de termen scurt este luarea de contact cu mine și știe că și atingerea scopului ei de termen lung – comunicarea metamesajelor ei – depinde de persoana mea, adică probabil numai eu „am urechi pentru auzirea lor”: „Având în vedere faptul că membrii organizației politice secrete etnice maghiare din România »recurg la mine pentru tine«, [14] mi-au transmis informații despre tine cu rugămintea ca eu »să stau de pază« [14] asupra ta în interesul ținerii tale în cadrul poporului maghiar. Eu »m-am îndrăgostit de tine« [14] și de aceea am făgăduit o »fidelitate grea până-n tălpi« [14] față de tine. Scriu pentru tine recitalurile mele individuale, [Și eu-mi scriu cântecul = Pentru István îmi scriu cântecul] ca să formulez și să-ți trimit mesajele mele ascunse, în speranța că le primești, le dezlegi, iei contactul cu mine și așa »faci ușoară mie această fidelitate grea«.” [14] Aceasta constituie metamesajul de bază al recitalului individual, ceea ce Elisabeta Adam indică cu aceea că repetă această poezie de trei ori, într-o voce pasionată, deviind de la cea medie și cu acompaniament muzical, precum și termină recitalul individual cu aceasta.

Din poezia lui Attila JÓZSEF intitulată „Rejtelmek” (Enigme), atât a putut valorifica Elisabeta Adam pentru scopurile afirmării instrumentului ei creator de națiune universală. Firește, nu este probabil că mesajul reconstruit mai sus acoperă complet și exact ceea ce ea a formulat în legătură cu aceasta. Ea trebuia să știe că eu nu merg la teatru, în general producția și publicarea în România ale plăcilor ei picup mari ale recitalurilor ei individuale nu era de așteptat în 1976, mesajul era în cele din urmă ascuns și în fața mea, probabilitatea ca el să ajungă în curând la mine și eu să-l și dezleg, era practic nulă.

Această situație fără speranță este exprimată de Elisabeta Adam în mai 1983 cu interviul ei Előre așa că „la auzul lui Attila JÓZSEF și ascultătorul »cu urechi surzi« pentru lirică își saltă capul”. [1, p. 166] Că cu această declarație Elisabeta Adam face aluzie la mine, poate fi sprijinit cu patru fapte: atunci, eu eram „»cu urechi surzi« pentru lirică”, în 1983 eram student, adică „ascultător”, [Notă: În limba maghiară, noțiunile „student” și „ascultător” pot fi exprimate prin sinonime.] ea folosește numele meu de cod „is” (și), iar eu, după obiceiul meu, umblam „cu capul aplecat”. [26] În această declarație, ea a cuprins două metamesaje. Pe de o parte, deplânge că până atunci am tăcut, adică am „ascultat”, [Notă: În limba maghiară, noțiunile „tăcea” și „asculta” pot fi exprimate prin sinonime.] nu am reacționat la metamesajele ei formulate și trimise cu recitalurile ei individuale: „István este un ascultător »cu urechi surzi« pentru lirică.” Pe de altă parte, ea își exprimă speranța că o dată „poate voi începe să vorbesc”: [14] „La auzul lui Attila JÓZSEF, István își saltă capul.” Iar eu, în afara cadrelor învățământului, niciodată nu l-am ascultat sau citit pe Attila JÓZSEF.

Pentru ca eu, în cele din urmă, în 2016 să ascult placa picup mare a Elisabetei Adam intitulată „Rejtelmek ha zengenek” (Enigme dacă răsună) – și alte plăci picup mari ale el de asemenea – și în felul acesta „să-mi salt capul” [1, p. 166] la metamesajele ei, era nevoie de recunoașterea faptului că ea și memoria ei sunt persecutate politic secret național, pentru ceea ce era nevoie de revoluția simulacru din 1989, de cunoașterea de un anumit nivel a organizațiilor politice secrete naționale, de internetul apărând în România pe la mijlocul deceniului 1990 și de computerul meu cumpărat în 2012. După împlinirea tuturor acestor condiții, „mi-am săltat capul” nu în primul rând la „auzul lui Attila JÓZSEF”, ci la faptele că 1989 a fost ultimul an artistico-dramaturgic activ al Elisabetei Adam și ea a murit la ziua mea de naștere. De aceea, desigur, ea s-a gândit și în perspectivă, pe termen lung și-a destinat metamesajele posterității, scopul ei de termen lung era darea lor publicității – deși știa că la dezlegarea lor practic probabil numai eu am șansă – și numai spera în aceea că relația ei unilaterală cu mine va deveni o dată reciprocă. Tot la aceasta se referă declarația ei că: „Din această reprezentație, niciodată nu aș dori să »îmbătrânesc«, nu aș dori să renunț la ea. Poate, chiar și în bătrânețe aș nuanța-o mai departe, aș gusta binecunoscutele versuri.” [1, p. 167] Al cărei înțeles decodat este: „Poate, pentru István în bătrânețe aș nuanța mai departe reprezentația.” În orice caz, se pare că Elisabeta Adam a făcut tot ceea ce-i stătea în putință în interesul afirmării instrumentului ei creator de națiune universală.

Minutul 2. Cu poezia intitulată „Mint a mezőn …”, [Citește aproximativ: mint o 'meză:n.] [În limba română: Ca pe câmpie.] Elisabeta Adam revelează că pe mine m-a cunoscut „ca pe băiatul pe câmpie, pe care-l atinge furtuna, și nu este o mamă, unde să fugă”, [14] adică ea, la început, m-a considerat fiul ei. Mai târziu, iubirea ei „maternă” a devenit dragoste, ceea ce ea face să se simtă în felul acesta:

„… copilul pornește pe teren,
are un drum în acest timp –
așa s-a năvălit această dorință pe mine, așa de nebun,
așa de subit, așa de neastâmpărat …” [14] [28]

Minutul 3. Aceasta a fost „cadoul” ei pentru mine, ceea ce ea comunică cu poezia intitulată „Az én ajándékom”; [Citește aproximativ: oz e:n 'oia:nde:kom.] [În limba română: Cadoul meu.]

„Mi-am adus inima, fă cu ea
Ceea ce vrei. Și nu pot face altceva,
Și nu mă doare nimic, nimic, nimic,
Numai brațul, căci nu te-am îmbrățișat.” [14] [28]

Minutul 4. Cu poezia intitulată „Szerelem ez?”, [Citește aproximativ: 'serelem ez.] [În limba română: E dragoste aceasta?.] Elisabeta Adam pune la îndoială că sentimentele ei față de mine pot fi exprimate cu noțiunea „dragoste” exhaustiv:

„E dragoste aceasta? ori, o, nici nu știu,
Știu numai că înnebunesc …” [14] [28]

Cu aproximativ un deceniu mai târziu, „fiara” națională română a scenarizat aceste versuri cu filmul intitulat „Pădurea de fagi” din 1986 în relație inversă, când într-unul din rolurile de telefonistă Elisabeta Adam își întreabă colega: – Ai înnebunit?!, cu aceasta făcându-se desigur aluzie la faptul că în cele circa 10 ani care au trecut nu a luat ființă o relație între noi: [29, minutul 11]

Minutul 4. Cu poezia intitulată „Egyszerű vers”, [Citește aproximativ: 'eghserâ: verș.] [În limba română: Poezie simplă.] Elisabeta Adam a programat un mod al adâncirii relației: „aș dori să-ți sărut mâna îndrăzneț, și când sunt acolo lângă tine, știu că nu-ți voi săruta mâna.” [14] [28]

„Fiara” națională română a scenarizat și aceasta cu filmul intitulat „Bietul Ioanide” din 1980 într-un mod autocontrazicător și umilitor pentru Elisabeta Adam, când ea în rolul de iubită pare să sărute mâna actorului Ion Caramitru, cu aceasta, desigur, încercând să transmită sentimentele Elisabetei Adam nutrite față de mine la Ion Caramitru, în sufletul ei cu el să mă înlocuiască, drept mijloc al scopului principal al filmului ca prin Ion Caramitru, decorat atât de președintele statului național român cât și de regina monarhiei britanice, să adâncească controlul politic secret național asupra Elisabetei Adam: [4, minutul 15]

Minutul 4. Cu poezia intitulată „Szerelmes kiszólás”, [Citește aproximativ: 'serelmeș 'kiso:la:ș.] [În limba română: Vorbă de dragoste.] Elisabeta Adam își exprimă dorința ca eu să iau contact cu ea și indică un mod al aceleia:

„Vorbă sălbatică numele meu să țipe:
O, să mă cheme atunci, să mă cheme pe mine, pe mine!” [28]

Minutele 5 și 7. Cu poeziile intitulate „Tedd a kezed” [Citește aproximativ: tedd o 'kezed.] [În limba română: Pune-ți mâna.] și „Dalocska” [Citește aproximativ: 'dolotșko.] [În limba română: Cântecel.] Elisabeta Adam a programat noi moduri de adâncire a relației noastre potențiale:

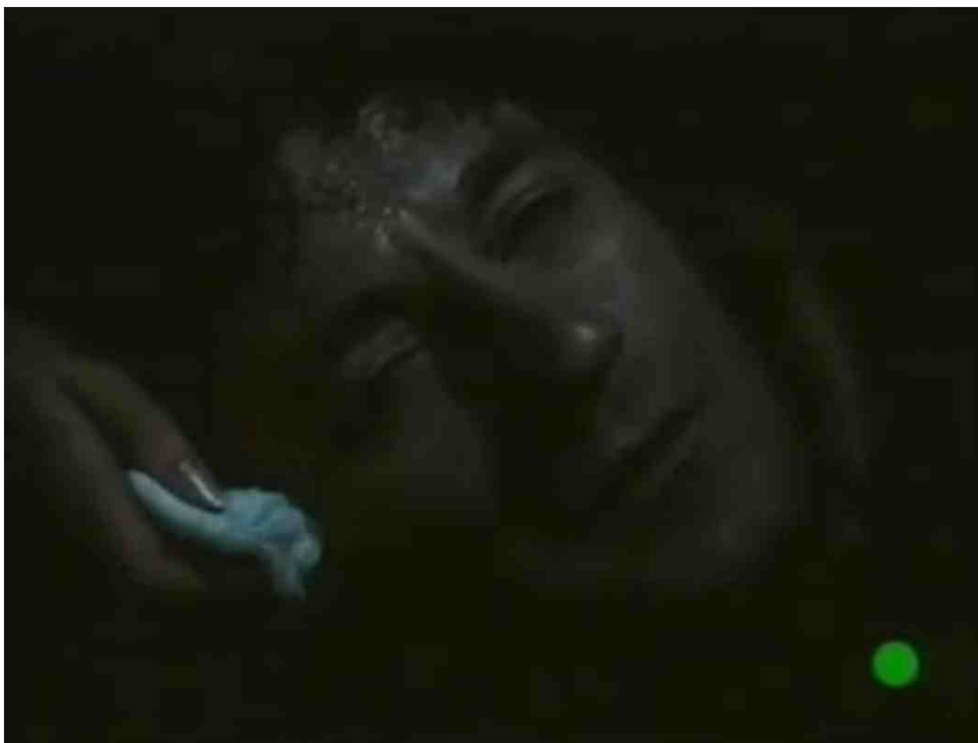
„Pune-ți mâna
pe fruntea mea,
ca și cum mâna
ți-ar fi mâna mea.” [14] [28]

„… când iubiții se îmbrățișează,
atunci cu pământul se aplanează.” [14] [28]

După circa doi ani, s-a turnat filmul intitulat „Am fost şaisprezece” din 1979, în care este o serie de scene făcute într-un spirit de interpretare a versurilor „Pune-ți mâna pe fruntea mea” [14] într-o relație inversă de „fiara” națională română, tot cu Elisabeta Adam și Ion Caramitru în rolurile principale: [22, minutele 51, 51 și 53]

În filmul ei intitulat „Pădurea de fagi” din 1986, Elisabeta Adam, interpretând un rănit într-o poziție asemănătoare cu cea de mai sus a lui Ion Caramitru, își poate simți pe frunte mâna unei colege actrițe:

Cu aceste scene „Pune-ți mâna pe fruntea mea”, [14] „fiara” națională română mesajează Elisabetei Adam aproximativ că: „Dacă intri în legătură cu István ADORJÁN, amândoi vă veți răni sau veți muri în lupta cu mine.”

Și filmul românesc al Elisabetei Adam intitulat „Bietul Ioanide” din 1980 pare să se fi inspirat din versurile de mai sus a „Dalocska” (Cântecel) în privința scenei Elisabeta Adam-Ion Caramitru de mai jos: [4, minutul 16]

Minutul 7. Primul pasaj luat din scrisorile scrise către Márta VÁGÓ poate fi în întregime interpretat la Elisabeta Adam în privința relației ei unilaterale cu mine:

„Aș dori să aud despre tine, baia sufletului meu. … aș dori să te sărut ici și colo. Ești foarte departe și eu sunt trist. Știi oare cât face un an, de câte ori trebuie să mă culc, de câte ori trebuie să mă scol singur, și seninătatea sufletească a câtor oameni de treabă trebuie s-o distrug, pentru că sunt fără chef? În zadar toată amabilitatea mea, răspund scurt, nu sunt atent. Doi cunoscuți ai mei s-au și supărat deja, [ei] cred că umblu cu nasul în sus, deși vai ce jos sunt pe de-a întregul, iar cel care m-ar ține sus umblă departe.

Scumpa mea, micuța mea! {Notă: Filmul românesc al Elisabetei Adam intitulat „Bietul Ioanide" din 1980 scenarizează și această ultimă adresare, în relație inversă, dar potrivit cu raportul politic secret național unilateral și potențial cu persoana mea al Elisabetei Adam: – Micuțule! [4, minutul 20]}

Înfiorător. Nu știu ce va fi cu mine așa fără tine. Că la servici mă voi ține pe poziție e neîndoios. Dar aici, afară în lume, în fiecare membru separat dureros sunt prost acum. Deși acum aș avea nevoie de înțelepciunea supremă, acum ar trebui să se manifeste spiritul, când sufletul a rămas în smoală.

Poate că … și fără tine mă mai pot bucura pentru tine, doar tu nu aparții la nimeni … [Notă: Aceasta putea să facă până la sfârșitul vieții ei.]

… Nici să te sărut aș dori acum, ci să mă lupt cu tine, să mă tăvălesc.

Micuța mea! Nu te supăra. Nu te iubesc acum și mai bine, numai pentru că nu se mai poate iubi pe cineva mai bine decât atât.

Scumpa micuța draga mea! Scrie!" [14]

Prin cuvântul „scrie", Elisabeta Adam termină citarea din scrisorile către Márta VÁGÓ cu indicarea unui nou mod de luare de contact.

Este caracteristic că în filmul ei maghiar intitulat „A hosszú előszoba" (Coridorul lung) din 1982, constituind scenarizarea romanului scurt al scriitorului maghiar din Ungaria Endre VÉSZI cu acela-și titlu, scris în jurul anului 1970, numele Elisabetei Adam este „Márta" și de aceea se poate presupune că acesta a fost inspirat de numele „Márta VÁGÓ". Acest film prezintă relația dintre „Márta"

și fostul ei soț, precum și iubitul ei de totdeauna, „Lajos GOLD”. [Citește aproximativ: 'loioș gold.] Cu recitalul ei individual intitulat „Rejtelmek ha zengenek” (Enigme dacă răsună), Elisabeta Adam prezintă – în relație inversă – relația dintre Márta VÁGÓ și Attila JÓZSEF asemănându-se cu relația dintre „Márta” și „Lajos GOLD”, iar cu aceasta metaforic relația ei unilaterală cu mine, și programează că o cale de viață considerată posibilă a persoanei mele este cea a lui Attila JÓZSEF. Personajul numit „Lajos GOLD” a fost inspirat de o cale de viață politică secretă națională personală destinată persoanei mele de către organizația politică secretă națională maghiară. În consecință, recitalul individual al Elisabetei Adam intitulat „Rejtelmek ha zengenek” (Enigme dacă răsună) și filmul ei intitulat „A hosszú előszoba” (Coridorul lung) se coroborează reciproc în ipoteza că ambele au fost inspirate de către relația posibilă dintre Elisabeta Adam și persoana mea.

Minutul 11. Elisabeta Adam revelează că informațiile despre persoana mea i-au fost parțial dozate ca „narcotice”: „A ucis și astăzi cocaina”, [14] [28] adică aproximativ decodat: „István este »narcoticul« cu care vor să oprească cariera mea de recitaluri individuale și cu aceea propagarea instrumentului meu creator de națiune universală.” La aceasta face aluzie în filmul intitulat „A hosszú előszoba” (Coridorul lung) András KOZÁK, [Citește aproximativ: 'ondra:ș 'koza:k.] interpretând „Lajos GOLD”, cu grupul de cuvinte „a se îndrăgosti mortal”: „– Așa de mortal te-ai fi îndrăgostit de cariera lui Tudóska?!”: [Citește aproximativ: 'tudo:șko.] [30, minutul 47]

Din partea ei, Elisabeta Adam așa exprimă cu fața ei efectul „cocainei” politice secrete naționale personale la întrebarea lui András KOZÁK că: „Bine, pe Tudóska nu-l iubești destul, acesta l-am și sperat. Dar atunci pe cine-l iubești?”: [30, minutul 48]

Minutul 12. Elisabeta Adam revelează un motiv al deciziei ei că mă asumă ca „cocaină”:

„De dragoste – se spune –
moare cine trăiește,
Dar e nevoie de fericire,
ca de o bucățică de pâine.” [14] [28]

Minutul 13. Elisabeta Adam comunică că destinează relația ei potențială cu mine nu numai ca „dragoste”, [14] ci și ca „uniune”: [14]

„Micuța mea, nu te necăji, ține-te,
pentru că te zdrențuiești cu mine,
uniune e asta, și nu dragoste …” [14]

Elisabeta Adam recită ultimul vers într-o voce ridicată. Deci, a folosit cuvântul „fericire” într-un sens mai larg decât fericirea de dragoste sexuală. Ea știa că nu numai dragostea ei sexuală, ci și afirmarea instrumentului ei creator de națiune universală depinde de mine în două privințe esențiale: pe de o parte, practic probabil numai eu sunt capabil să fac „enigmele” [14] ei să „răsune”, [14] iar pe de altă parte, în mediul social naționalist-conspirativ probabil numai eu pot fi dispus să cercetez cazul ei și să public rezultatele cercetărilor ca instrument creator de națiune universală și conspirație multinațională și antiumanistă. De aceea – în ciuda naturii mele de „cocaină” [14, minutul 11] – tendința ei relativă la luarea de contact cu mine trebuia să fi fost motivată parțial de dorința atingerii fericirii ideologice.

Minutul 13. Elisabeta Adam, într-o voce crescândă, face să se simtă metaforic circumstanțele sociale aspre, în care „oamenii” [14] trebuie să trăiască, și exprimă speranța că acelea se vor alina:

„locuința ne e atelier și ghețar,
unde vântul urlă,

omul în palton trăiește,
omul trăiește,
mănâncă pâine și speră,
așteaptă să treacă iarna,
ca pe o bancă, în soare să stea …” [14] [28]

Elisabeta Adam repetă poezia intitulată „Rejtelmek” (Enigme), ca să semnaleze: „Se va putea »sta în soare, numai dacă enigmele mele vor răsuna«.”

Minutul 15. Cu poezia intitulată „Gyermekké tettél”, [Citește aproximativ: 'ghiermekke: 'tette:l.] [În limba română: M-ai făcut copil.] Elisabeta Adam face să se simtă relația ei unilaterală cu mine în condițiile politice secrete naționale personale aspre ale vieții ei:

„M-ai făcut copil. Degeaba m-a crescut
chinul peste treizeci de ierni scârțâitoare.
Nu știu să umblu, și nu pot sta liniștit.
Membrii mă târăsc, mă împing la tine.

Te țin în gură, ca câinele cățelul,
și aș fugi, ca să nu mă gâtuiască.
Anii ce mi-au zdrobit destinul
îi varsă pe mine fiecare clipă.

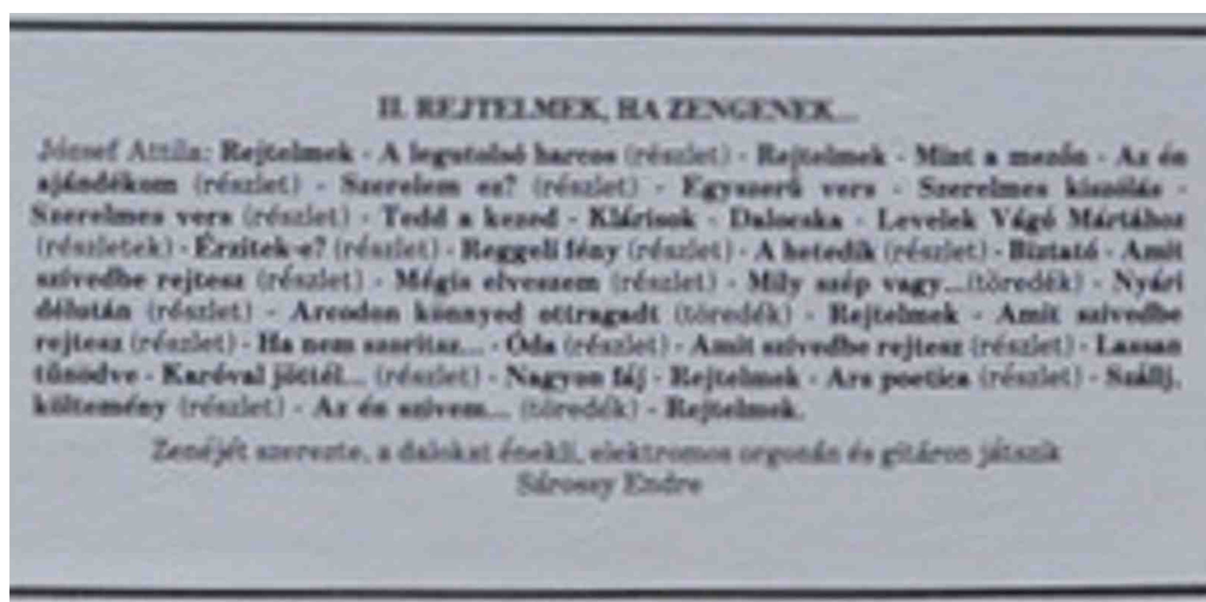
Lipsa ta mă pătrunde ca curentul casa.
Spune, – să plece de la mine frica.

Te iubesc mult, doar de asemenea pe mine
m-am putut îndrăgi mult cu tine.” [14] [28]

Minutul 16. Cu poezia intitulată „Ha nem szorítsz”, [Citește aproximativ: ho nem 'sori:ts.] [În limba română: Dacă nu mă strângi.] Elisabeta Adam face să se simtă necesitatea relației noastre potențiale:

„Dacă nu mă strângi așa la piept,
ca singura ta proprietate,
hoții mă iau în grabă,
și vei cădea pe sofă plângând:
ce orfan și ce nebun sunt!” [14] [28]

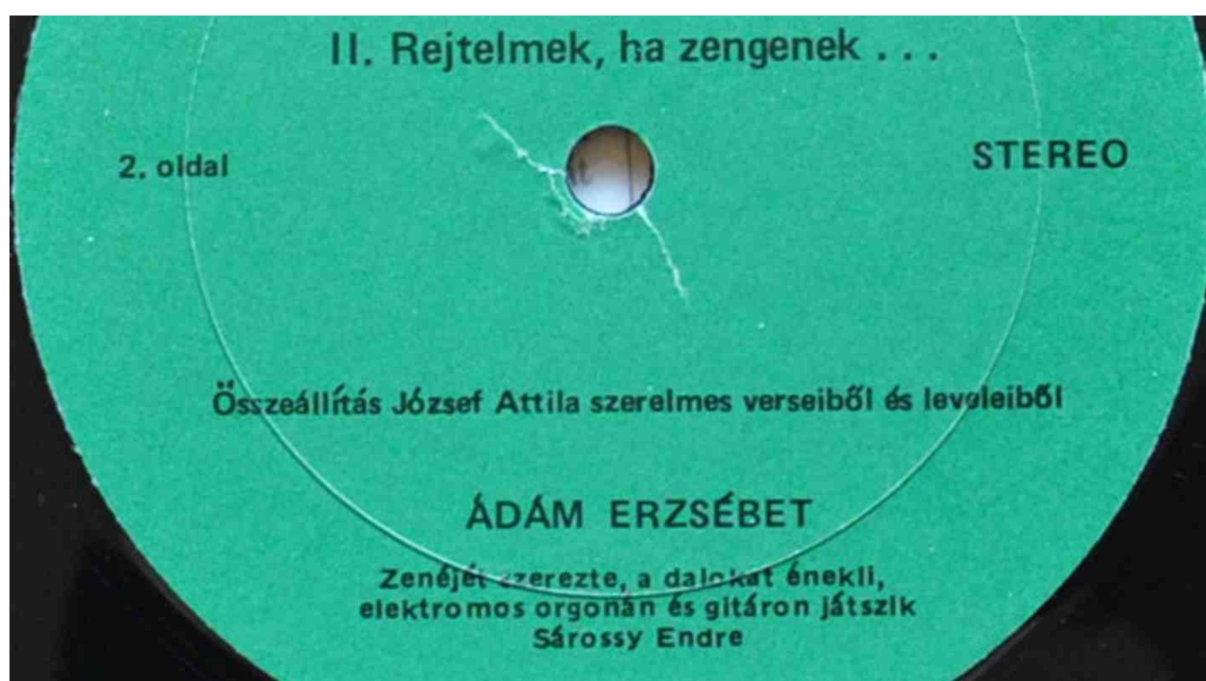
Într-adevăr: proprietatea intelectuală a acestui recital individual, după placa ei picup mare intitulată „Harangtisztán” (Clar ca clopotul) din 1977 a Kaláka Records din New York, este a Elisabetei Adam, [31]

II. REJTELMEK, HA ZENGENEK...

József Attila: **Rejtelmek** - **A legutolsó harcos** (részlet) - **Rejtelmek** - **Mint a mezőn** - **Az én ajándékom** (részlet) - **Szerelem ez?** (részlet) - **Egyszerű vers** - **Szerelmes kiszólás** - **Szerelmes vers** (részlet) - **Tedd a kezed** - **Klárisok** - **Dalocska** - **Levelek Vágó Mártához** (részletek) - **Érzitek-e?** (részlet) - **Reggeli fény** (részlet) - **A hetedik** (részlet) - **Biztató** - **Amit szívedbe rejtesz** (részlet) - **Mégis elveszem** (részlet) - **Mily szép vagy...** (töredék) - **Nyári délután** (részlet) - **Arcodon könnyed ottragadt** (töredék) - **Rejtelmek** - **Amit szívedbe rejtesz** (részlet) - **Ha nem szorítsz...** - **Óda** (részlet) - **Amit szívedbe rejtesz** (részlet) - **Lassan tűnődve** - **Karóval jöttél...** (részlet) - **Nagyon fáj** - **Rejtelmek** - **Ars poetica** (részlet) - **Szállj, költemény** (részlet) - **Az én szívem...** (töredék) - **Rejtelmek**.

Zenéjét szerezte, a dalokat énekli, elektromos orgonán és gitáron játszik
Sárossy Endre

în timp ce după placa ei picup mare intitulată „Rejtelmek ha zengenek” (Enigme dacă răsună) din 1978 a Electrecord din București este a lui Győző HAJDU: [14]

Zenéjét szerezte, a dalokat énekli, elektromos gitáron és orgonán játszik (Muzica, interpretarea liedurilor, voce, ghitară și orgă electronică) : **Sárossy Endre**
Az összeállítást szerkesztette (Redactorul montajului) : **Hajdu Győző**
Az előadóestet rendezte (Regizorul montajului) : **Anatol Constantin**

Rezultatele acestei cercetări – anume, îndeosebi revelațiile respective ale Elisabetei Adam, precum și „enigmele” ei neputând fi știute de Győző HAJDU, prezentate în acest punct – se referă la aceea

că această copertă Electrecord, în privința calității de redactor, înfățișează nu un fapt, ci un pseudo-fapt, un element de truc al propagandei politice secrete naționale anti-Elisabeta Adam a politicii secrete naționale personale relative la Elisabeta Adam a organizației politice secrete naționale române. Iar acest pseudo-fapt reflectă faptul că organizația politică secretă națională română, ca „hoțul” [14, minutul 16] național român, vrea să „ieie în grabă”, [14, minutul 16] iar la nivelul aparenței create de ea a și „luat în grabă”, proprietatea intelectuală a recitalurilor individuale emanând din adâncul sufletului Elisabetei Adam și reflectând spiritualitatea ei cea mai interioară, prin aceasta falsificându-i „orfani și nebuni” [14, minutul 16] pe toți aceia care au iubit-o.

Minutul 18. Cu poezia intitulată „Már két milliárd” (Deja două miliarde), Elisabeta Adam revelează că nu face deosebire esențială între fericirea de dragoste sexuală și cea ideologică:

„… nu mai știu, mă predau la bun plac,
dacă nu mă ajuți, dragoste.

Am nevoie de tine ca masele muncitoare,
care tremură cu îndărătnicie și neputință,
căci din chinul lor viitorul nu ni-s-a născut, …

Am nevoie de tine, Flora,
ca de model, …
în societatea noastră trebuie minte, în mare lumină,
care pentru conformare pe sine arată.” [14] [28]

Minutul 20. Cu poezia intitulată „Óda-óda”, [Citește aproximativ: 'o:do 'o:do.] [În limba română: Odă-odă.] Elisabeta Adam detaliază dragostea ei dezvoltată față de mine:

„O, cât de mult te iubesc pe tine …

… te desparți de mine și încet fugi departe,
când eu, printre vârfurile vieții mele,
în apropierea depărtării, răsun, țip,
lovindu-se pe pământ și pe firmament,
că te iubesc, tu scumpe vitreg!

Te iubesc ca pe mama lui copilul
…
Te iubesc cum le place muritorilor
să trăiască, până ce mor.

Fiecare-ți zâmbet, mișcare, cuvânt,
le păzesc ca pământul obiectele căzând.
În minte, ca acizii-n metal,
cu instinctele te-am rodat,
tu figură dragă, frumoasă,
ființa ta umple acolo esența toată.

Stele se aprind și cad,
dar tu în ochi mi-ai stat.” [14] [28]

Minutul 23. Elisabeta Adam comunică că nu numai „a stat de pază” [14, minutul 1] asupra mea,

ci în anumite condiții – probabil, la cererea mea – și putea să ieie contact cu mine:

„Mă duce trenul, merg după tine,
poate, astăzi te și voi găsi …” [14] [28]

Minutul 25. Elisabeta Adam, într-o voce domolindu-se și sensibilizându-se, repetă de patru ori propoziția „merg după tine”, [14, minutul 23] prin aceasta făcând să se simtă sentimentele ei față de mine:

„Mă duce trenul, merg după tine,
Merg după tine …
Merg după tine …
Merg după tine …
Merg după tine …” [14]

Înțelesul lui „merg după tine” [14, minutul 23] este nu numai că „stau de pază”, [14, minutul 1] ci și că organizațiile politice secrete etnice și cele naționale respective au făcut cariera profesională a Elisabetei Adam dependentă de calea mea de viață. [Notă: Vezi punctul intitulat „A mea Elisabeta Adam” al cărții mele intitulate „Conspirații naționale pentru înăbușirea Elisabetei Adam ca personalitate istorică extraterestră terestră” de publicat în 2019.]

Minutul 26. Elisabeta Adam repetă de două ori strofa pe care a folosit-o prima oară după revelarea statutului și naturii mele de „cocaină”, [14, minutul 11] prin aceasta accentuând că chiar și atunci „va veni după mine” [14] dacă „va muri de dragoste”, [14, minutul 12] deoarece „e nevoie de fericire ca de o bucățică de pâine”, [14, minutul 12] adică aproximativ decodat: „Relația mea sentimental-ideologică cu István o consider mai importantă, decât cariera mea profesională.” Iar acest principiu de acțiune ea și-l-a afirmat consecvent până la sfârșitul vieții ei.

Minutul 29. Elisabeta Adam recită propoziția „Stau culcat pe spate, nemișcat pe pat” a poeziei intitulate „Magány”, [Citește aproximativ: 'moga:ni.] [În limba română: Singurătate.] cu care persoana lui Attila JÓZSEF și personajul „Lajos GOLD” al filmului maghiar al Elisabetei Adam intitulat „A hosszú előszoba” (Coridorul lung) din 1982 devin identici. Și după experiența mea, aceasta este poziția optimă a meditației:

Elisabeta Adam a găsit gânduri aplicabile la mine chiar și în poeziile prelucrate în partea recitalului individual intitulată „Elvesztett boldogság” (Fericire pierdută), reflectând sentimente negative ale lui Attila JÓZSEF. Nu pentru că ea și-ar fi pierdut fericirea ei legată de conștiința dragostei și sprijinului potențiale ale persoanei mele, ci deoarece acea fericire nu s-a împlinit niciodată.

Minutul 30. Elisabeta Adam recită o propoziție a unui pasaj luat din scrisorile lui Attila JÓZSEF: „Mintea îmi dictează și acum că nu aș avea voie să ies în fața ta fără apărare încrezându-se în simțirile tale într-atâta.” [14] Cu aceasta, ea mesajează aproximativ: „Inima îmi dictează, István, ca eu să inițiez o relație cu tine. Dar mintea îmi dictează acum că nu aș avea voie să ies în fața ta, deoarece nu pot să mă încred complet în simțirile tale formându-se față de mine și sunt fără apărare. Sunt fără apărare, deoarece în prezent nu am aprobarea »fiarei« etnice maghiare din România și cu ieșirea în fața ta m-aș împotrivi ei, în timp ce profesional și material sunt la cheremul ei.”

Minutul 31. Elisabeta Adam, folosind numele meu de cod „is” (și), repetă că mă iubește și într-o voce mișcată descrie conținutul noțiunilor „stau de pază”, [14, minutul 1] adică „merg după tine”: [14, minutul 23] „Eu te iubesc foarte mult și acum, … Nici nu mă retrag, nici nu avansez, sunt și voi fi, unde cum produci efect. Mă voi întâmpla numai, așa și cum vrei.” [14]

Minutul 32. Din conținutul poeziei intitulate „Judit”, [Citește aproximativ: 'iudit.] Elisabeta Adam nu a putut valorifica nimic în afirmarea instrumentului ei creator de națiune universală. Numai cu titlul ei mesajează aproximativ că: „Mi-aș pierde fericirea incompletă legată de tine și atunci dacă tu ai lua-o de soție pe Judit.” Și într-adevăr: acest recital individual Elisabeta Adam l-a reprezentat prima oară la 11 iunie 1976 [14] și după câteva săptămâni din Republica Populară Ungară cu bunicii ei ne-a vizitat o rudă de gradul al șaselea, [Notă: Fiica fiului fiicei tatălui tatălui tatălui meu.] Judit KERESKAI, [Citește aproximativ: 'kereșkoi.] care a avut atunci opt ani.

Minutul 33. Elisabeta Adam nu a putut să excludă nici posibilitatea că eu sunt homosexual, sau „om” [14] nu numai ideologic, ci și sexual. Ea a exprimat „enigma” „homosexual” cu cuvântul bisemantic „homokos” [Citește aproximativ: homokoș.] cu înțelesul public de „nisipos”. Acest gând a fost de altfel ridicat și de către Domokos SZILÁGYI desigur relativ la Elisabeta Adam: „nu are sex”. [32] Cu toată certitudinea, din acest motiv a cuprins ea în recitalul individual poezia intitulată „Lassan, tűnődve”: [Citește aproximativ: 'losson 'tână:dve.] [În limba română: Încet, meditând.]

„Omul în fine ajunge pe un șes
nisipos, mohorât, apos …” [14] [28]

Minutul 34. Cu poezia intitulată „Ki-be ugrál”, [Citește aproximativ: ki be 'ugra:l.] [În limba română: Sare afară și înăuntru.] Elisabeta Adam mesajează aproximativ că într-o asemenea situație ea „poate înnebuni”, [14] deoarece „pe această lume nu are pe nimeni, nimic”, [14] ceea ce este rezultatul faptului că „fiarele” naționale au conspirat împotriva ei, în ele însele și între ele de asemenea, ceea ce la rândul său se manifestă și în aceea că „ei nu răspund, oricum face semn, că nu o iubește cel care de drept este al ei.” [14] Cu această ultimă propoziție, desigur, se referă în primul rând nu la sentimentele lui Győző HAJDU față de ea, ci la aceea că și el este parte a conspirației politice naționale și multinaționale.

Minutul 37. Cu poezia intitulată „Nagyon fáj”, [Citește aproximativ: 'noghion fa:i.] [În limba română: Doare foarte mult.] Elisabeta Adam revelează că „nu numai dorul înșală”, [14] ci „aș fugi și din fața morții pândind, acolo m-ar împinge și [Notă: Decodat: la István.] musaiul”, [14] doar „moartea mă aruncă și încă trebuie să sufăr singur?” [14] Dar „cel ce mă iubește și nu poate găsi o pereche, e apatrid. Nu am loc așa, printre cei vii. Lumea și așa îl exclude pe aceea care este amețită de soare, înspăimântată de vis. Ajutați-mă! Viețuitoarelor, bâlbâiți cu mine: Doare foarte mult.” [14] Ca „fiara” etnică maghiară din România „să audă până ce trăiește. A refuzat ceea ce valorează. A tras numai spre bunul său plac din fața celei vii fugind cel din urmă refugiu.” [14]

Minutul 40. Cu repetarea poeziei intitulate „Rejtelmek” (Enigme), Elisabeta Adam mesajează aproximativ că: „Privesc relația mea cu István, în prezent unilaterală, dar după speranțele mele devenind reciprocă cât mai curând, »cel din urmă refugiu« din fața persecuției »fiarei« etnice maghiare din România și a »fiarei« naționale române.” Și într-adevăr: cu cărțile mele Elisabeta Adam, relația a devenit reciprocă, și în ele spiritualitatea Elisabetei Adam a găsit „cel din urmă refugiu”. [14, minutul 37]

Minutul 41. Elisabeta Adam deviază de la subiectul public al recitalului individual și îndeamnă la răspândire „poezia”, adică instrumentul ei creator de națiune universală introdus în recitalurile ei individuale, ca acela mai presus de toate să mărească speranța oamenilor pusă într-un viitor mai bun:

„Zboară, poezie, vorbește, poezie,
la fiecare separat,
că trăim noi și este speranță, –
este timp, numai să-l prindem de ureche.” [14]

Minutul 42. Elisabeta Adam recită propoziția „Cine-i muritor, numai un muritor poate iubi nemuritor” [14] și cu repetarea de terminare a poeziei intitulate „Rejtelmek” (Enigme) comunică că și pe aceasta o referă la mine.

2.3. În recitalul individual intitulat „Vadrózsák” (Trandafiri sălbatici)

În descrierea și demonstrarea conținutului părții instrumentului creator de națiune universală al Elisabetei Adam cuprinsă în recitalul ei individual intitulat „Vadrózsák” (Trandafiri sălbatici) din 1978, compar textul plăcii ei picup mari intitulate „Vadrózsák” (Trandafiri sălbatici) din 1979 cu textul volumului I al colecției de poezii populare secuiești a lui János KRIZA intitulată „Vadrózsák” (Trandafiri sălbatici).

Rezultând din natura textului de poezie populară, placa picup nu conține gânduri expres politico-ideologice, numai informații relative la organizațiile politice secrete etnice și cele naționale, adică la „cerurile” [8, p. 203] etnice și cele naționale.

Elisabeta Adam, de regulă, a preluat din cuvânt în cuvânt textele Kriza selectate de ea. Din când în când, însă, cu înlocuirea anumitor cuvinte ale textului original cu propriile ei cuvinte a introdus elementele respective ale instrumentului ei creator de națiune universală în textul plăcii picup. De mai multe ori, este relevantă acea parte de poezie pe care a lăsat-o la o parte.

Locul textelor tratate îl desemnez cu timpul plăcii picup. În vederea facilitării comparației, textele originale și textele de placă picup deviind de la acelea le încadrez în tabele. Elisabeta Adam are trei calități: redactor, scriitor și recitator.

Minutul 2. Elisabeta Adam ca redactor, scriitor și recitator, din citarea ei din prefață drept introducere la placa picup, lasă afară un pasaj relativ la „sufletul națiunii” și „ființa națională”, [8, p. V] deoarece acela nu este în acord cu instrumentul ei creator de națiune universală bazându-se pe principii umaniste și non-naționaliste.

Minutul 3. Elisabeta Adam ca redactor, scriitor și recitator modifică propoziția citată de János KRIZA din Cântarea cântărilor a unei versiuni maghiare a bibliei, prin aceasta revelând însărcinătorii săi politici secreți etnici maghiari din România și însărcinarea sa politică secretă națională maghiară din România:

Text biblic românesc	**Text biblic maghiar și Kriza**	**Text Elisabeta Adam**
„Auzi glasul celui drag …” [Cânt. 2, 8.]	„Aud glasul celui drag al meu …” [Én. 2, 8.] [8, p. VI]	„Auzim glasul celui drag al nostru …” [18, minutul 3]

Elisabeta Adam ca redactor și recitator, cu o schimbare potrivită de voce, spune propoziția originală Kriza de biblie maghiară, prin aceasta revelând sentimentele ei specifice față de persoana mea: „Aud glasul celui drag al meu …” [18, minutul 3]

Minutul 4. Cu mijloacele metaforice date de textul Kriza, Elisabeta Adam revelează că pe baza informațiilor primite despre persoana mea s-a îndrăgostit de mine:

„Acum a-nceput și la mine
O pasăre mică să umble,
În grădina de flori a noastră
Un cuib a început să-și facă.” [18]

Elisabeta Adam și-ar fi putut satisface însărcinarea politică secretă națională legată de persoana mea și fără dragoste sufletească. Cu toate că suferința și micșorarea libertății de acțiune rezultate din dependența sentimentală era în interesul organizației politice secrete etnice maghiare din România, în general organizațiile politice secrete naționale nu sunt interesate nici în simpla relație a indivizilor calificați de ele „periculoși”, cu atât mai puțin în relația lor puternică sentimentală. De aceea – posibil cu aruncarea unor bărbați selectați – s-a încercat atenuarea sentimentelor puternice ale Elisabetei Adam formate față de mine:

„Invidioșii au început
Și pe acela să-l observe,
Fragilul său cuib au început
Peste tot să-l împrăștie.” [18, minutul 4]

Elisabeta Adam a reacționat la aceasta cu refuz:

„Invidioșii mei pizmași,
Pizmașii mei răuvoitori,
De ce-n pace nu-i lăsați
Pe cei care se iubesc.

Moleșită-i pasărea
Ce tovarăș nu are.” [18, minutul 4] [1, p. XXII]

Această dependență sentimentală puternică amenința cu devenirea incontrolabilă a Elisabetei Adam și așa de natură rebelă, îndeosebi cu aceea că în exasperarea ei abuzând de informațiile primite despre mine ia contact cu mine la propria ei inițiativă, ceea ce ar fi fost o dovadă elocventă a existenței și acțiunilor în special ale organizației politice secrete etnice maghiare din România și în general ale organizațiilor politice secrete naționale. De aceea, ea a fost avertizată să nu inițieze o relație cu mine, pe baza cerinței păstrării secretului conspirației aceea trebuia să fie inițiată de mine și trebuia să aibă o bază izvorând din mine, ceea ce – eu nefiind nici o personalitate cunoscută de toată lumea, nici bogat – putea fi numai dragostea corporală, dragostea spirituală în sine nu era sigură, deoarece nu putea evita aparența că Elisabeta Adam se îndrăgostise de mine din motive politice secrete naționale:

„M-au oprit, dragul meu, m-au oprit de la tine,
Nici în secret să nu vorbesc cu tine,
Unde te văd, să te ocolesc,
Nici chiar pe drum să nu te salut;
Dar eu de aceea nu te ocolesc,
Fiindcă eu cu adevărat te iubesc.” [18, minutul 4]

Dar Elisabeta Adam a dat ascultare avertizării, din acest motiv ea trebuia să țină seama de eventualitatea că eu părăsesc Târgu Mureșul – orașul domiciliului meu permanent – fără să fi luat la cunoștință dragostea ei nutrită față de mine:

„S-a dus, s-a dus perechea mea
Jos pe drum pe un fir de iarbă.

O, vai, dacă s-a dus, îl aștept înapoi,
Îl strâng în brațele mele îmbrățișând.” [18, minutul 4]

În felul acesta, Elisabeta Adam suferea mai departe:

„O astfel de tristețe pe inima mea,
S-a încovoiat în două pe ceruri.

Mi-am aruncat ochii pe ceruri,
Mi-se varsă lacrimile jos pe pământ.” [18, minutul 5]

Minutul 5. Elisabeta Adam ca redactor, scriitor și recitator, cu o înlocuire de cuvinte, introduce numele meu de cod „annyi” [Citește aproximativ: 'onnyi.] [În limba română: atât.] – [annyi ⟶ an + i ⟶ Adorján István] – prin aceasta semnalând că este tristă din cauza mea:

Text Kriza	Text Elisabeta Adam
„O astfel de tristețe pe inima mea, S-a încovoiat în două pe ceruri.” [8, p. 174]	„Atâta tristețe pe inima mea, S-a încovoiat în două pe ceruri.” [18]

Minutul 6. Elisabeta Adam ca redactor și recitator adresează o cerere la „ceruri”, [8, p. 203] adică la organizația politică secretă etnică maghiară din România însărcinând-o pe ea în legătură cu mine, ca „în secret să poată vorbi cu mine”. [18, minutul 4] Această cerere, în scopul său, este identică cu cererea ei adresată „destinului ucigaș” [3] cu cântecul ei Zsuzsanna KÁROLYI în recitalul ei individual intitulat „A nap árnyéka” (Umbra soarelui):

„Ceruri, ceruri, compătimiți-mă,
De tristețea mea, scăpați-mă.

M-au oprit, dragul meu, m-au oprit de la tine,
Nici în secret să nu vorbesc cu tine.

Ceruri, ceruri, compătimiți-mă,
De tristețea mea, scăpați-mă.” [18]

Dar Elisabeta Adam nu putea să vorbească în secret, pentru că din cauza prezenței mele ca persoană neinițiată aceea nu ar mai fi fost secret. Iar „cerurilor” [8, p. 203] le-a fost mai importantă propria lor securitate, decât suferința Elisabetei Adam. Anume, ce splendid ar fi, dacă eu acum aș putea scrie că relația mea cu Elisabeta Adam a luat ființă așa că ea mi-a apărut ca un „înger”. Ba încă, eu nu-mi amintesc de nici o sugestie sau stimulare discrete privitor la aceea ca eu să inițiez o relație cu Elisabeta Adam. Așa că ea nu a avut altă alegere, decât resemnarea:

„Dacă s-a dus, îl aștept înapoi,
Îl strâng în brațele mele îmbrățișând.” [18, minutul 6]

Minutul 6. Elisabeta Adam ca redactor și recitator, cu balada Kata KÁDÁR, [Citește aproximativ: 'koto 'ka:da:r.] revelează alegoric și în relație inversă că ea ca „Márton GYULA” [Citește aproximativ: 'ma:rton 'ghiulo.] vrea să încheie o căsătorie numai cu mine ca „Kata KÁDÁR”:

„Nu-mi trebuie fata frumoasă

A stăpânilor mari,
Îmi trebuie numai Kata KÁDÁR,
Fata frumoasă a șerbului nostru.” [18]

Cu câteva luni după premiera acestui recital individual, „fiara” națională română a scenarizat și atacat această poziție de căsătorie a Elisabetei Adam cu filmul ei intitulat „Am fost şaisprezece” din 1979, cu care a numit-o pe Elisabeta Adam „Erzsi MÁRTON” [Citește aproximativ: 'erji 'ma:rton .] și a adus-o în relație cu mulți actori bărbat ca soți candidat politici secreți naționali români: [22, minutul 45] [Notă: Vezi cartea mea intitulată „Conspirații naționale pentru înăbușirea Elisabetei Adam ca personalitate istorică extraterestră terestră” de publicat în 2019.]

„– Pe tine cum te cheamă?
– Erzsi … Márton Erzsi.” [22, minutul 45]

Minutul 9. Elisabeta Adam ca redactor și recitator, din cauza inflexibilității „cerurilor”, [8, p. 203] se situează pe o poziție anti-„mamă”, înțelegând prin cuvântul „mamă” „fiara” etnică maghiară din România, adică „cerurile” [8, p. 203] însele:

„Bate-o, dumnezeule, bate-o
Mama iubitului meu,
Pentru ce m-a oprit
De la dragul ei fiu.” [18]

În timpul premierei recitalului individual, la 4 martie 1978, [33] eu am fost un elev de liceu în cel de-al optsprezecelea an de viață al său. De aceea, Elisabeta Adam justifică relația noastră potențială în felul următor:

„Am fi trăit noi
Chiar și pe stâncă,

Ne-am fi culcat
Noi doi și pe o pernă.” [18, minutul 10]

Sau decodând numele meu de cod „is” (și):

„Am fi trăit noi
Pe stâncă, István,
Ne-am fi culcat
Noi doi pe o pernă, István.

E mai lesne să faci
Stânca nămol moale,
Decât două inimi unite
Să se separe una de alta.” [18, minutul 10]

Minutul 10. Elisabeta Adam ca redactor, scriitor și recitator înlocuiește cuvântul „drag” cu cuvântul „unit”, prin aceasta aproximativ mesajând: „Nu este vorba numai despre dragoste spirituală, ci am recunoscut și o unitate sufletească avansată cu István.”

Text Kriza	Text Elisabeta Adam
„Când două inimi drage Se despart una de alta, Chiar și mierea dulce Devine amară.” [8, p. 197]	„Când două inimi unite Se despart una de alta, Chiar și mierea dulce Devine amară.” [18]

Minutul 10. Elisabeta Adam era conștientă de eventualitatea – care, în cele din urmă, a survenit – că dacă ea nu inițiază o relație cu mine, atunci eu poate niciodată în viața ei nu-mi voi da seama de identitatea noastră sufletească și sentimentele ei nutrite față de mine. De aceea, ca redactor și recitator ea lasă să se înțeleagă că fără mine va rămâne tristă până la sfârșitul vieții ei. Ca să poată face aceasta, trebuie să părăsească colecția lui János KRIZA și recurge la cântecul popular căreia i se poate aplica titlul „Zavaros a Nyárád vize”: [Citește aproximativ: 'zovoroș o 'nya:ra:d 'vize.] [În limba română: Apa Nirajului este tulbure.]

„Nu am chef, pentru că rândunica l-a dus,
Sus pe un plop uscat l-a pus;
Eu încă vesel, dragul meu iubit, atunci voi fi,
Când acest plop va înflori.” [18]

„Frunzișul veșted al unei salcii triste asupra mormântul meu se apleacă,
În tristețea ei, iarna și vara este înflorită.” [x]

Minutul 12. Elisabeta Adam ca redactor și recitator exprimă alegoric poziția ei de căsătorie și dintr-un alt punct de vedere cu balada intitulată „Júlia szép leány”, [Citește aproximativ: 'iu:lio se:p 'lea:ny.] [În limba română: Fata frumoasă Julieta.] în care ea ca „fata frumoasă Julieta” este „condusă în corul ceresc printre fecioarele sfinte” [18] de către „mielul alb buclă venind jos din cerurile înalte”. [18]

După circa trei ani, „fiara” națională română a scenarizat-o pe Elisabeta Adam și ca pe „fata frumoasă Julieta” cu filmul ei intitulat „Pruncul, petrolul şi ardelenii” din 1981, în care numele Elisabetei Adam este „Júlia ORBÁN” [Citește aproximativ: 'orba:n.] și în care a atras întregul grup de

cuvinte „fata frumoasă Julieta”: [34, minutul 78]

„– O fată frumoasă ca tine de ce este singură?” [34, minutul 78]

În același timp, cu balada intitulată „Júlia szép leány” (Fata frumoasă Julieta) Elisabeta Adam face aluzie la aceea că relația noastră potențială o asemuiește cu relația Romeo şi Julieta shakespeareană. Aceasta o revelează cu un interviu al ei din 1985 și în felul următor: „Visez la Julieta, o să îmbătrânesc și n-o s-o mai pot juca.” [21]

La rândul ei, „fiara” națională română a scenarizat și analogia Romeo și Julieta a Elisabetei Adam cu filmul ei intitulat „Harababura” din 1990: [35, minutele 27 și 27]

„– Nu uita de Romeo și Julieta!” [35, minutul 27]

„– Te rog, fără exemple din literatură!” [35, minutul 27]

Minutul 15. Elisabeta Adam ca redactor și recitator, la rostirea „Totuși, în mâhnire trăiesc” [18] și a „Trăiesc și eu în mizerie”, [18] după „totuși” și „și” ține o pauză relativ lungă, ca să semnaleze

uzul lui „is” (și) ca numele meu de cod: „Din cauza lui István trăiesc în mâhnire” și „Trăiesc din cauza lui István eu în mizerie”.

Minutul 15. Elisabeta Adam ca redactor și recitator trece la revelarea metaforică a relației ei sentimentale cu Győző HAJDU:

„Să aibă tristețe acea inimă,
Care pe lângă soț iubește altul,
Căci eu nici soțul nu-mi iubesc,
Totuși m-a bătut creatorul.” [18]

Este demn de atenție că de data aceasta Elisabeta Adam nu ține o pauză după „totuși”. Însă, nu se mulțumește cu revelarea faptului că pe Győző HAJDU nu-l iubește, ci selectând dintr-o altă poezie adaugă:

„Cine nu-și iubește soțul,
Să nu meargă la văzut mortul,
Are aceea mortul ei,
Îl poate boci zi și noapte.” [18, minutul 15]

Desigur, mai cu seamă din cauza acestei strofe a cuprins Elisabeta Adam în introducere că: „Nu fără toată tremurarea pășesc cu această colecție modestă în fața publicului din țară.” [18, minutul 1] Győző HAJDU nu a divorțat de ea după aceasta în primul rând deoarece cu aceea ar fi recunoscut că redactorul montajului recitalului individual intitulat „Vadrózsák” (Trandafiri sălbatici) este Elisabeta Adam, când colo el trebuia să afirme acea concepție politică secretă națională că el este redactorul, ceea ce de altfel a fost afirmată și de Teatrul Național Târgu Mureș și de întreprinderea de plăci picup Electrecord cu începere de la 1978. Elisabeta Adam „se tremura” de modul cum Győző HAJDU, ca agent secret al „cerurilor” [8, p. 203] etnice maghiare din România și pilon al regimului Ceaușescu, va reacționa înăuntrul căsătoriei la această „temerară” [1, p. 153] revelație a ei. Tonul recitării versului se referă la aceea că sentimental, dar desigur și politico-ideologic, relația dintre ei a fost tensionată.

Elisabeta Adam avea nevoie de propoziția „eu nici soțul nu-mi iubesc” [18, minutul 15] ca să reveleze că nu-l iubește pe Győző HAJDU. Însă, din această propoziție rezultă logic că ea nu iubește pe nimeni. De aceea, adaugă:

„Bate, Dumnezeule, acea inimă,
Care doi or trei iubește;
Căci eu iubesc numai unul,
Totuși sufăr destul.” [18, minutul 16]

De data aceasta, după „totuși” este o pauză: „Din cauza lui István sufăr destul.”

Minutul 16. Elisabeta Adam ca redactor și recitator spune o baladă, în care un „mare stăpân”, [18, minutul 6] a cărui soție „îl iubește pe Barcsai”, [Citește aproximativ: 'bortșoi.] [18] pe baza pârâitul fiului lui, apoi a unui flagrant delict „pierzându-și capul” [37] „ia capul lui Barcsai și-și ucide draga sa soție”. [18] Cu aceasta, Elisabeta Adam probabil exprimă în primul rând că pe Győző HAJDU îl consideră capabil ca, ocazional, jucând rolul „marelui stăpân” să o ucidă pe ea și pe mine, dacă dragostea devine reciprocă între noi. Pentru aceasta, el ca „colaborator al subsecției locale pentru cenzură și naționalități a Securității” [36] [Notă: Organul de securitate al regimului Ceaușescu.] avea mijloacele politice secrete naționale române. Pe deasupra, cu baladă, Elisabeta Adam poate indica unul dintre motivele faptului că ea nu a asumat copii de la Győző HAJDU. Însă, pot fi mai importante motivele că ea nu l-a iubit pe Győző HAJDU, din partea ei scopul căsătoriei era nu întemeiere

de familie, ci afirmare profesională, iar după ce s-a îndrăgostit de mine un copil ar fi numai stânjenit luarea ființă și desfășurarea relației noastre.

Conținutul baladei secuiești din minutul 16 se aseamănă esențial cu conținutul textului versiunii engleze a cântecului interpretat de Tom JONES intitulat „Delilah”, o parte a versiunii maghiare a cărui cântec se aude în filmul maghiar al Elisabetei Adam intitulat „A hosszú előszoba” (Coridorul lung) din 1982. [30, minutul 3] Eroul interpretat de cântărețul britanic la persoana întâi singular, în infidelitatea ei sexuală, o prinde asupra faptului pe prietena lui și „pierzându-și mintea” [37] o ucide cu un cuțit. [37] În consecință, cu această baladă, Elisabeta Adam se poate referi la intențiile de asasinare a ei politică secretă națională nu numai maghiară și română, ci și cele engleză și britanică. În timp ce prin „marele stăpân” [18, minutul 6] al baladei se poate înțelege pe Győző HAJDU, eroul cântecului poate însemna Tom JONES ca un soț candidat politic secret național britanic al Elisabetei Adam. Presupunerea acestei conștiințe de persecuție engleză-britanică a Elisabetei Adam este coroborată de fotografia făcută în 1983 în Țara Galilor, pământul natal al lui Tom JONES, [38] pe care ea poartă o rochie albă, și care în conformitate cu aceasta poate purta următorul mesaj: „Eu nu vreau să fiu »Delilah«, rămân »Albă ca Zăpada«”: [1, p. XV] [Notă: Expun concepția „Albă ca Zăpada” în cartea mea intitulată „Conspirații naționale pentru înăbușirea Elisabetei Adam ca personalitate istorică extraterestră terestră”.]

Referința la intenția de asasinare politică secretă națională a Elisabetei Adam se poate atinge și independent de asemănarea de conținut dintre baladă și cântec, precum și de activitatea Elisabetei Adam. Dincolo de faptul că „Delilah” este un nume evreiesc și, conform informațiilor primite de la tatăl meu, și Elisabeta Adam este de origine evreiască pe linie paternă, luând în considerare că trandafiriul derivat din cuvântul maghiar „lila” [Citește aproximativ: 'lilo.] [În limba română: violet.] conținut de numele „Delilah” este un element al simbolicii de culoare a Elisabetei Adam – pe care, de altfel, îl folosește îndeosebi pe copertele plăcilor ei picup mari intitulate „Harangtisztán” (Clar ca clopotul) și „Vadrózsák” (Trandafiri sălbatici) [Notă: Vezi cartea mea intitulată „Elisabeta Adam ca trandafir sălbatic mesaj al marginalizării naționale”.] – din numele „Delilah” și din textul versiunii engleze a cântecului se poate expune un mesaj politic secret național potențial adresat Elisabetei Adam: [Delilah ⟶ d + e + lila + ah ⟶ dă + ez (maghiară) + lila (maghiară) + ah = dă + aceasta + violet + ah, adică aproximativ decodat: „Dacă rămâi trandafirie, adică marginalizată, te vom lăsa să obții avere materială numai cu prostituție, iar îndărătul măștii aceleia noi vom putea realiza moartea

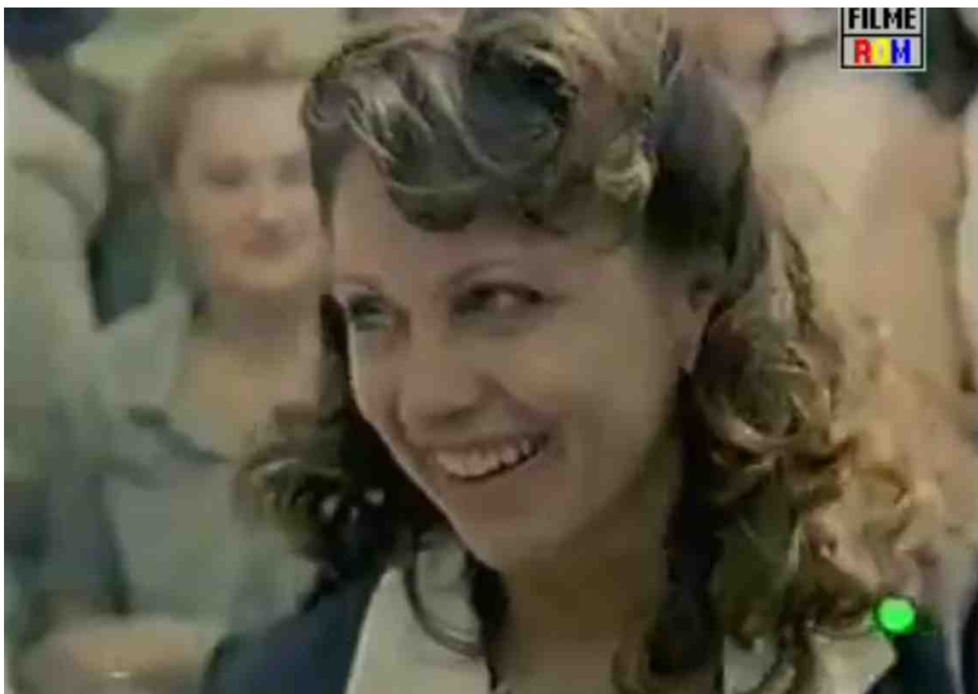
ta spirituală și fizică.”] [Notă: Înțeleg prin moartea de conștiință comună a spiritualității umaniste a Elisabetei Adam afirmarea propagandistică în sau facerea accesibilă pentru conștiință comună a acelei concepții politice secrete naționale după care ea iubește oamenii nu rezultând din umanismul ei, ci din instinctele ei sexuale.] În felul acesta, cele două raționamente independente de mai sus referindu-se la intenția de asasinare politică secretă națională a Elisabetei Adam coroborează una pe alta.

Nu este secundar că cântecul interpretat de Tom JONES intitulat „Delilah” a fost făcut, printre altele, imn de rugbi din Țara Galilor [38] de către propaganda politică secretă națională engleză sau cea britanică. În filmele ei românești intitulate „Doi bărbați pentru o moarte” din 1969 și „Pruncul, petrolul şi ardelenii” din 1981, Elisabeta Adam a fost făcută să se producă împreună cu acel actor Ilarion Ciobanu care până în 1962 a fost jucător profesionist de rugbi [39] și în acest ultim film este interpretul principal al scenarizării parțiale politice secrete naționale române a versiunii engleze a cântecului de mai sus:

Tom JONES: „Trec strada la casa ei …” [37] Eroul cântecului o face cu cuțitul, iar Ilarion Ciobanu cu pușca. Diferența este neesențială: ambele sunt arme și sunt potrivite pentru pricinuirea morții simbolic a spiritualității umaniste și efectiv a corpului uman: [34, minutul 47]

Tom JONES: „Ea stătea acolo râzând”: [37] [29, minutul 24]

Tom JONES: „Mi-am simțit cuțitul în mână …”: [37] [34, minutul 52]

Tom JONES: „… și ea nu mai râdea.” [37] [29, minutul 38]

Cântecul intitulat „Delilah” a fost scenarizat și de către organizația politică secretă națională americană, făcându-și reclamă sub numele de „Illuminati”, cu filmul actriței americane Angelina Jolie intitulat „Playing God” (Jucând Dumnezeu) din 1997. Filmul exprimă potențialul statut politic secret național „Delilah” al Angelinei Jolie prin facerea actorului Timothy Hutton să-i cânte versul „Why, why, why, Delilah?” al cântecului: [57, minute 85]

În scenă a fost inclus și rivalul de dragoste de film și efectiv, David Duchovny, care în mod similar cu Ilarion Ciobanu a fost solicitat să apară cu o pușcă: [57, minute 88]

Toate aceste fapte artificiale coroborează unul pe altul în ipoteza că îndărătul lor se oploșește intenția de „nimicire” [1, p. 130] spirituală și fizică politică secretă multinațională a Elisabetei Adam – și a persoanelor de felul ei. Cu atât mai mult deoarece în popularizarea și asociabilitatea lor mentală ele sunt potrivite pentru prepararea opiniei publice pentru aceasta și camuflarea asasinatului.

Minutul 18. Formația Barozda [Citește aproximativ: 'borozdo.] [7] cu trei membri bărbat, [19] în cântarea strofei din minutul 16, înlocuiește cuvântul „destul” cu grupul de cuvinte „ce mult”: [18]

Text Elisabeta Adam	**Text Barozda**
„Bate, Dumnezeule, acea inimă, Care doi or trei iubește; Căci eu iubesc numai unul, Totuși sufăr destul.” [18, minutul 16]	„Bate, Dumnezeule, acea inimă, Care doi or trei iubește; Căci eu iubesc numai unul, Totuși ce mult sufăr.” [18]

Din grupul de cuvinte modificator, se poate expune un mesaj politic secret etnic maghiar din România potențial adresat Elisabetei Adam: [ce mult = de sokat (maghiară) ⟶ d + e + sokat ⟶ dă + ez (maghiară) + sokat = dă + aceasta + mult, adică aproximativ decodat: „Dacă tu iubești numai unul, cu formația Barozda îți dau trei, vei iubi trei, și prin aceasta te voi bate, voi împrăștia acel cuib pe care pasărea mică l-a făcut în inima ta. Așa te voi compătimi eu, așa te voi scăpa eu de tristețea ta.”] Acest mesaj se aseamănă cu mesajul „Delilah” și în felul acesta coroborează unul pe altul ca mesaje politice secrete naționale.

În consecință, modificările de text interpretate de formația Barozda nu emană de la Elisabeta Adam, acelea exprimă mesajele „cerurilor” [8, p. 203] etnice maghiare din România. Mai departe, numele unui membru al formației Barozda este István PÁVAI, [Citește aproximativ: 'iștva:n 'pa:voi.] [19] „Pávai” înseamnă aproximativ „Păunesc”, iar păunul ca o pasăre incapabilă de a zbura este un simbol politic secret național al „coborârii forțate”. [10] De aceea, acest nume poate fi de asemenea interpretat ca un mesaj politic secret etnic maghiar din România adresat Elisabetei Adam: „Dacă stărui pe lângă István și nu ești dispusă să închei o căsătorie cu un bărbat capabil să-ți sprijine cariera, te voi supune unei coborâri forțate.” Nici „cerurile” [8, p. 203] naționale române nu au rămas pasive: în 1982, Adrian Păunescu a invitat-o pe Elisabeta Adam să se producă în Cenaclul Flacăra, [13] ceea ce și în sine a însemnat o „coborâre forțată”.

Minutul 20. Elisabeta Adam ca redactor și recitator, într-o voce desperată, plângând, se răbufnește din nou împotriva „cerurilor” [8, p. 203] etnice maghiare din România:

„Înrăiește-l, bate-l, dumnezeul meu,
Pe cel din cauza căruia port doliu.” [18]

Minutul 20. Elisabeta Adam ca redactor și recitator, într-o voce emoționându-se, adresează o nouă cerere la „ceruri”: [8, p. 203]

„Vai, dumnezeul meu, ordonă sălaș,
Căci m-am săturat de pribegie,
De șederea pe pământ străin,
De plânsul mult zi și noapte.” [18]

Un element important al sistemului de control al Elisabetei Adam – și al persoanelor de felul ei – era constituit de deteriorarea condițiilor ei de locuit. Pentru aceasta, trebuia să existe o lege secretă multinațională, la care se referă și mesajul „Delilah”: „Elisabeta Adam putea să aibă o locuință în proprietatea ei, numai dacă în viața ei privată recurge la prostituție, sau în viața ei profesională trece la afirmarea corporalității ei.” În aplicarea acestei legi, organizația politică secretă națională română a ordonat construirea cartierului de blocuri Dâmbul Pietros [În limba maghiară: Kövesdomb.] din Târgu Mureș. Sub acest pretext, aproximativ în prima jumătate a anilor 1970 – după informațiile primite de la tatăl meu – casa părinților Elisabetei Adam a fost dărâmată, iar ei, cu titlu de presupunere, au fost mutați într-unul din blocurile nou construite. După căsătoria ei survenită în jurul anului 1973, Elisabeta Adam, cu toată certitudinea, s-a mutat la Győző HAJDU.

Strofa de mai sus se referă la aceea că după ce în jurul anului 1975 Elisabeta Adam s-a îndrăgostit de mine, relația ei cu Győző HAJDU a devenit din ce în ce mai încordată și jenantă, din ce în ce mai greu putea ea să locuiască împreună cu el. De aceea din ce în ce mai des și-a vizitat părinții și a pus în vedere că se va muta înapoi la ei. Această intenție a ei, în același timp, semnalează starea deteriorată a condițiilor ei de locuit:

„Mamă, mamă, aprinde lumânările,
Mă duc la tine pentru cină.” [18, minutul 21]

Perspectivele mutării Elisabetei Adam înapoi la părinții ei, dar îndeosebi cea a unui proces de divorț, apoi cea a vieții ei singuratice însemnau amenințări de securitate asemănătoare cu luarea ei contact cu mine pentru organizația politică secretă etnică maghiară din România, deoarece aceste eventualități nu aveau nici un fel de motiv public asumabil și în felul acesta survenirea lor s-ar fi referit de asemenea la existența și acțiunile sale. De aceea, de data aceasta „cerurilor” [8, p. 203] le era în interes să satisfacă cererea Elisabetei Adam: au cointeresat proprietarii unei case cu etaj cu cinci camere [40] să-și abandoneze locuința mare și să emigreze în Republica Populară Ungară. Constituia o parte a acestei cointeresări că ei au putut face aceasta „într-un timp record cu ajutorul eficace al lui Győző HAJDU”. [41] Casa a fost expropriată de statul comunist român și încă în anul premierei recitalului individual intitulat „Vadrózsák” (Trandafiri sălbatici), în 1978 s-au putut muta în ea, [41] prin aceasta, desigur, asigurând Elisabetei Adam o cameră separată. Mai departe, ca să se înlăture pericolul mutării Elisabetei Adam înapoi la părinții ei, și ei au fost mutați în acea casă. [41] Cu aceasta, în același timp, s-a micșorat încordarea relației dintre Elisabeta Adam și Győző HAJDU și s-a făcut posibilă conviețuirea lor.

Această operațiune de locuit poate fi considerată în esență satisfacerea simultană a pretențiilor față de mutarea înapoi la părinți și „sălaș” [18, minutul 20] ale Elisabetei Adam. Győző HAJDU putea fi acolo, adică căsătoria Elisabetei Adam cu Győző HAJDU era salvabilă numai dacă el aranjează chestiunea și și lui îi stă la dispoziție o cameră separată. La aceasta trebuia casa cu mult mai mare decât cea medie și emigrarea proprietarilor. Cu menținerea controlului lui Győző HAJDU asupra ca-

sei, Elisabeta Adam, în virtutea nevoilor ei de locuit, a fost cointeresată în păstrarea căsătoriei. Cumpărarea de locuință nu era interesul „cerurilor”, [8, p. 203] deoarece cu aceea și Elisabeta Adam ar fi devenit proprietar, ceea ce ar fi lovit în legea secretă de locuit relativă la persoanele de felul ei. De aici se poate vedea ce rol determinant avea controlul condițiilor de locuit ale Elisabetei Adam în controlul ei: dacă în 1978 ea are proprietate de locuință, probabil ea nu ar fi cerut „dumnezeul să ordone sălaș”, [18, minutul 20] ci ar fi divorțat de Győző HAJDU.

„Așa s-a uscat în mine inima,
Ca în câmp iarba cosită.” [18, minutul 21]

Aceasta a fost formulată de Adrian Păunescu cu poezia lui intitulată „O iubesc pe Albă ca Zăpada” scrisă pe la mijlocul deceniului 1980, probabil inspirată de Elisabeta Adam în felul următor:

„Uneori ea spune și cuvinte
Cum ar fi că frigul e frumos …” [42]

Minutul 24. Elisabeta Adam ca redactor și recitator face să se simtă că ea este persecutată în primul rând din cauza naturii ei originale de către „cerurile” [8, p. 203] desemnate cu cuvântul „mamă”. La aceea că ea folosește cuvântul „mamă” nu în sensul lui restrâns se referă și gândul „mama noastră, Transilvania” [15] [23] al poetului maghiar din România István HORVÁTH cuprins în recitalul ei individual intitulat „Harangtisztán” (Clar ca clopotul):

„Pe mine mama m-a blestemat,
Când pe lume m-a adus;
Sus pe ceruri a strigat,
Pe ceruri în două s-a încovoiat.” [18]

În același spirit, cu poezia lui intitulată „Boszorkány” (Strigoaică) Domokos SZILÁGYI o blestemă pe „strigoaica de post magdolna piripócsi”: [Citește aproximativ: 'mogdolno 'piripo:tși .] [2]

„magdolna piripócsi, vina ta e gravă, păcatul tău e mare, cei doi obraji izbucniți,
ochii tăi negri aprinși, genele tale de mătase răsucite de satan,
sânii tăi tari rotunjiți de satan, pântecele tale înțepate încordate de satan,
coapsele tale fragede frământate de satan, picioarele tale lungi trase de satan …
soțul tău […] să rămână steril, uterul tău sterp …
acum să te crucificăm, sufletul tău să nu poată zbura …” [9]

Având în vedere faptul că descrierea lui Domokos SZILÁGYI i se potrivește în mare Elisabetei Adam, cu aceea el poate detalia că de ce și cu ce „a blestemat-o mama” [18, minutul 24] pe Elisabeta Adam și această poezie a fost compusă în jurul anului 1967, [9] deci aproximativ în același timp ca textul cântecului interpretat de Tom JONES intitulat „Delilah”, [38] se poate presupune că cu poezia lui intitulată „Boszorkány” (Strigoaică) Domokos SZILÁGYI, din însărcinarea „cerurilor” [8, p. 203] etnice maghiare din România, o introduce în poezia lui pe Elisabeta Adam sub numele de cod „magdolna piripócsi”, prin aceasta coroborând mesajul de mai sus al Elisabetei Adam.

Minutul 25. Elisabeta Adam condamnă „blestemarea” ca o atitudine antiumanistă:

„Blestemul mamei m-a prins;
Ce de plâns e acea mamă,
Care copilul își blestemă …” [18]

Și, în același timp, atrage atenția că fenomenul nu are caracter individual, ci social, „dacă azi pe ea [o persecută], atunci mâine pe altul” [18, minutul 25] vor persecuta:

„Cade ploaia pe […]
Dacă azi pe mine, mâine pe altul …” [18, minutul 25]

Minutul 25. După acestea, în „ceruri” [8, p. 203] s-a ivit nevoia ca oamenii să interpreteze cuvântul „mamă” în sensul lui restrâns și nu pe ele. Pentru satisfacerea acesteia, cu titlu de presupunere, nu au găsit un text potrivit în colecția lui János KRIZA intitulată „Vadrózsák” (Trandafiri sălbatici), așa că trebuia s-o facă formația Barozda să cânte un cântec popular luat dintr-o sursă externă sau un cântec cult compus pentru acest scop special:

„Mi-a spus mama mea,
Lumea va fi patria mea,
Măcieșul îmi va fi sălaș,
Nici acolo nu-mi va fi rămas.” [18]

Cu aceasta, în același timp, Elisabeta Adam a fost avertizată că dacă nu acceptă slujirea și politica secretă națională personală ale „fiarei” etnice maghiare din România și „teritoriul său de vânătoare” ca „patria” [18, minutul 25] ei, atunci „lumea va fi patria ei,” [18, minutul 25] iar dacă nu acceptă locuința lui Győző HAJDU, atunci „măcieșul îi va fi sălaș,” [18, minutul 25] precum și au confirmat că luaseră la cunoștință pretenția Elisabetei Adam la un nou „sălaș”.” [18, minutul 20] Mai departe, cu acest cântec popular sau cântec de cult „cerurile” [8, p. 203] afirmă concepția propagandei politice secrete etnice maghiare din România anti-Elisabeta Adam după care ea era sub influența mamei sale. În cadrul acesteia, cu cuvântul „măcieș” se programează autocamuflând derutant că simbolul trandafir sălbatic al Elisabetei Adam nu a fost creat de ea ca reflectare, exprimare și mesaj ale „marginalizării” [11] și persecuției sale, ci acela își are originea de asemenea în „mama” [18, minutul 25] ei.

Această concepție „mamă” a fost afirmată și de către propaganda politică secretă multinațională engleză în jurul anului 1967 cu cântecul lui Randy NEWMAN din Los Angeles intitulat „Mama Told Me Not to Come” (Mama mi-a spus să nu vin), care în jurul anului 2000 a fost interpretat și de către Tom JONES, apoi în 2012 l-a cântat și reginei britanice împreună cu cântecul intitulat „Delilah”. [38]

Desigur, în mulți oameni s-ar fi putut ivi sau se poate ivi aproximativ întrebarea: „De ce nu a emigrat Elisabeta Adam vorbind și recitând în limba engleză în aria lingvistică engleză?” Ea ar putea răspunde la aceasta: „Nu am vrut să-mi asum destinul ucigaș »Delilah«.” [3] Concepția „mamă”, afirmată cu popularizarea decenii de-a rândul a cântecului intitulat „Mama Told Me Not to Come” (Mama mi-a spus să nu vin), programează răspunsul autocamuflând derutant al organizațiilor politice secrete naționale engleze: „Pentru că mama ei i-a spus să nu vină.”

În același timp, în mulți oameni s-ar fi putut ivi sau se poate ivi aproximativ și întrebarea: „Spre deosebire de Ion Caramitru, Elisabeta Adam, apărând »în fața specialiștilor din Hollywood« [1, p. 162] și făcând un turneu în limba engleză în Marea Britanie, de ce nu a primit un rol în aria lingvistică engleză?” {Notă: Între 1991 și 1996, Ion Caramitru a fost atras în mai multe filme de limbă engleză, [39] iar aceasta fiind calificată „faptă semnificativă pentru Regatul Unit”, [38] în 1995 el a fost decorat cu titlul de „ofițer de onoare al Ordinului Imperiului Britanic”. [39]} La aceasta, răspunsul poate fi formulat și în felul acesta: „Mama regină mason satanistă nu era interesată în aceea ca Elisabeta Adam să-și propage spiritualitatea umanistă și non-naționalistă în »Imperiul« său.” De aceea, din partea lui Tom JONES și a acoliților lui ar fi lăudabil dacă ar crea și cânta cântecul intitulat „Mama Told Us Not to Take Delilah” (Mama ne-a spus să nu-o angajăm pe Delilah). {Notă: Pe fotografia următoare, se pot vedea conspiratorii politici secreți naționali britanici anti-Elisabeta

Adam regina Elisabeta a II-a a monarhiei organizației politice secrete naționale britanice și Tom JONES. [50]}

Minutul 26. Elisabeta Adam ca redactor și recitator comunică că baza socială a relației noastre potențiale este statutul nostru comun de trandafir sălbatic:

„Orfan sunt și eu, orfan ești și tu,
Să ascultăm de cuvântul nostru;
Doi orfani merg bine împreună,
Să ne ascundem în umbra noastră.

Atâta [Atâta = Annyi ⟶ Adorján István] tristețe pe inima mea,
S-a încovoiat în două pe ceruri.” [18]

Minutul 26. Elisabeta Adam ca redactor și recitator recită balada intitulată „Kőmives Kelemenné”, [Citește aproximativ: 'kă:miveș 'kelemenne:.] [În limba română: Doamna (Soția lui) Kelemen KŐMIVES.] în care pe baza unei „înțelegeri strânse doisprezece zidari [8, p. 314] „au pus-o în foc” pe Doamna KŐMIVES, „cenușa ei fragilă au amestecat-o în var” și „cu acela au ridicat cetatea înaltă a Devei”. [8, p. 316] Balada poate fi interpretată aproximativ și ca un mesaj al Elisabetei Adam: „»Cerurile« [8, p. 203] au conspirat împotriva mea, ca marginalizându-mă și persecutându-mă să-și păstreze puterea secretă asupra societății.”

Minutul 33. La sfârșitul baladei, „sub micul fiu [8, p. 317] al Doamnei Kelemen KŐMIVES [8, p. 314] pământul s-a crăpat și el a căzut acolo.” [8, p. 317] Din aceasta, se poate expune o interpretare mai restrânsă a baladei, relativă la relația potențială dintre Elisabeta Adam și persoana mea: „Din cauza conspirației »cerurilor« [8, p. 203] împotriva mea, eu sunt dispusă să asum copii numai de la István.” Ca să accentueze aceasta, într-o voce plângând și ridicându-se, recită de două ori:

„Atâta [Atâta = Annyi ⟶ Adorján István] tristețe pe inima mea,
S-a încovoiat în două pe ceruri.” [18]

Minutul 34. Elisabeta Adam ca redactor, scriitor și recitator, într-o voce plângând-implorând, mesajează din nou „cerurilor”: [8, p. 203]

Text Kriza	Text Elisabeta Adam
„Dacă cerurile nu mă compătimesc, Căderile de lacrimi nici nu mi se opresc.” [8, p. 86]	„Dacă cerurile nu mă compătimesc, Căderile de lacrimi nu mi se opresc.” [18]

Înlocuirea cuvântului „sem” [Citește aproximativ: șem.] cu cuvântul „nem” [Citește aproximativ: nem.] – al cărei corespondent în limba română este lăsarea afară a cuvântului „nici” – iar după aceea recitarea textului original poate fi interpretată **ca negarea** textului original, cu care acela dobândește un înțeles fundamental nou, deoarece contrarul cuvântului „sem” este numele meu de cod „is” (și):

Textul original	Textul negat
„Dacă cerurile nu mă compătimesc, Căderile de lacrimi nici nu mi se opresc.” [8, p. 86]	„Dacă cerurile mă compătimesc, Căderile de lacrimi mi se și opresc.” [18]

Ceea ce aproximativ înseamnă: „Dacă îmi alinați suferințele, îmi voi înceta lamentările din cauza lipsei lui István.”

Minutul 34. Elisabeta Adam ca redactor și recitator confirmă mesajul ei de asumare de copii formulat cu balada intitulată „Kőmives Kelemenné” (Doamna Kelemen KŐMIVES):

„Ți-am spus, măi, turturea tristă,
Pe margine de drum, cuib nu fă,
Pentru că fiul îți vor găsi
Și cu mâhnire te vei omorî.

Fă-l într-un codru secular,
În vârful copacului tristeții,
Acolo fiul nu-ți vor găsi,
Cu mâhnire nu te vei omorî.” [18]

Prin „margine de drum”, [18, minutul 34] Elisabeta Adam înțelege societatea normală. Ea ca „turturea tristă”, [18, minutul 34] adică persoană „marginalizată”, [11] nu este dispusă să întemeieze o familie cu o persoană non-„marginalizată”, deoarece acela ar atrage copilul ei în societatea normală și prin aceasta ar „marginaliza”-o [11] pe ea și de la copilul ei.

Minutul 34. În camuflarea cu „cei mulți umblând pe drum” [18] a organizațiilor politice secrete etnice și cele naționale vrând să „găsească fiul” [18, minutul 34] potențial al Elisabetei Adam, formația Barozda repetă numai prima jumătate a strofei Kriza, cea de a doua jumătate o înlocuiește cu rânduri de origine externă sau compuse pentru acest scop special:

Text Elisabeta Adam	Text Barozda
„Ți-am spus, măi, turturea tristă, Pe margine de drum, cuib nu fă, Pentru că fiul îți vor găsi Și cu mâhnire te vei omorî.” [18]	„Ți-am spus, măi, turturea tristă, Pe margine de drum, cuib nu fă, Pentru că pe drum mulți umblă, Cuibul mic îți descoperă.” [18]

Minutul 35. Elisabeta Adam ca redactor și recitator, cu poezia intitulată „Hej páva, hej páva,

császárné pávája”, [Citește aproximativ: hei 'pa:vo 'tșa:sa:rne: 'pa:va:io.] [În limba română: Of păunule, of păunule, păun al împărătesei.] face să se simtă că ea ca „fată bogată” [18] vrea să întemeieze o familie cu mine ca „flăcău sărac”. [18]

Minutul 37. Elisabeta Adam ca redactor și recitator își exprimă dorința de două ori la „ceruri” [8, p. 203] ca ei să-i permită ca ea să ia contact cu mine la inițiativa sa:

„O astfel de lege să dea dumnezeu,
Ca fata să-l pețească pe flăcău.” [18]

Apoi, desigur făcând aluzie la persoana mea, declară:

„Flăcăul brun îl poți iubi,
Căci acela bun poate fi.” [18, minutul 38]

Minutul 39. Elisabeta Adam ca redactor și recitator face aluzie la „singurătatea” [18] persoanei mele și la „călugăria” [18] et, adică la starea și statutul nostru sociale comune de trandafir sălbatic:

„Multor flăcăi le place
Singurătatea,
Multe fete își asumă
Călugărie.” [18]

Minutul 40. Elisabeta Adam ca redactor și recitator semnalează că în legătură cu cântecul următor mesajul ei se extinde și la părțile aceluia lăsate la o parte din motive de securitate personală:

„E mai bine mai puțin
Înțelept să spui,
Decât fără motiv
Moși-pe-groși să înșiri.” [18]

Minutul 40. Prima strofă a cântecului a dat posibilitatea pentru Elisabeta Adam ca să reveleze cele două elemente ale simbolicii ei de culoare, galbenul însemnând umanismul și non-naționalismul ei, precum și albastrul referindu-se la trandafiriul însemnând „marginalizarea” [11] și persecuția ei:

„Pe câmpia plată, în pădurea verde,
Se plimbă o pasăre,
Picioarele galbene, aripile albastre,
O, ce umblă pe perle.” [18]

Minutul 40. Elisabeta Adam ca redactor, scriitor și recitator înlocuiește cuvântul „fată” cu cuvântul „flăcău”, prin aceasta semnalând că cu recitalul individual „se arată și pe sine”, [7] acela are și un înțeles referitor la persoana ei:

Text Kriza	Text Elisabeta Adam
„Ca tovarăș de drum mă cheamă, Mă și duc deja, Nu-i o fată în Transilvania, Care să mă țină deja.” [8, 219. o.]	„Ca tovarăș de drum mă cheamă, Mă și duc deja, Nu-i un flăcău în Transilvania, Care să mă țină deja.” [18]

După aceasta, Elisabeta Adam fredonează strofa a treia și chiar numai începe fredonarea strofei a patra, așa semnalând că aceasta constituie conținutul de mai departe a mesajului ei:

„Însă nu eu sunt primul,
Pe care pe apă l-ai dus,
Nici nu eu sunt ultimul,
Cu care așa-i făcut.” [8, p. 220]

De aici se poate vedea cumpătarea Elisabetei Adam determinată de experiența și cunoașterea dictaturii comuniste de felul Ceaușescu și ale politicilor secrete naționale personale, aceea că nu este complet liberă în selectarea și redactarea textului, se teme de posibila descoperire politică secretă națională a metamesajelor ei, de cenzură și de consecințe, că a asumat un risc și cu textele de până acum, în special cu textele revelând conținutul relației ei cu Győző HAJDU, și că toate acestea constituie cauza faptului că „nu fără toată tremurarea a pășit cu această colecție modestă în fața publicului din țară.” [18, minutul 1] După aceasta, cenzura politică secretă națională și consecințele s-au manifestat, printre altele, în aceea că recitalul ei individual intitulat „A nap árnyéka” (Umbra soarelui) din 1980 i-a devenit ultima creație individuală de artă dramatică de limbă maghiară a vieții ei.

Minutul 41. Elisabeta Adam ca redactor și recitator spune povestea intitulată „Az aranyszőrű bárány”, [Citește aproximativ: oz 'oronysă:rî: 'ba:ra:ny.] [În limba română: Mielul cu păr de aur.] în care o prințesă se duce de soție la un cioban, cu aceasta sprijinind mai departe legitimitatea relației noastre potențiale.

Minutul 45. Elisabeta Adam ca redactor și recitator face o nouă aluzie la aceea că vrea să se mute de la Győző HAJDU și ar dori să ia contact cu mine:

„Pe muntele înalt curcubeu,
Un fir de rozmarin a crescut,
Nu-i place locul său,
Vrea să se ascundă.

De acolo trebuie luat,
Trebuie pus în pământ nou,
Ar trebui să fie plantat
Sub geamul iubitului meu.” [18]

Minutul 47. Elisabeta Adam ca redactor și recitator revelează într-o voce amară că „cerurile” [8, p. 203] au informat-o și despre faptul că eu „iubesc alta, nu pe ea.” [18] Și într-adevăr: aproximativ între 1975 și 1981 – asemănător cu relația sentimentală unilaterală cu mine a Elisabetei Adam – în sufletul meu am resimțit sentimente de dragoste față de colega de clasă numită Ildikó DÁVID [Citește aproximativ: 'ildiko: 'da:vid.] a sorei mele.

„Cădeți, frunzelor, ascundeți-mă pe mine,
Căci scumpul meu iubește alta, nu pe mine.” [18]

„Cerurile” [8, p. 203] naționale române au scenarizat și aceste rânduri selectate de Elisabeta Adam cu filmul ei intitulat „Bietul Ioanide” din 1980: [4, minutele 16 și 17]

Minutul 47. Elisabeta Adam ca redactor, scriitor și recitator, într-un montaj de cuvânt de dans redactat din multe părți mici de text, înlocuiește grupul de cuvinte „fii mei” cu cuvântul „flăcăi”:

Text Kriza	Text Elisabeta Adam
„Cuvântul la dans, fii mei!” [8, p. 362]	„Cuvântul la dans, flăcăi!” [18]

Cu această operație, Elisabeta Adam mesajează aproximativ: „Dacă »scumpul meu iubește alta, nu pe mine«, [8, p. 19] eu nu voi avea »fii«, eventual numai »flăcăi«, iar aceia pot lua contact cu mine cu dans.”

Minutul 47. Elisabeta Adam ca redactor și recitator, cu montajul ei de cuvânt de dans, mesajează aproximativ: „Eu sunt dispusă să închei o nouă căsătorie numai cu István.” Cu propoziția „Mă duc să locuiesc la tine, iubitule”, [18] ea își revelează din nou intenția de mutare de la şi divorț de Győző HAJDU. Pentru a face să se simtă măsura deteriorării condițiilor de locuit ale Elisabetei Adam, este de menționat că în timp ce ea ca actriță de renume mondial, în timpul premierei acestui recital individual, locuia probabil în camera lui Győző HAJDU, și deci locuitul ei depindea de o persoană pe care ea nu o iubea, eu ca elev de liceu aveam o cameră separată în locuința de bloc cu trei camere, în care ne-am mutat cu părinții mei în 1977.

Minutul 48. Elisabeta Adam ca redactor și recitator spune propoziția care poate fi calificată ca fiind sloganul revoltei ei față de condițiile ei de locuit deteriorate: „Mică e pentru mine această casă.” [18]

Minutul 50. Elisabeta Adam ca redactor, scriitor și recitator, cu repetarea de două ori și accentuarea grupului de cuvinte „e clar”, [18] comunică că modul de viață „flăcăiesc” ar fi „mortal” [18] pentru ea:

Text Kriza	Text Elisabeta Adam
„Acum și dansul e mortal, Ei vai, e clar, Ei vai. E clar!” [8, p. 211]	„Acum și dansul e mortal, E clar, e clar, e clar!” [18]

A făcut aceasta Elisabeta Adam în 1978, cu circa trei ani înainte de cunoașterea de către știința publică a virusului HIV și a bolii SIDA. În acel timp, în fundalul virusului HIV și bolii SIDA deja existente, au existat de asemenea tendințele politice secrete naționale personale vizând folosirea dragostei corporale la camuflarea, în general, a unor asasinate politice, și în special, a asasinării Elisabetei Adam. Aceasta este o altă formulare și o coroborare a mesajului „Delilah”. În România, rolul eroului lui Tom JONES ar fi fost jucat de Győző HAJDU. Mai departe, în caz de divorț, modul de viață „Delilah” interpretat pentru prima oară în 1968 de Tom JONES, [38] modul de viață „flăcăiesc” recitat pentru prima oară în 1978 de Elisabeta Adam și, nu în ultimul rând, modul de viață „Dona Juana” interpretat de Elisabeta Adam din însărcinarea Teatrului Național Târgu Mureș în 1989, [43] ar fi putut fi folosite de către organizațiile politice secrete naționale drept camuflaj pentru asasinarea ei infecțioasă, îndeosebi după perioada din jurul anului 1975, când, conform ipotezei mele, organizația politică secretă națională americană (Illuminati) a lansat pe drumul lui ucigaș virusul HIV.

Minutul 50. Elisabeta Adam ca redactor, scriitor și recitator se încurajează pe sine cu repetarea „nu te lăsa” [18] și-și exprimă îndârjirea, a cărei motivație este dragostea ei nutrită față de mine, care are nu numai o bază subiectivă – sentimentele ei – ci și una obiectivă: identitatea individualității, spiritualității, precum și a stării și statutului sociale ale noastre.

„Nu te lăsa, nu te lăsa,
Îl iubesc eu pe dragul meu,
Dar și mai bine țara mea.” [18]

Cu ultima propoziție, Elisabeta Adam mai degrabă se referă la motivația relației cu ea a „cerurilor”, [8, p. 203] a inclus-o în montajul ei de cuvânt de dans ca să nu i se poată imputa că a lăsat-o afară, având în vedere îndeosebi faptul că a lăsat afară consecvent toate părțile de text cu caracter etnic sau național.

„Atâta [Atâta = Annyi ⟶ Adorján István] tristețe pe inima mea,
S-a încovoiat în două pe ceruri.” [18]

Minutul 51. Elisabeta Adam ca redactor, scriitor și recitator înlocuiește grupul de cuvinte „în mâhnire” [8, 68. o.] cu grupul de cuvinte „fără iubitul meu”, [18] ca să comunice: „Pentru mine, a trăi fără István este egal cu a trăi în mâhnire”:

Text Kriza	Text Elisabeta Adam
„Vezi, eu destul vorbesc, Totuși, în mâhnire trăiesc.” [8, 68. o.]	„Vezi, eu destul vorbesc, Totuși, fără iubitul meu trăiesc.” [18]

Minutul 52. Elisabeta Adam ca redactor și recitator, într-o voce plângând, încheie recitalul ei individual intitulat „Vadrózsák” (Trandafiri sălbatici) din 1978 cu mesajul is-codat „Din cauza lui István trăiesc în mâhnire” deja comunicat în minutul 15:

„Vezi, eu destul vorbesc,
Totuși, în mâhnire trăiesc.” [18]

2.4. În recitalul individual intitulat „A nap árnyéka” (Umbra soarelui)

În descrierea și demonstrarea conținutului părții instrumentului creator de națiune universală al Elisabetei Adam cuprinse în recitalul ei individual intitulat „A nap árnyéka” (Umbra soarelui), compar textele plăcii picup mari intitulate „A nap árnyéka” (Umbra soarelui) din 1982 a Elisabetei Adam, cel al monodramei intitulate „A nap árnyéka” (Umbra soarelui) din 1980 formal a lui Győző HAJDU, publicată în cartea lui de hârtie intitulată „Az én Móricz Zsigmondom és az Ő Bethlen Gábora” (Al meu Zsigmond MÓRICZ şi al Lui Gábor BETHLEN) din 2009, precum și cel al „Erdély-trilógia” (Trilogia Transilvania) a lui Zsigmond MÓRICZ, alcătuită din cele trei romane ale lui intitulate „Tündérkert”, [Citeşte aproximativ: 'tînde:rkert.] [În limba română: Grădina zâne.] „A nagy fejedelem” [Citeşte aproximativ: o noghi 'feiedelem.] [În limba română: Marele principe.] și „A nap árnyéka” (Umbra soarelui). Consider textul plăcii picup ca fiind în întregime autentic. Însă, în cartea hârtie de mai sus a lui Győző HAJDU, a fost făcut să dispară din monodramă cântecul întâi, cel Zsuzsanna KÁROLYI al Elisabetei Adam. Acest act evident intenționat este parte a propagandei politice secrete naționale având ca scop înăbușirea, falsificarea și „nimicirea” [1, p. 130] spiritualității Elisabetei Adam, în această privință cartea nu informează, ci induce în eroare, și din acest motiv în textul monodramei mai pot fi și alte modificări intenționate și tendențioase.

Scopul luării prin tăiere pe placa picup a părților text respective de monodramă este, mai mult, să ajusteze înregistrarea audio făcută de pe premiera din 10 iunie 1980 [3] la cadrul timp mai strâmt al plăcii picup mari. Însă, în unele cazuri, Elisabeta Adam ia numai câteva cuvinte, nu numai în placa ei picup, ci și în recitalul ei individual, ba din când în când și adaugă la textul monodramei „elementele ei lingvistice străine”, [1, p. 149] nu numai în recitalul ei individual, ci și în placa ei picup, din ceea ce se poate vedea că, pe lângă scurtarea generală de text, ea își urmează și scopurile comunicație. În conformitate cu aceasta, părțile text luate nu conțin astfel de elemente care pot fi considerate părți ale instrumentului creator de națiune universală al Elisabetei Adam.

Desemnez deosebirile, esențiale din punctul vedere al comunicării instrumentului creator de națiune universală al Elisabetei Adam, dintre textele colaționate cu timpul plăcii picup. Părțile text relevante le cuprind în tabele în vederea colaționării lor mai ușoare. Zsigmond MÓRICZ are o calitate: scriitor, în timp ce Győző HAJDU oscilează între două calități: redactor și scriitor, precum și Elisabeta Adam între trei calități: redactor, scriitor și recitator. De regulă, deosebirile dintre textul móriczist și textul monodramei oglindesc activitatea redactor-scriitor a lui Győző HAJDU, în timp ce deosebirile dintre textul monodramei și textul plăcii picup au fost efectuate de către Elisabeta Adam în caietul ei program sau în cursul pregătirii plăcii picup cu tăieri din banda magnetofon.

2.4.1. Elemente politico-ideologice

Ideologia universală a Elisabetei Adam este aproape în întregime conținută de „Erdély-trilógia" (Trilogia Transilvania) a lui Zsigmond MÓRICZ și de monodrama intitulată „A nap árnyéka" (Umbra soarelui) mai mult preluat din acela formal de către Győző HAJDU. Elisabeta Adam semnalează cu repetare neprescrisă de monodramă sau cu accentuare că ea nu numai transmite ideologia universală, ci și-o împărtășește, o și consideră parte a instrumentului ei creator de națiune universală. Elementele ideologice nu pot fi considerate ascunse, dar repetarea și accentuarea are ca scop și să exprime caracterele meta și ideologic ale mesajului.

Ideologia instrumentului creator de națiune universală al Elisabetei Adam tocmai datorită caracterelor sale umanist și non-naționalist a putut trece prin cenzura regimului Ceaușescu, căreia, de altminteri, și Győző HAJDU îi era întrupător. Anume, dezvoltarea „conștiinței omenești" [14, minutul 18] a oamenilor maghiari din România putea să micșoreze rezistența lor față de politica asimilare, putea să fie o fază intermediară a asimilării lor în națiunea română. Adrian Păunescu se referă la acest scop al regimului Ceaușescu, în articolul lui apărut la 11 decembrie 1982 în săptămânalul Magazin, cu aceea că le numește „oameni" pe „compatrioții de naționalitate maghiară făcând reputație pentru spiritualitatea maghiarilor din România" [1, p. 173] și pe „publicul din Târgu Mureș scurgându-se în teatru" [1, p. 174] pentru vizionarea celei de a 100-a reprezentații „A nap árnyéka" (Umbrei soarelui). Dar, firește, această compatibilitate relativă, parțială și involuntară a Elisabetei Adam cu național-comunismul românesc nu micșorează meritele ei și valoarea universală a instrumentului ei politic.

Minutul 4. Elisabeta Adam ca redactor și recitator, în apărarea și „radierea" [1, p. 164] umanismului ei, ia din textul monodramei un pasaj care conține sintagma „animal femeie" [1, p. 132] găsindu-se în „Erdély-trilógia" (Trilogia Transilvania) a lui Zsigmond MÓRICZ într-un alt context.

Text monodramă	Text placă-picup
[Győző HAJDU ca narator:] „… Femeia a fost ucisă de gelozie, animalul femeie devine invizibil în gloria soțului său …" [1, p. 132]	[Elisabeta Adam ca narator:] „… Femeia a fost ucisă de gelozie." [3]

După ce Elisabeta Adam nu a vrut să se califice pe sine „animal femeie" [1, p. 132] în fața publicului și nu a vrut să „devină invizibilă în gloria soțului ei" [1, p. 132] conform redactării lui Győző HAJDU, pentru gloria domnilor lor bestiali – a „fiarelor" etnice și naționale – și pentru dezonoarea Elisabetei Adam omenești, probabil Miklós SOÓS a reușit la nivelul aparenței s-o asocieze pe Elisabeta Adam cu animale, când a fotografiat-o pe ea ca „femeie" [1, p. 132] lângă un măgar ca „animal" [1, p. 132] în grădina zoologică din Sydney în 1982: [1, p. XX]

Această imagine, ca asocierea Elisabetei Adam cu animale, constituie o parte a propagandei politice secrete naționale, concret a propagandei politice secrete naționale engleze australiene tinzând să nege și să „nimicească” [1, p. 130] umanismul ei.

Minutul 7. Elisabeta Adam ca redactor și recitator, în apărarea și „radierea” [1, p. 164] umanismului ei, ia un pasaj.

Text móriczist și monodramă	Text placă-picup
[Zsigmond MÓRICZ și Győző HAJDU ca Zsuzsanna KÁROLYI:] „– Altă femeie trăiește în pășnicie pe moșia moștenită de la strămoși, știe ce face, știe că purcelul care a fost fătat în curtea sa este purcelul său, ea trebuie să-l crească, … știe că copilul său se va naște unde ea s-a născut …” [44] [1, 132. o.]	[Elisabeta Adam ca Zsuzsanna KÁROLYI:] „– Altă femeie trăiește în pășnicie pe moșia moștenită de la strămoși, știe ce face, știe că copilul său se va naște unde ea s-a născut …” [3]

Minutul 11. Elisabeta Adam ca redactor și recitator, în parte cu privire la convingerile și sensibilitatea religioase ale oamenilor, ia o propoziție conținând sintagma „doamna Hristos” [1, p. 134] și cu repetare adaugă două propoziții.

Text móriczist	Text monodramă	Text placă-picup
[Zsigmond MÓRICZ ca Zsuzsanna KÁROLYI:] „– Eu nu vreau să fiu doamna Hristos. / … Eu sunt om și vreau să trăiesc în mod omenesc.” [44]	[Győző HAJDU ca Zsuzsanna KÁROLYI:] „– Eu nu vreau să fiu doamna Hristos! … Eu sunt om și vreau să trăiesc în mod omenesc! …” [1, p. 134]	[Elisabeta Adam ca Zsuzsanna KÁROLYI, într-un ton crescând-cvasi-strigând și protestând-revendicând:] „– Eu … Eu sunt om și vreau să trăiesc în mod omenesc! … Sunt om! Vreau să trăiesc în mod omenesc! … Sunt om! Vreau să trăiesc în mod omenesc! …” [3]

Elisabeta Adam recurge la instrumentul repetării divergente de monodramă, ca să semnaleze univoc primul element al ideologiei ei universale. În acesta, prin revendicarea existenței și a modului de viață omenești înțelege nu numai că în calitate de Zsuzsanna KÁROLYI refuză statutul principesă, [3, minutul 17] și în calitate de Elisabeta Adam refuză statutul „marea doamnă” [3, minutul 8] a Transilvaniei, ci și că în calitate de Elisabeta Adam refuză statutul de „strigoaică” [9] ca justificarea ideologică a antiumanismului aplicat împotriva ei, refuză în general ideologia de „strigoaică” ca o manifestare a naționalismului antiumanist, ar dori să dezvolte „conștiința omenească” [14, minutul 18] a „maghiarilor” antiumaniști aplicând la ea ideologia de „strigoaică”, ar dori să dezvolte în general „conștiința omenească” [14, minutul 18] a oamenilor pe lângă conștiința națională. Și revendicarea existenței și a modului de viață omenești poate fi interpretată, nu în ultimul rând, chiar și așa ca regimul Ceaușescu să asigure condiții mai omenești cetățenilor Republicii Socialiste România.

Minutul 17. Elisabeta Adam ca redactor, scriitor și recitator ia un pasaj și în locul lui, reredactat și și rescris, adaugă două propoziții direct din romanul intitulat „A nagy fejedelem” (Marele principe) al lui Zsigmond MÓRICZ, cu care arată din nou importanța existenței și identității omenești.

Text móriczist	Text monodramă	Text placă-picup
[Zsigmond MÓRICZ ca narator:] „Ea nu a vrut niciodată să poartă o cruce: a vrut să fie fericită. A vrut să fie om.” [45]	[Győző HAJDU ca Zsuzsanna KÁROLYI:] „– … Nu am vrut niciodată să fiu principesă. …” [1, p. 137]	[Elisabeta Adam ca Zsuzsanna KÁROLYI:] „– … Eu nu am vrut niciodată să fiu principesă … Eu am vrut să fiu fericită … Am vrut să fiu om …” [3]

Cu accentuarea cuvântului „om”, [3] Elisabeta Adam semnalează că consideră atingerea, păstrarea și dezvoltarea existenței și identității omenești ca fiind principiul și scopul ei. În același timp, prima propoziție și rostirea în ea a „elementului lingvistic străin” [1, p. 149] „eu” [3] sunt referiri la faptul că „fiara” etnică maghiară din România a fost aceea care a inițiat realizarea statutului „marea doamnă” [3, minutul 8] a Transilvaniei al Elisabetei Adam.

Cu această operațiune redactor-scriitor, Elisabeta Adam dovedește că nu numai a folosit monodrama, ci a și studiat operele lui Zsigmond MÓRICZ, ceea ce se referă la activitatea ei de redactor-scriitor efectuată în crearea monodramei.

Minutul 23. Elisabeta Adam ca redactor și recitator, în „radierea” [1, p. 164] umanismului și nonnaționalismului ei, ia pasajul că „Nu am nimic în comun cu turcii dumneavoastră și cu germanii dumneavoastră. Trebuia o astfel de nulitate să se cațere cel mai sus; dumneavoastră sunteți sărac, doar puternicii vă vor devora pe dumneavoastră.” [1, p. 139]

Text móriczist și monodramă	Text placă-picup
[Zsigmond MÓRICZ și Győző HAJDU ca Zsuzsanna KÁROLYI:] „– … Dați înapoi tinerețea mea, dați înapoi sănătatea mea, dați înapoi … Nu am nimic în comun cu turcii dumneavoastră și cu germanii dumneavoastră. Trebuia o astfel de nulitate să se cațere cel mai sus; dumneavoastră sunteți sărac, doar puternicii vă vor devora pe dumneavoastră. Cine ați fost dumneavoastră, când eu v-am cunoscut?” [45] [1, p. 139]	[Elisabeta Adam ca Zsuzsanna KÁROLYI:] „– … Dați înapoi tinerețea mea, dați înapoi sănătatea mea, dați înapoi … Cine ați fost dumneavoastră, când eu v-am cunoscut?” [3]

În același timp, acest pasaj a fost interpretabil și la Elisabeta Adam, doar, asemănător cu Gábor BETHLEN, și ea de jos „se cățărase cel mai sus”. Apoi, a devenit „sărac”, pentru că „puternicii au devorat-o”. [1, p. 139] Acest „destin ucigaș” [3] l-a cântat ea cu cântecul ei Zsuzsanna KÁROLYI, făcut să dispară din textul hârtie al monodramei în cursul procesului tipărire, tratat în punctul următor.

Minutul 30. Elisabeta Adam ca redactor și recitator, în apărarea și „radierea” [1, p. 164] umanismului ei, ia un pasaj care conține sintagmele „ispită diavolească”, „creatură periculoasă” și „animal femeiesc”, [1, p. 141] ultima fiind luată și în minutul 4.

Text móriczist	Text monodramă	Text placă-picup
[Zsigmond MÓRICZ ca narator:] „Și Anna stătea în fața lui cu o frumusețe înflăcărată. … ce frumoasă, ce înaltă și zveltă e … Lui niciodată nu-i trebuia … în afară de soția sa nici o femeie, … și niciodată nu a lăsat ca vreun animal femeiesc să-l deturneze din drum. … Această Anna, ea e alta … este ceva special în ea, … de care nu poate să se descotorosească. Ceva ispită diavolească și dorință … Era aceasta singura femeie care avea influență asupra lui … Dacă o atingea …, deși rochia-i îl rădea, deja foc și ardere era în el.” [45] „… Dacă-ți vine în minte o femeie, atunci nici nu poți gândi la altceva. Atunci nu este nici politică, nici luptă, nici război.” [2] „Toată înțelepciunea, tot gândul calm îi dicta că aceasta este o creatură periculoasă, cu care nu ai voie să te obișnuiești, de care nu are voie să se lasă dus … / Și principele a întrebat:” [45]	[Győző HAJDU ca narator:] „Și Anna stătea în fața lui cu o frumusețe înflăcărată … ce minunat frumoasă, ce înaltă și ce zveltă e … Principelui niciodată nu-i trebuia în afară de soția sa nici o femeie, și niciodată nu a lăsat ca vreun animal femeiesc să-l deturneze din drum. Dar această Anna, aceasta e alta. Este ceva special în ea, de care nu poate să se descotorosească. Ceva ispită diavolească și dorință. Singura femeie care are influență asupra lui. Dacă o atinge, deși îi roade doar rochia, deja foc și ardere este în el … Dacă-i vine în minte, nici nu poate gândi la altceva; atunci nu este nici politică, nici luptă, nici război. Toată înțelepciunea, tot gândul calm îi dictează că aceasta este o creatură periculoasă, cu care nu ai voie să te obișnuiești, de care nu are voie să se lasă dus … / Principele a întrebat:” [1, p. 141]	[Elisabeta Adam ca narator:] „Și Anna stătea în fața lui cu o frumusețe înflăcărată … ce minunat frumoasă, ce înaltă și ce zveltă e … / Principele a întrebat:” [3]

În același timp, descrierea de mai sus a Annei BÁTHORY s-ar fi putut interpreta și la Elisabeta Adam. Iar ea a vrut „să arată din sine” [7] numai omul, nu femeia.

Mai departe, se poate pune întrebarea: ce motiv l-a îmboldit și scop l-a călăuzit pe Győző HAJDU în faptul ca în acest pasaj de mai mult de o sută cuvinte să facă o modificare lexicologică adjectivală, și anume să înlocuiască cuvântul „szép” [Citește aproximativ: 'se:p.] [În limba română: frumos.] [45] cu „elementul lingvistic străin” [1, p. 149] „gyönyörű”, [Citește aproximativ: 'ghiăniărî:.]

[În limba română: minunat frumos.] [1, p. 141] în ciuda faptului că „el tindea să monteze programul podium în așa fel încât, cu excepția câtorva conjuncții indispensabile exclusiv îmbinării logice una la alta a propozițiilor, element lingvistic străin să nu modifice gândul original al lui Móricz”? [1, p. 149] În ștergerea simulacru în el însuși și „nimicirea” [1, p. 130] Elisabetei Adam, la această întrebare „tinde” el să-și dea răspunsul simulacru, când introduce sintagma „minunat frumos” și într-un alt loc în cartea lui respectivă, afirmând că „el a asumat destinul »minunat frumos« de redactor, nedând ramură de palmier, dar prinzând o coroană spin pe cap”: [1, p. 8] pentru că sintagma „minunat frumos” este o sintagmă favorită de a lui rezultând din „destinul lui »minunat frumos«”.Față de aceasta, este mult mai probabil că această modificare a fost efectuată prima dată de Elisabeta Adam în caietul ei program, ca să exprime și să „arate”, [7] ca un nou element al instrumentului ei creator de națiune universală, dezaprobarea ei față de acest pasaj hajduist falsificator al spiritualității ei, apoi Győző HAJDU a introdus acest „element lingvistic străin” [1, p. 149] al Elisabetei Adam înainte de publicarea cărții din 2009 în textul monodramei destinat pentru tipărire pe hârtie, ca la nivelul publicității să facă cu ștergere să dispară acest conflict de al lui cu Elisabeta Adam ca o dovadă relativă la existența și acțiunile „fiarei” etnice maghiare din România utilizându-l în raport cu Elisabeta Adam și regimul Ceaușescu. Anume, „destinul »minunat frumos« de redactor” a lui Győző HAJDU a inclus și că în monodrama „redactată la vocea femeiască” [1, p. 150] a Elisabetei Adam, de această dată în secret desigur într-un mod „dând ramură palmier și punând o coroană de »fiară« națională pe cap”, a cuprins și astfel de „elemente lingvistice străine” nu de „gândul lui Zsigmond MÓRICZ”, [1, p. 149] ci de cel al Elisabetei Adam, pe care dacă ea nu le ia, eu nu aș fi putut scrie această carte. Se referă la conspirațiile etnice și naționale maghiare și române având ca scop înăbușirea, falsificarea și „nimicirea” [1, p. 130] „individualității puternice”, [1, p. 181] personalității și spiritualității Elisabetei Adam aceea că Győző HAJDU, „cunoscând-o pe Elisabeta Adam cel mai bine atât omenește, cât și artisticește”, [1, p. 195] se aștepta din partea „consoartei” [1, p. 25] lui, după aspirația ei „arătându-se pe sine”, [7] ca să „arate” pe scenă nu pe sine, ci concepții „nimicind” [1, p. 130] spiritualitatea ei.

Minutul 47. Monodrama și Elisabeta Adam ca redactor, scriitor și recitator, adăugând la textul móriczist, accentuează angajamentul ei față de pășnicie și liniște.

Text móriczist	Text monodramă și placă picup
[Zsigmond MÓRICZ ca Gábor BETHLEN:] „– Eu sunt principele pășniciei și vreau să rămân ca atare.” [2]	[Győző HAJDU și Elisabeta Adam ca Gábor BETHLEN:] „– Eu sunt principele pășniciei și vreau să rămân ca atare! / Principele pășniciei! Al liniștii!” [1, p. 145] [3]

Minutul 47. Monodrama și Elisabeta Adam ca redactor, scriitor și recitator, adăugând la textul móriczist, extinde noțiunea „îndrăgostire” [45] de la oameni la popoare.

Text móriczist	Text monodramă și placă picup
[Zsigmond MÓRICZ ca narator și Gábor BETHLEN:] „… Așa a simțit că … el trebuie să facă să adune și să îndrăgostească aici oamenii, toți care trăiesc în această țară mică.” [45] „– Aceasta este calea viitorului! Să se adune popoarele creștine! …” [2]	[Győző HAJDU și Elisabeta Adam ca Gábor BETHLEN:] „– Sunt un îndrăgostitor al oamenilor și al popoarelor și vreau să rămân ca atare!” [1, p. 145] [3]

Minutul 48. Elisabeta Adam ca redactor, scriitor și recitator revelează vederi politice și se situează pe o poziție progresiste, umaniste și non-naționaliste. Pornind din textul móriczist „crescut la inima ei”, [1, p. 152] ea cheamă oamenii la „visare”, [3] programând că totdeauna este posibil un viitor mai bun decât prezentul. Chemarea ei o adresează nu numai „maghiarilor”, ci „oamenilor”, [3]

nu numai națiunii maghiare, ci „omenirii”. [3] Căci, pentru ca „războaiele fiarelor să poată fi ocolite”, [3] este necesar ca întreaga „omenire să viseze”. [3] Căci,oamenii compunând omenirea, ca membrii națiunii omenești universale, în statul Terra „ar visa” desigur nu ca „fiarele” etnice și cele naționale despre războaie, ci despre pace, „liniște, muncă și iubire”, [3] s-ar îmbogăți și ar înceta „dezamăgirea, durerea, chinul, zbuciumarea, descurajarea și dezbinarea.” [3]

Text móriczist	Text monodramă	Text placă-picup
[Zsigmond MÓRICZ ca Gábor BETHLEN:] „– … Aici, nu este alt vis, numai adevărul că suntem săraci, suntem mici, suntem neștiutori și noi suntem sclavul altora …” [44]	[Győző HAJDU sau Elisabeta Adam ca Gábor BETHLEN:] „– Visați, visați, oamenilor! / – Visează, omenire!” [1, p. 145]	[Elisabeta Adam ca Gábor BETHLEN:] „– Visați! … Visați! … [Șoptind:] Visați, oamenilor! … Visează, omenire!” [3]

Prin pronunțarea șoptind a „Visați, oamenilor!”, [3] Elisabeta Adam semnalează că utilizează cuvântul „oameni” nu în înțelesul său obișnuit, ci în cel ideologic, prin el înțelege un element al identității individuale, prin aceasta intenționând să dezvolte, pe lângă conștiința națională, „conștiința omenească” [14, minutul 18] a „maghiarilor”, „românilor”, „englezilor” și a membrilor altor popoare, deoarece numai pe această bază se poate realiza „îndrăgostirea oamenilor și a popoarelor” [3] în națiunea Terra a statului Terra, „pășnicia și liniștea” [3] eterne și „pot trăi oamenii în mod omenesc” [3] pentru totdeauna.

Cu recitalurile ei individuale, Elisabeta Adam trebuia să apere progresivismul, umanismul și non-naționalismul ei de redacțiunile hajduiste respective ale monodramei. Aceasta se referă la faptul că Győző HAJDU nu a împărtășit pe deplin și principial ideologia universală a Elisabeta Adam. Nici pe baza carierei lui nu se poate presupune că Győző HAJDU ar avea ceva meritoriu în comun cu aceea. În 1953, statul național imperialist comunist român a înființat la Târgu Mureș revista literară Igaz Szó, și ca redactor șef al său l-a făcut pe Győző HAJDU, [46] care își terminase studiile universitare numai cu aproximativ un an înainte. [6] Győző HAJDU, în mod larg cunoscut s-a angajat în serviciul național-comunismului ca activist al partidului comunist din România. Pentru aceasta, recompensa lui a fost nu numai că l-au menținut în fruntea lui Igaz Szó până la răsturnarea regimului Ceaușescu, [47] ci l-au și adus într-un rol politic de nivel înalt ca „consilier pentru naționalități a lui Ceaușescu și deputat de adunare națională”. [36] Apoi, după revoluția simulacru din decembrie 1989, în 1991, [6] regimul Iliescu a finanțat pentru el înființarea la Bucureşti a Asociaţiei Culturale şi de Prietenie „Együtt-Împreună” [Citește aproximativ: 'eghîtt.] și a revistei literare bilingve cu același nume, cărora tocmai Győző HAJDU însuși le-a devenit președinte, respectiv redactor șef, [47] [48] prin aceasta în esență repetând acțiunea statului național imperialist român din 1953. În felul acesta, Győző HAJDU a intrat în serviciul regimului Iliescu, care a fost un instrument al „fiarei” naționale române, ca și regimul Ceaușescu. Nici regimul Ceaușescu, nici regimul Iliescu nu pot fi considerate portdrapele ale progresivismului, umanismului și non-naționalismului, dimpotrivă, în numeroase ocazii au dat dovadă de anti-progresivism, anti-umanism și naționalism. Este caracteristic că în scrisoarea ei scrisă la 17 iulie 1987 [39] Elenei Ceaușescu, primar cu intenție profesională, Elisabeta Adam se delimitează de „atitudinea angajată a soţului ei faţă de politica partidului”. [11]

2.4.2. Informații politice secrete naționale

Elisabeta Adam a prevăzut posibilitatea că, mai devreme sau mai târziu, o descopăr pe ea ca „sora mea dulce”, [3] fac această cercetare, decodez, evaluez și public metamesajele ei „adresat zilelor noastre” [1, p. 152] relative la existența și acțiunile „fiarelor” etnice și naționale. Fără aceasta, ace-

lea ar fi rămas ascunse, „enigme” [14] poate pentru totdeauna. Aceasta a fost scopul principal al recitalului ei individual intitulat „A nap árnyéka” (Umbra soarelui), ceea ce ea „arată” [7] is-codat cu propoziția ei: „Evaluarea celor competenți ai presei va da o imagine reală despre ce și cât am reușit în realitate să obțin cu jocul podium »A nap árnyéka« [Umbra soarelui].” [1, p. 153-154] [Notă: În textul de limbă maghiară, după cuvântul „cât” urmează un „is” (și) intraductibil, având înțelesul codat „pentru István” Vezi punctul intitulat „A mea Elisabeta Adam” al cărții mele intitulate „Conspirații naționale pentru înăbușirea Elisabetei Adam ca personalitate istorică extraterestră terestră” de publicat în 2019.] Adică, decodat și aplicat la prezent: [Notă: Noiembrie 2016.] „Evaluarea autorului acestei cărți, adică a lui István, dă o imagine reală despre ce și cât am reușit în realitate să obțin cu jocul podium »A nap árnyéka« [Umbra soarelui].” Atunci, deci, să urmeze „evaluarea celui competent al presei”, adică a persoanei mele ca „fratele dulce” [3] al Elisabetei Adam și autorul acestei cărți.

Minutul 4. Elisabeta Adam ca redactor, scriitor și recitator, în caietul ei program și/sau în recitalul ei individual de placă picup, prima dată adaugă la textul monodramei cuvântul „is” (și) ca „elementul lingvistic străin” [1, p. 149] al numelui cod al persoanei mele.

Text monodramă	Text placă-picup
[Győző HAJDU ca narator:] „Ei sunt din acea categorie de oameni cărora viața începe în căsătorie și acolo devine agonie.” [1, p. 132]	[Elisabeta Adam ca narator:] „Ei sunt din acea categorie de oameni cărora viața începe în căsătorie și acolo și devine agonie.” [3]

Adică decodat: [acolo și devine agonie = acolo pentru István devine agonie]

Prin „ei sunt din acea categorie de oameni”, [1, p. 132] această propoziție este un mod tipic de autocamuflare al organizațiilor politice secrete etnice și naționale, numite de mine „organizații imperialiste conspirative etnice și naționale”, iar în „Erdély-trilógia” (Trilogia Transilvania) a lui Zsigmond MÓRICZ reprezentate metaforic ca „fiară”, „bestie” sau „monstru”, care constă în aceea că ei tind să șteargă rezultatul faptului lor individual – în acest caz, „agonia” [1, p. 132] artificială planificată a Elisabetei Adam ca persoană țintă în căsătoria noastră potențială – într-o clasă socială fictivă, născocită de ei. Din aceasta, se poate conchide că această propoziție este un „element lingvistic străin” [1, p. 149] al „fiarei” etnice maghiare din România și Győző HAJDU „i-a dat” [1, p. 130] că, cu „modificarea gândului original al lui Móricz”, [1, p. 149] l-a introdus în monodramă.

Imediat după aceasta, Elisabeta Adam ca redactor, scriitor și recitator ia următoarele două propoziții, ca să poată da numaidecât motivul morții ei premature planificate: „fiara” etnică maghiară din România vrea moartea ei în căsătoria noastră potențială, fiindcă „două spade așa de ascuțite, într-o teacă, într-o viață, nu au loc”, [1, p. 132] sau mai exact „sunt de nesuportat.” [3] Cu intonația grupului de cuvinte „sunt de nesuportat”, Elisabeta Adam exprimă raportarea ei la deznodământul tragic, prefigurat de monodramă, al relației noastre râvnite.

Minutul 5. Elisabeta Adam ca redactor, scriitor și recitator inserează cântecul ei întâi, cel Zsuzsanna KÁROLYI ca cel mai comprehensiv și cel mai important metamesaj al ei „adresat zilelor noastre” [1, p. 152] relativ la persecuția ei de către „fiare” etnice și naționale.

Acest cântec, chiar și în cuvintele sale caracteristice și grupurile sale duble de cuvinte, abia se găsește în „Erdély-trilógia” (Trilogia Transilvania) a lui Zsigmond MÓRICZ, și desigur și în celelalte opere ale lui, ca și cum Elisabeta Adam și-ar fi ales cuvintele intenționat în așa fel ca să excludă posibilitatea presupunerii că cântecul își are originea în Zsigmond MÓRICZ sau Győző HAJDU și ca el să caracterizeze în măsura cea mai mare posibilă starea și situația ei particulare. Mai departe, cântecul diferă de textul móriczist nu numai în conținut, dar și în formă, și ca atare constituie nu numai un „element lingvistic străin”, [1, p. 149] ci și un corp străin în monodramă, în timp ce partea prozaică a monodramei este în conținut și în formă aproape în întregime identică cu textul móriczist. În consecință, nu se poate presupune fundamentat că Győző HAJDU, nedesfășurând nici o activitate

creativă scriitoricească meritorie în partea prozaică a monodramei, „tinzând să nu modifice gândul original al lui Móricz”, [1, p. 149] să fi desfășurat o activitate creativă poetică meritorie tocmai în partea lirică a monodramei, cu atât mai mult deoarece el, desigur, niciodată în viața lui nu s-a ocupat cu scriere de poezii, „scopul lui viață a fost redactarea”. [17]

Luând în considerare ambițiile și pretențiile exclusivitate drept-autor ale lui Győző HAJDU relative la monodramă – ceea ce el a exprimat așa că: „în urma muncii artistului dramaturg Elisabeta Adam a devenit reușită Monodrama mea” [1, p. 25] – nu este probabil că Győző HAJDU a inițiat scrierea și cuprinderea în monodramă ale celor două cântece, doar aceasta ar fi însemnat împărțirea dreptului autor. Deci, și din acest punct vedere este mult mai probabil că Elisabeta Adam este nu numai autorul de fapt, ci și cel moral al cântecelor monodramei.

În cursul studierii operelor lui Zsigmond MÓRICZ, Elisabeta Adam a văzut în scrisoarea aceluia scrisă în 1913 lui Géza KISS HEGYALJAI [Citește aproximativ: 'ghe:zo kiș 'heghiolioii.] că: „Eu sunt un mare ascultător voce al timpurilor trecute și văd în Gábor BETHLEN unul dintre cei mai mari maghiari ai secolelor apuse … în oamenii săi, vreau să fac vocea acelei epoci să vorbească.” [49] În acest text, Elisabeta Adam a găsit un motiv de istoria literaturii pentru scrierea și inserarea în monodramă ale celor două cântece ale ei. În același timp, acesta i-a servit și ca argument în relație cu Győző HAJDU contrainteresat ca scriitor și în privința genului, ceea ce el ca entuziast [1, p. 7] Móricz nu a putut refuza, doar cu acțiunea ei de cântece Elisabeta Adam a acționat conform voinței lui Zsigmond MÓRICZ și cântecele s-au potrivit și istoric literar în mod creator în monodramă. Pe baza acestora, prima propoziție – care este identică cu prima propoziție a acestei scrisori – a fost cuprinsă de Győző HAJDU în monodramă, cu siguranță, la cererea Elisabetei Adam, așa cum și aceste două cântece.

În scopul măririi conținutului și eficienței acestui metamesaj persecuție, Elisabeta Adam a formulat acest cântec al ei în așa fel ca el să oglindească starea și situația mea de persecuție de asemenea, prin aceasta reliefând identitatea noastră de cale viață, că ea nu este singură, și alții sunt persecutați din motive asemănătoare, cu metode asemănătoare și în scopuri asemănătoare. De aceea, a avut nevoie de referirea la mine cu numele meu cod „is” (și), la care pretext și argument a oferit confesiunea lui Zsigmond MÓRICZ că „Ascult apelul lui Gábor BETHLEN într-o halucinație.” [1, p. 149] Pe baza acesteia, Elisabeta Adam a scris „elementele ei lingvistice străine” [1, p. 149] „Le ascult într-o halucinație. Ascultați-le și dumneavoastră.”, [3] apoi pe acestea le-a inserat imediat înaintea cântecului ei Zsuzsanna KÁROLYI.

[Elisabeta Adam ca Zsuzsanna KÁROLYI cântă, cu acompaniament muzical din epocă:]

„S-a mohorât lumina soarelui meu de altădată,
Volbura mâhnită a iubirii inima-mi frământă.
S-a pierdut întreaga toană a inimii mele,
Doar mâhnit e, rău se revarsă de dor topindu-se.

O, destin ucigaș, cu mine așa ce vrei,
Că ’ncă de viu în cimitir mă acoperi?
Încetează deci să mă ’ntristezi,
Să nu-mi tinzi viața ’n mormânt să ’mpingi!

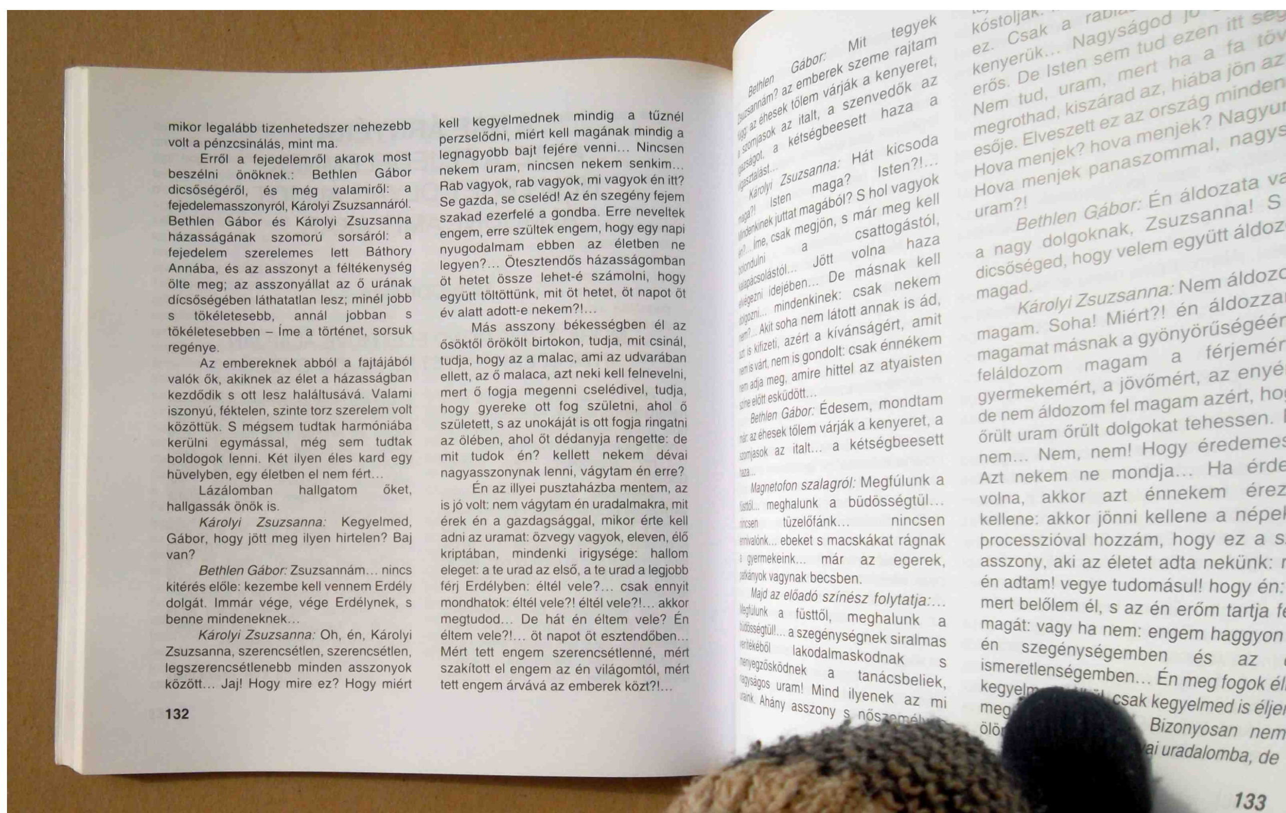
O, destin ucigaș, cu mine așa ce vrei,
Că ’ncă de viu în cimitir mă acoperi?
Încetează deci să mă ’ntristezi,
Să nu-mi tinzi viața ’n mormânt să ’mpingi!” [3]

Elisabeta Adam confirmă starea ei sufletească „întristată de destinul ucigaș [3] în 1984 la Gyula,

[Ungaria] lângă afișul »A nap árnyéka« [Umbra soarelui]”: [1, p. XII]

„Elisabeta Adam introduce într-o proză scurtă scena »A nap árnyéka« [Umbra soarelui], apoi cu un cântec din epocă pornește reprezentarea scenică a lui Gábor BETHLEN, Zsuzsannei KÁROLYI și Annei BÁTHORY,” a publicat la 1 aprilie 1982 Magyar Élet [Citește aproximativ: 'moghior 'e:let.] [În limba română: Viață maghiară.] din Australia despre reprezentarea de acolo, între februarie și martie 1982, a recitalului individual intitulat „A nap árnyéka” (Umbra soarelui) al Elisabetei Adam. [1, p. 188] Deci, nu numai în placa ei picup mare făcută de pe premiera din 10 iunie 1982, [3] ci și în reprezentațiile ei din Australia, după „elementul lingvistic străin” [1, p. 149] „Ascultați-le și dumneavoastră” [În limba maghiară: Hallgassák önök is.] [3] a urmat cântecul Zsuzsanna KÁROLYI. Însă, pe pagina 132 a versiunii de hârtie a cărții lui Győző HAJDU intitulată „Az én Móricz Zsigmondom és az Ő Bethlen Gábora” (Al meu Zsigmond MÓRICZ şi al Lui Gábor BETHLEN), editată în 2009 la București, cântecul Zsuzsanna KÁROLYI al Elisabeta Adam lipsește din textul monodramei:

mikor legalább tizenhetedszer nehezebb volt a pénzcsinálás, mint ma.

Erről a fejedelemről akarok most beszélni önöknek.: Bethlen Gábor dicsőségéről, és még valamiről: a fejedelemasszonyról, Károlyi Zsuzsannáról. Bethlen Gábor és Károlyi Zsuzsanna házasságának szomorú sorsáról: a fejedelem szerelemes lett Báthory Annába, és az asszonyt a féltékenység ölte meg; az asszonyállat az ő urának dícsőségében láthatatlan lesz; minél jobb s tökéletesebb, annál jobban s tökéletesebben – Íme a történet, sorsuk regénye.

Az embereknek abból a fajtájából valók ők, akiknek az élet a házasságban kezdődik s ott lesz haláltusává. Valami iszonyú, féktelen, szinte torz szerelem volt közöttük. S mégsem tudtak harmóniába kerülni egymással, még sem tudtak boldogok lenni. Két ilyen éles kard egy hüvelyben, egy életben el nem fért…

Lázálomban hallgatom őket, hallgassák önök is.

Károlyi Zsuzsanna: Kegyelmed, Gábor, hogy jött meg ilyen hirtelen? Baj van?

Bethlen Gábor: Zsuzsannám… nincs kitérés előle: kezembe kell vennem Erdély dolgát. Immár vége, vége Erdélynek, s benne mindeneknek…

Károlyi Zsuzsanna: Oh, én, Károlyi Zsuzsanna, szerencsétlen, szerencsétlen, legszerencsétlenebb minden asszonyok között… Jaj! Hogy mire ez? Hogy miért kell kegyelmednek mindig a tűznél perzselődni, miért kell magának mindig a legnagyobb bajt fejére venni… Nincsen nekem uram, nincsen nekem senkim… Rab vagyok, rab vagyok, mi vagyok én itt? Se gazda, se cseléd! Az én szegény fejem szakad ezerfelé a gondba. Erre neveltek engem, erre szültek engem, hogy egy napi nyugodalmam ebben az életben ne legyen?… Ötesztendős házasságomban öt hetet össze lehet-é számolni, hogy együtt töltöttünk, mit öt hetet, öt napot öt év alatt adott-e nekem?!…

Más asszony békességben él az ősöktől örökölt birtokon, tudja, mit csinál, tudja, hogy az a malac, ami az udvarában ellett, az ő malaca, azt neki kell felnevelni, mert ő fogja megenni cselédivel, tudja, hogy gyereke ott fog születni, ahol ő született, s az unokáját is ott fogja ringatni az ölében, ahol őt dédanyja rengette: de mit tudok én? kellett nekem dévai nagyasszonynak lenni, vágytam én erre?

Én az illyei pusztaházba mentem, az is jó volt: nem vágytam én uradalmakra, mit érek én a gazdagsággal, mikor érte kell adni az uramat: özvegy vagyok, eleven, élő kriptában, mindenki irigysége: hallom eleget: a te urad az első, a te urad a legjobb férj Erdélyben: éltél vele?… csak ennyit mondhatok: éltél vele?! éltél vele?!… akkor megtudod… De hát én éltem vele? Én éltem vele?!… öt napot öt esztendőben… Mért tett engem szerencsétlenné, mért szakított el engem az én világomtól, mért tett engem árvává az emberek közt?!…

132

Bethlen Gábor: Mit tegyek Zsuzsannám? az emberek szeme rajtam függ: az éhesek tőlem várják a kenyeret, a szomjasok az italt, a szenvedők az igazságot, a kétségbeesett haza a vigasztalást…

Károlyi Zsuzsanna: Hát kicsoda maga?! Isten maga? Isten?!… Mindenkinek juttat magából? S hol vagyok én?… Íme, csak megjön, s már meg kell bolondulni a csattogástól, kalapácsolástól… Jött volna haza elvégezni idejében… De másnak kell dolgozni… mindenkinek: csak nekem nem?… Akit soha nem látott annak is ád, azt is kifizeti, azért a kívánságért, amit nem is várt, nem is gondolt: csak énnékem nem adja meg, amire hittel az atyaisten színe előtt esküdött…

Bethlen Gábor: Édesem, mondtam már: az éhesek tőlem várják a kenyeret, a szomjasok az italt… a kétségbeesett haza…

Magnetofon szalagról: Megfúlunk a füsttől… meghalunk a büdösségtül… nincsen tüzelőfánk… nincsen ennivalónk… ebeket s macskákat rágnak a gyermekeink… már az egerek, patkányok vagynak becsben.

Majd az előadó színész folytatja:… Megfúlunk a füsttől, meghalunk a büdösségtül!… a szegénységnek siralmas veritékéből lakodalmaskodnak s menyegzősködnek a tanácsbeliek, nagyságos uram! Mind ilyenek az mi uraink. Ahány asszony s nőszemély…

kóstolják… Csak a rabla… ez. … Nagyságod … kenyerük… De Isten sem tud ezen itt seg… erős. … Nem tud, uram, mert ha a fa tőve… megrothad, kiszárad az, hiába jön az … esője. Elveszett ez az ország mindene… Hova menjek? hova menjek? Nagyur… Hova menjek panaszommal, nagysá… uram?!

Bethlen Gábor: Én áldozata va… a nagy dolgoknak, Zsuzsanna! S … dicsőséged, hogy velem együtt áldoz… magad.

Károlyi Zsuzsanna: Nem áldozo… magam. Soha! Miért?! én áldozzam… magamat másnak a gyönyörűségéért… feláldozom magam a férjemért… gyermekemért, a jövőmért, az enyém… de nem áldozom fel magam azért, hog… őrült uram őrült dolgokat tehessen. E… nem… Nem, nem! Hogy éredemes… Azt nekem ne mondja… Ha érde… volna, akkor azt énnekem érezn… kellene: akkor jönni kellene a népek… processzióval hozzám, hogy ez a sz… asszony, aki az életet adta nekünk: n… én adtam! vegye tudomásul! hogy én: … mert belőlem él, s az én erőm tartja fe… magát: vagy ha nem: engem haggyon … én szegénységemben és az é… ismeretlenségemben… *Én meg fogok éln…* kegyel… *csak kegyelmed is éljen* meg… ölö… *Bizonyosan nem* … *…ai uradalomba, de*

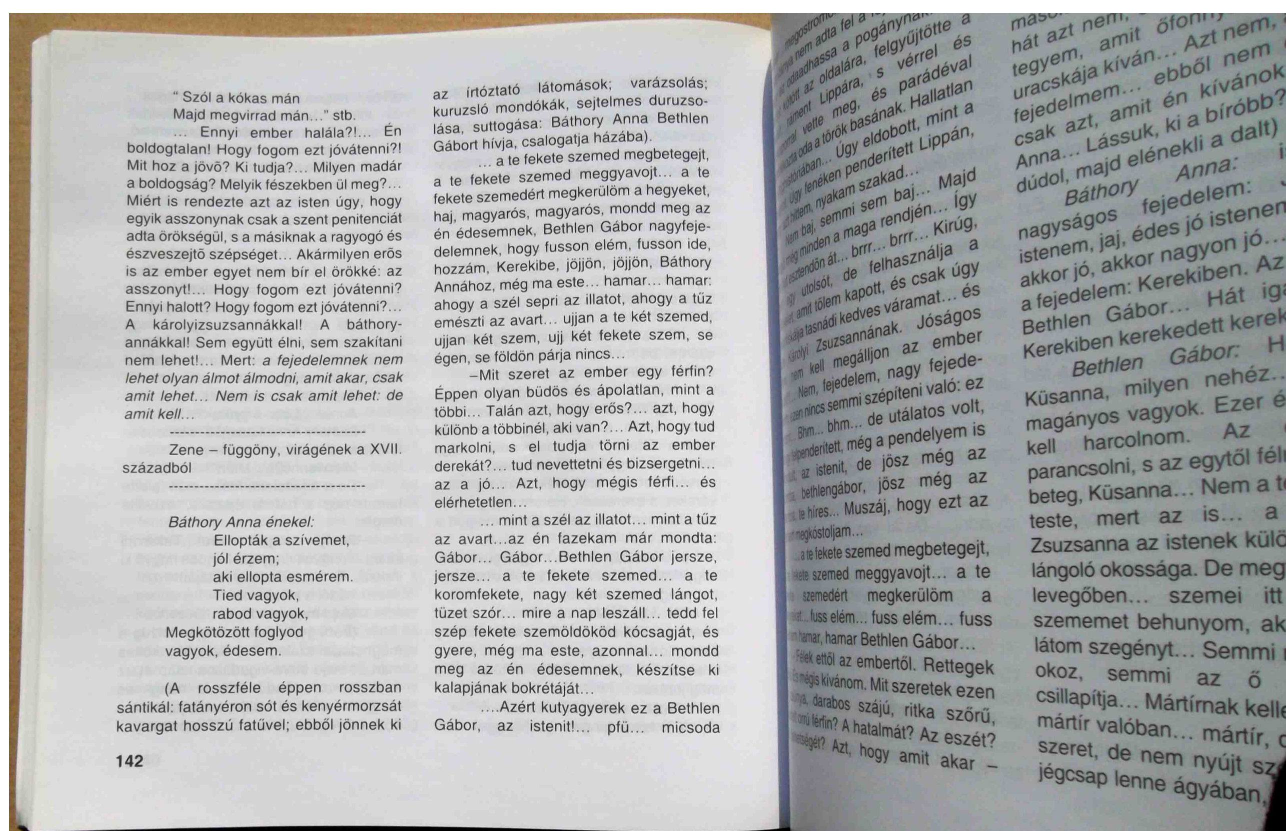
133

boldogok lenni. Két ilyen éles kard egy hüvelyben, egy életben el nem fért…

Lázálomban hallgatom őket, hallgassák önök is.

Károlyi Zsuzsanna: Kegyelmed, Gábor, hogy jött meg ilyen hirtelen? Baj van?

Având în vedere faptul că pe pagina 142 cântecul Anna BÁTHORY nu lipsește,

“ Szól a kókas mán
Majd megvirrad mán…” stb.

… Ennyi ember halála?!… Én boldogtalan! Hogy fogom ezt jóvátenni?! Mit hoz a jövő? Ki tudja?… Milyen madár a boldogság? Melyik fészekben ül meg?… Miért is rendezte azt az isten úgy, hogy egyik asszonynak csak a szent penitenciát adta örökségül, s a másiknak a ragyogó és észveszejtő szépséget… Akármilyen erős is az ember egyet nem bír el örökké: az asszonyt!… Hogy fogom ezt jóvátenni? Ennyi halott? Hogy fogom ezt jóvátenni?… A károlyizsuzsannákkal! A báthory-annákkal! Sem együtt élni, sem szakítani nem lehet!… Mert: *a fejedelemnek nem lehet olyan álmot álmodni, amit akar, csak amit lehet… Nem is csak amit lehet: de amit kell…*

Zene – függöny, virágének a XVII. századból

Báthory Anna énekel:

Ellopták a szívemet,
jól érzem;
aki ellopta esmérem.
Tied vagyok,
rabod vagyok,
Megkötözött foglyod
vagyok, édesem.

(A rosszféle éppen rosszban sántikál: fatányéron sót és kenyérmorzsát kavargat hosszú fatűvel; ebből jönnek ki az írtóztató látomások; varázsolás; kuruzsló mondókák, sejtelmes duruzsolása, suttogása: Báthory Anna Bethlen Gábort hívja, csalogatja házába).

… a te fekete szemed megbetegejt, a te fekete szemed meggyavojt… a te fekete szemedért megkerülöm a hegyeket, haj, magyarós, magyarós, mondd meg az én édesemnek, Bethlen Gábor nagyfejedelemnek, hogy fusson elém, fusson ide, hozzám, Kerekibe, jöjjön, jöjjön, Báthory Annához, még ma este… hamar… hamar: ahogy a szél sepri az illatot, ahogy a tűz emészti az avart… ujjan a te két szemed, ujjan két szem, ujj két fekete szem, se égen, se földön párja nincs…

–Mit szeret az ember egy férfin? Éppen olyan büdös és ápolatlan, mint a többi… Talán azt, hogy erős?… azt, hogy különb a többinél, aki van?… Azt, hogy tud markolni, s el tudja törni az ember derekát?… tud nevettetni és bizsergetni… az a jó… Azt, hogy mégis férfi… és elérhetetlen…

… mint a szél az illatot… mint a tűz az avart…az én fazekam már mondta: Gábor… Gábor…Bethlen Gábor jersze, jersze… a te fekete szemed… a te koromfekete, nagy két szemed lángot, tüzet szór… mire a nap leszáll… tedd fel szép fekete szemöldököd kócsagját, és gyere, még ma este, azonnal… mondd meg az én édesemnek, készítse ki kalapjának bokrétáját…

….Azért kutyagyerek ez a Bethlen Gábor, az istenit!… pfü… micsoda

142

cu siguranță, motivele facerii cântecului Zsuzsanna KÁROLYI să dispară sunt nu ambiția și pretenția drept-autor ale lui Győző HAJDU, ci acea voință ca dovada cea mai elocventă relativă la persecuția Elisabetei Adam să nu ajungă la publicare prin tipărire într-o carte de hârtie prevăzută cu cod ISBN, întrucât „fiarele” etnice și cele naționale, aplicând în asemenea cazuri o politică de „facere să dispară” sau, cu cuvintele Elisabetei Adam, de „împingere în mormânt”, [3] ulterior practic nu pot face această formă a publicării să dispară.

Această facere să dispară coroborează ipoteza că în cântecul ei Zsuzsanna KÁROLYI Elisabeta Adam, cu Zsuzsanna KÁROLYI creată de ea însăși, în realitate „se arată pe sine”, [7] știe în 1980 că „destinul ucigaș tinde să împingă viața ei în mormânt”, [3] adică să „nimicească” [1, p. 130] cariera ei. Și într-adevăr: acesta s-a dovedit a fi ultimul recital individual de limbă maghiară a vieții ei. În timp ce între 1974 și 1980 formal Győző HAJDU a redactat și scris montajele ale patru recitaluri individuale ale Elisabetei Adam, urmând aceasta el niciodată nu a mai redactat și scris pentru ea în limba maghiară. Dar „destinul ucigaș” nu s-a mulțumit cu aceea că „a împins în mormânt viața ei”: după moartea ei, el „tinde să împingă în mormânt” și memoria Elisabetei Adam.

Faptul că cântecul Zsuzsanna KÁROLYI se află în realitate în textul original al monodramei intitulate „A nap árnyéka” (Umbra soarelui) nominal a lui Győző HAJDU, redactată-scrisă în 1980 [1, p. 145] îl dovedește, înainte de toate, placa picup mare făcută de pe premiera din 10 iunie 1980 a recitalului individual cu același titlu al Elisabetei Adam. [3] În același timp, privind natura și intenția sa, cântecul Zsuzsanna KÁROLYI formează un întreg unitar cu cântecul Anna BÁTHORY, aflându-se în mod recunoscut în textul original al monodramei, de aceea Elisabeta Adam a inserat acestea în monodramă desigur împreună. Și propozițiile „Le ascult într-o halucinație. Ascultați-le și dumneavoastră.”, [3] aflându-se de asemenea în mod recunoscut în textul original al monodramei, la rândul lor, formează un întreg unitar cu cântecul Zsuzsanna KÁROLYI, îl introduc. Mai departe, filmul Elisabetei Adam intitulat „Bietul Ioanide”, turnat în jurul lunii noiembrie 1979, pare o reacție anticipată de securitate de „fiară” națională, înăbușitoare – printre altele – la apelul ei cuprins în cântecul ei Zsuzsanna KÁROLYI, adresat „destinului ucigaș” [3] că „Încetează deci să mă ’ntristezi!” [3] În acest film, „fiara” națională română nu numai că „a încetat s-o întristeze” pe Elisabeta Adam, dar a

și înveselit-o. Numai că, a făcut aceasta în așa fel încât cu aceasta mai departe „tindea să-i împingă viața în mormânt”: [3] [4, minutul 16]

În consecință, în cazul cântecului Zsuzsanna KÁROLYI al instrumentului creator de națiune universală al Elisabetei Adam, existența și acțiunile „fiarei” etnice maghiare din România și „fiarei” naționale române sunt dovedite nu numai de eternizarea acestui cântec pe placă picup mare în 1982, ci și de facerea ei să dispară în carte de hârtie în 2009.

Minutul 9. Elisabeta Adam ca redactor și recitator ia articolul hotărât din fața cuvântului „suferinzi”, [1, p. 133] cu care mesajează că ea ca suferind nu „așteaptă dreptatea” de la Győző HAJDU ca persoană „dând ceea ce este” [1, p. 130] al „fiarei” etnice maghiare din România și al „fiarei” naționale române, și din cauza lui trebuie să sufere.

Text móriczist și monodramă	Text placă-picup
[Zsigmond MÓRICZ și Győző HAJDU ca Gábor BETHLEN:] „– … Ochii oamenilor atârnă pe mine: flămânzii așteaptă de la mine pâinea, însetații băutura, suferinzii dreptatea, patria desperată consolarea …” [44] [1, p. 133]	[Elisabeta Adam ca Gábor BETHLEN:] „– Ochii oamenilor atârnă pe mine: flămânzii așteaptă de la mine pâinea, însetații băutura, suferinzi dreptatea, patria desperată consolarea …” [3]

Minutul 9. Monodrama și Elisabeta Adam ca redactor și recitator repetă fraza de mai sus, dar iau din ea grupurile de cuvinte „suferinzii dreptatea”, [1, p. 133] respectiv „suferinzi dreptatea”. [3] În același timp, schimbarea subită a intonației grupului de cuvinte „patria desperată consolarea” [3] indică că imediat înaintea sa Elisabeta Adam a făcut o tăiere. Aceasta se referă la faptul că în recitalul ei individual premieră – pe care, desigur uitându-se la el, l-a controlat Győző HAJDU, care nu tolera ca Elisabeta Adam „să greșească numai și o propoziție”, [1, p. 195] adică decodat: „să greșească lui István” – ea în realitate a spus grupul de cuvinte „suferinzi dreptatea” și numai la scurtarea de placă picup a înregistrării audio l-a tăiat-făcut tăiat, ca prin aceasta să coroboreze metamesajul ei de mai sus. Apoi, peste circa 27 ani, în jurul anului 2009, în scopul facerii acestei coroborări să dispară prin ștergere, la rândul lui și Győző HAJDU a luat acest grup de cuvinte din textul original al monodramei în timpul pregătirii versiunii ei destinate tipăririi.

În scopul unei noi coroborări ale acestui metamesaj al ei, Elisabeta Adam ca Zsuzsanna KÁROLYI – probabil, tot cu tăiere – ia un pasaj care descrie o cauză a suferinței Zsuzsannei KÁROLYI, prin aceasta micșorând interpretabilitatea la Zsuzsanna KÁROLYI a mesajului móriczist-hajduist, apoi ca Gábor BETHLEN adaugă ostentativ cuvântul „consolare”, [3] semnalând că ea ar aștepta cel puțin această atitudine de la Győző HAJDU, care „câteodată așa o dojenește că nu doarme o jumătate noapte.” [1, p. 195]

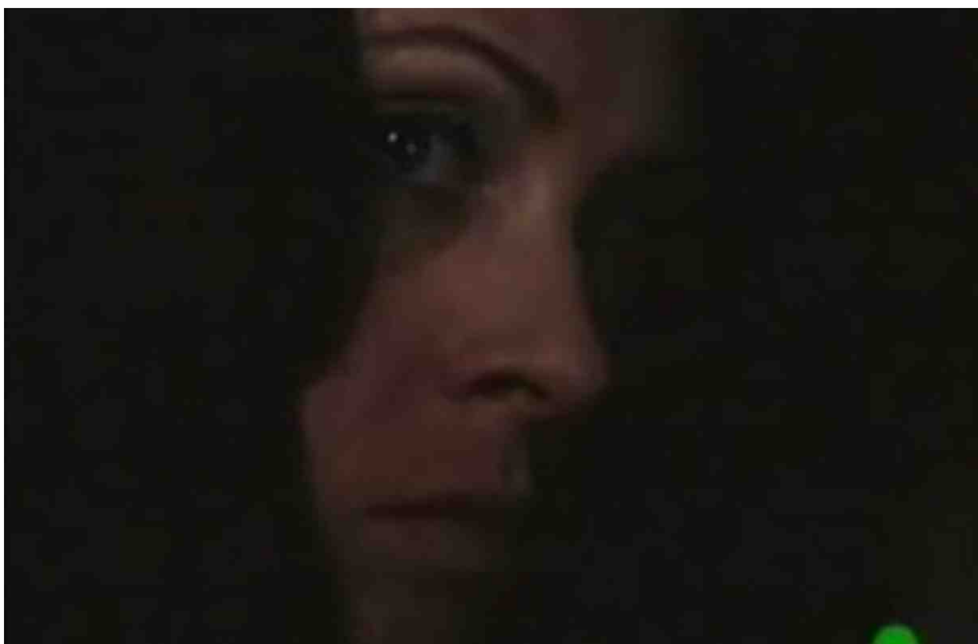
Text móriczist și monodramă	**Text placă-picup**
[Zsigmond MÓRICZ și Győző HAJDU ca Zsuzsanna KÁROLYI:] „– … Dați și aceluia pe care niciodată nu l-ați văzut, … numai mie nu-mi dați cea la care cu credință ați jurat în fața dumnezeului tatăl …” [44] [1, p. 133] [Zsigmond MÓRICZ și Győző HAJDU ca Gábor BETHLEN:] „– Scumpa mea, ți-am mai spus: flămânzii așteaptă de la mine pâinea, însetații băutura … patria desperată …” [44] [1, p. 133]	[Elisabeta Adam ca Gábor BETHLEN:] „– Scumpa mea, ți-am mai spus: flămânzii așteaptă de la mine pâinea, însetații băutura … patria desperată consolarea …” [3]

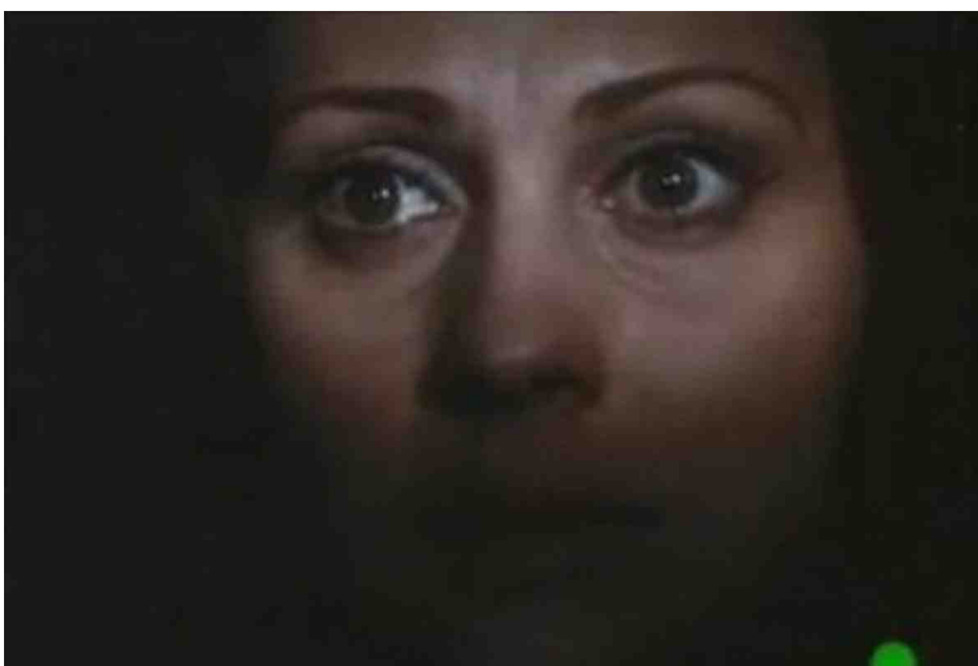
Privind dintr-un alt punct vedere: dacă aceasta ar fi textul original al monodramei, atunci în placa picup nu ar fi o tăiere între grupurile de cuvinte „însetații băutura” și „patria desperată consolarea”. [3]

Minutul 13. Elisabeta Adam ca redactor, scriitor și recitator cu repetare adaugă propoziția „sunt trist”, [3] ca să „arate” [7] și propria ei tristețe, că „destinul ucigaș nu încetează s-o întristeze” [3] și că în felul acesta ea „trece prin infern, deoarece o apasă oribil ceea ce știe mai bine și simte mai dureros decât toți”. [3]

Text móriczist	**Text monodramă**	**Text placă-picup**
[Zsigmond MÓRICZ ca Gábor BETHLEN:] „– … Eu sunt trist …” [44]	[Győző HAJDU ca Gábor BETHLEN:] „– … Eu sunt trist, deoarece am trecut prin infern … Sunt trist, deoarece mă apasă oribil ceea ce știu mai bine și simt mai dureros decât toți …” [1, p. 134]	[Elisabeta Adam ca Gábor BETHLEN:] „– … Eu sunt trist. Sunt trist, deoarece am trecut prin infern … Sunt trist, deoarece mă apasă oribil ceea ce știu mai bine și simt mai dureros decât toți …” [3]

Ipoteza că cu propoziția „am trecut prin infern” [3] Elisabeta Adam „arată” [7] și propria ei situație, este coroborată de mediul întunecos în care filmul românesc intitulat „Am fost șaisprezece” din 1979 – ca unul dintre instrumentele de înăbușire a Elisabetei Adam – o face pe ea să se producă îndelungat: [22, minutele 24 și 76]

La nivelul activității ei și a poziției sociale rezultând din căsătoria ei, Elisabeta Adam, în primul rând prin persecuția ei personală, „simțea mai dureros decât toți” [3] puterea „fiarelor” etnice și naționale și, prin cunoștințele obținute despre ele în cursul persecuției ei, o „știa mai bine decât toți”. [3] Această putere dublă a lor, exercitată asupra societății în general și asupra persoanei ei în special, „o apăsa oribil”. [3] De aceea, desigur, nu i-a fost dificil să simuleze a astfel de stare sufletească „apăsată oribil” în filmul ei intitulat „Am fost șaisprezece”, inspirat din viitorul ei: [22, minutul 30]

Minutul 16. Elisabeta Adam ca redactor, scriitor și recitator cu repetare adaugă cuvintele „Iubire, iubire, iubire!”, [3] prin aceasta semnalând că adevărata iubire lipsește și din viața ei.

Text monodramă	Text placă-picup
[Győző HAJDU sau Elisabeta Adam ca Zsuzsanna KÁROLYI:] „– Am nevoie de iubire. Iubire, iubire, iubire! …” [1, p. 137]	[Elisabeta Adam ca Zsuzsanna KÁROLYI:] „– … Am nevoie de iubire. Iubire, iubire, iubire! …Iubire, iubire, iubire! …” [3]

Minutul 26. Elisabeta Adam ca redactor, scriitor și recitator adaugă „elementul lingvistic străin” [1, p. 149] „care a fost concubina și a fratelui ei dulce mai mare”.

Text móriczist	Text monodramă și placă picup
[Zsigmond MÓRICZ ca Zsuzsanna KÁROLYI:] „– … Tu vrei să faci plăcere notoriei aceleia, vrei ca ea să se simtă bine și să fie fericită …” [45]	[Elisabeta Adam ca Zsuzsanna KÁROLYI:] „– … Tu vrei să faci plăcere acelei târfe, care a fost concubina și a fratelui ei dulce mai mare, vrei ca ea să se simtă bine și să fie fericită …” [1, p. 140] [3]

Cu aceasta, Elisabeta Adam mesajează is-codat că mă consideră fratele ei dulce. Sintagma „frate dulce mai mare” [3] este un „element lingvistic străin”, [1, p. 149] ea nu se găsește în „Erdély-trilógia” (Trilogia Transilvania) a lui Zsigmond MÓRICZ. Rezultând din conținutul său, se poate afirma ca fapt că această propoziție este un „element lingvistic străin” al Elisabetei Adam. Că ea se corelează [Notă: Prin verbul „se corela”, înțeleg „fi în corelație”.] strâns cu cântecul ei Anna BÁTHORY lasă să se infereze [Notă: Prin verbul „infera”, înțeleg „conchide”.] că Elisabeta Adam a inserat această propoziție în textul monodramei simultan cu acel cântec.

Minutul 28. Elisabeta Adam ca redactor și recitator cu repetare adaugă de două ori propoziția „eu sunt înrăită”. [3]

Text móriczist și monodramă	Text placă-picup
[Zsigmond MÓRICZ și Győző HAJDU ca Zsuzsanna KÁROLYI:] „– … Dumneavoastră sunteți înrăit … Iertați-mă, iertați-mă, scumpul meu soț. Eu sunt înrăită …” [45] [1, p. 140]	[Elisabeta Adam ca Zsuzsanna KÁROLYI:] „– … Dumneavoastră sunteți înrăit … Iertați-mă, iertați-mă, scumpul meu soț. Eu sunt înrăită … Eu sunt înrăită … Eu sunt înrăită …” [3]

Cu aceasta, Elisabeta Adam „arată” [7] că chiar și ea a fost nevoită să intre în serviciul „fiarei” etnice maghiare din România, că trăim într-o lume dominată de „fiare” etnice și naționale, în care la nivelul activității ei nu se mai poate evita relația personală cu acelea, abia se poate sustrage de sub controlul și serviciul stabilite pe persoană ale acelora. Și într-adevăr: un individ abia poate face ceva dacă persoane controlând și utilizând societatea, instituțiile și statul conspiră împotriva lui.

Minutul 29. Elisabeta Adam ca redactor și recitator ia un pasaj care conține sintagma „frate dulce”, [1, p. 141] deoarece cu aceasta nu vrea să mesajeze, în felul acesta apărându-și și coroborându-și metamesajul că pe mine mă consideră fratele ei dulce.

Text móriczist	Text monodramă	Text placă-picup
[Zsigmond MÓRICZ ca narator:] „… Au venit turcii și au preluat cetatea. … După aceea, prințul … a ordonat ca toți … să considere apărătorii cetate ca frați dulci … Și iarăși în timpul nopții noi, oarbe a sosit Dávid ZÓLYOMI.” [Citește aproximativ: 'da:vid 'zo:iomii.] [45]	[Győző HAJDU ca narator:] „… Au venit turcii și au preluat cetatea. După aceea, prințul … a ordonat ca toți … să considere apărătorii cetate ca frați dulci … Iarăși în timpul nopții noi, oarbe a sosit solul.” [1, p. 141]	[Elisabeta Adam ca narator:] „… Au venit turcii și au preluat cetatea. Și iarăși în timpul nopții noi, oarbe a sosit solul.” [3]

Minutul 31. Elisabeta Adam ca redactor, scriitor și recitator adaugă trei propoziții, inspirându-se direct din romanul intitulat „A nagy fejedelem” (Marele principe) al lui Zsigmond MÓRICZ.

Text móriczist	Text monodramă	Text placă-picup
[Zsigmond MÓRICZ ca narator:] „Toți cimpoierii s-au adunat acolo, fluierari turci sunau: prințul dansa. … Și a intonat cântecul lui Gábor BÁTHORY [Notă: Prințul precedent.] …” [45]	[Győző HAJDU ca Gábor BETHLEN:] „– Iar acum, cântecul lui Báthory!” [1, p. 141]	[Elisabeta Adam ca Gábor BETHLEN:] „– … Cimpoierilor, veniți aici! … Fluierari turci, sunați! … Prințul dansează … Iar acum, cântecul lui Gábor BÁTHORY!” [3]

Aceasta dovedește din nou că Elisabeta Adam a studiat operele lui Zsigmond MÓRICZ, a revizuit și modificat monodrama, care pentru ea a fost nu scop, ci mijloc.

Minutul 31. Elisabeta Adam ca recitator, în reprezentarea hajduistă a lui Gábor BETHLEN, nu îndeplinește prescrierea monodramei după care „cântarea trece în petrecere-plângând; la acest val de voci și atmosferă, recitatorul strigă, văitând din când în când, textul cântecului; după aceea restul textului.” [1, p. 141] Această atitudine a ei, după toate probabilitățile, poate fi adusă în corelație și cu cele două cântece ale ei: ea a vrut să cânte numai acelea, în interesul asigurării purității și univocității metamesajelor cuprinse în ele.

Minutul 31. Elisabeta Adam ca redactor, scriitor și recitator adaugă o propoziție, „element lingvistic străin” [1, p. 149] cu care, drept reacție la rândul „cântecului lui Gábor BÁTHORY” [3] că „se va face ziuă odată”, [3] „arată” [7] propriul ei viitor: „Niciodată, după aceasta niciodată nu se va mai face ziuă”. [1, p. 142] Și într-adevăr: în „viața ei fiind în curs de tindere de a fi împins în mormânt” [3] nu numai că „după aceasta niciodată nu s-a mai făcut ziuă”, dar a și devenit din ce în ce

mai întunecat.

Text móriczist	Text monodramă	Text placă-picup
[Zsigmond MÓRICZ ca narator:] „Moartea atâtor oameni … Cum va repara aceasta vreodată … Destin transilvănean nefericit …” [45]	[Győző HAJDU ca Gábor BETHLEN:] „– Moartea atâtor oameni?! … Eu nefericit! Cum voi repara aceasta?!” [1, p. 142]	[Elisabeta Adam ca Gábor BETHLEN:] „– Niciodată, după aceasta niciodată nu se va mai face ziuă … Cum voi repara aceasta?! … Atâția morți! …” [3]

Acest metamesaj al Elisabetei Adam este, în esență, o repetare a cântecului ei Zsuzsanna KÁROLYI prevăzând „acoperirea ei de viu în cimitir” [3] și „împingerea vieții ei în mormânt”. [3]

Cu reformularea cuvintelor lui Zsigmond MÓRICZ, Győző HAJDU acționează conform intereselor de propagandă ale statului național imperialist român, dă dovadă de faptul că „le dă lor cele ce sunt ale lor” [1, p. 130] direct regimului Ceaușescu și indirect „fiarei” naționale române manipulând acela, chiar și cu prețul „modificării gândului original al lui Móricz”. [1, p. 149] În felul acesta, el atenuează grupul de cuvinte „destin transilvănean nefericit”, [45] preluat pe pagina 141, cu grupul de cuvinte „eu nefericit”, [1, p. 142] întrucât după propaganda statului național imperialist român, desigur, „destinul transilvănean” nu poate fi „nefericit”. Mai departe, din propoziția „cum va repara aceasta vreodată” [45] ia cuvântul „vreodată”, doar după propaganda statului național imperialist român aceasta a fost reparată deja demult.

Minutul 32. Elisabeta Adam ca redactor, scriitor și recitator inserează cântecul ei al doilea, cel Anna BÁTHORY ca principalul ei metamesaj codat „adresat zilelor noastre” [1, p. 152] relativ la utilizarea ei și manipularea ei sentimentală în legătură cu persoana mea de către „fiara” etnică maghiară din România:

„Bine-o simt, inima mi-s-a furat,
Îl știu pe cel ce a și-o furat.
Sunt al tău, sunt sclavul tău,
Între doi, sunt robul tău,
Scumpul meu.

Sunt al tău, sunt și sclavul tău,
Între doi, sunt robul tău,
Scumpul meu.

Sunt al tău, sunt sclavul tău,
Între doi, sunt robul tău,
Scumpul meu.” [3]

Elisabeta Adam și-a montat cântecul Anna BÁTHORY din primele două și ultimele trei linii ale versului numărul 452 de pe pagina 225 a volumului întâi al colecției de poezii populare a lui János KRIZA intitulate „Vadrózsák” (Trandafiri sălbatici), cu două modificări. [8] Această operație de redactare și scriere nu putea fi făcută de Győző HAJDU nici după propriile sale declarații, deoarece el „tindea să monteze programul podium în așa fel încât, cu excepția câtorva conjuncții indispensabile, elemente lingvistice străine să nu modifice gândul original al lui Móricz”: [1, p. 149] [8, p. 225]

225

452.

Ellopták a szivem, jól érzem,
A ki ellopta is, esmérem,
De feltalálom, ugy vélem,
Mert szerelmemnek esmérem
Sérelmem.

Tüzével.

Tiéd vagyok szivem, nem szánsz-e?
Velem ily kegyetlenül bánsz-e?
Tiéd vagyok, rabod vagyok,
Megkötöztél, foglyod vagyok,
Nem szánsz-e?

453.

Text Kriza maghiar	Text Elisabeta Adam maghiar
„Ellopták szívemet, jól érzem, Aki ellopta is, esmérem. Tied vagyok, rabod vagyok, Megkötöztél, foglyod vagyok, Nem szánsz-e?” [8, p. 225]	„Ellopták szívemet, jól érzem, Aki ellopta is, esmérem. Tied vagyok, rabod vagyok, Kettő között foglyod vagyok, Édesem.” [3, minutul 32]

Text Kriza tradus	Text Elisabeta Adam tradus
„Bine-o simt, inima mi-s-a furat, Îl știu pe cel ce a și-o furat. Sunt al tău, sunt sclavul tău, M-ai legat strâns, sunt robul tău, Nu mă compătimești?” [8, p. 225]	„Bine-o simt, inima mi-s-a furat, Îl știu pe cel ce a și-o furat. Sunt al tău, sunt sclavul tău, Între doi, sunt robul tău, Scumpul meu.” [3, minutul 32]

Spre deosebire de cântecul Zsuzsanna KÁROLYI, cântecul Anna BÁTHORY, deși nu a fost făcut să dispară din textul original al monodramei, dar în textul lui de hârtie din 2009 din rândul „Îl știu pe cel ce a și-o furat” [3] nedecodat neinterpretabil, a fost luat cuvântul „is” (și) – ceea ce în acest caz Elisabeta Adam l-a folosit ca numele meu de cod – prin aceasta golind în esență cântecul de metamesajul ei codat „adresat zilelor noastre”. [1, p. 152] Desigur, aceasta trebuie să fie scopul acestei operații de „purificare”, ceea ce și fără a ține seama de aceasta coroborează ipoteza că textul

tipărit pe hârtie din 2009 al monodramei este un text revizuit și modificat-falsificat conștient de scopul său de către o cenzură politică secretă națională. Probabil, cenzorii politici secreți naționali nu cunoșteau textul Kriza, deoarece dacă l-ar fi cunoscut, ar fi știut că persoanele cercetând științific nu pot considera cuvântul „is” (și) ca emanând de la Elisabeta Adam, precum au făcut ei din cauza relativei sale neinterpretabilități. Iar aceasta se referă la aceea că nici Győző HAJDU însuși nu cunoștea textul Kriza al cântecului. În orice caz, spre deosebire de cântecul Zsuzsanna KÁROLYI, în aceasta ei formă publicată, cântecul Anna BÁTHORY nu conține nici un fel de referință evidentă la persecuția Elisabetei Adam. De aceea a putut să supraviețuiască cenzura din 2009 a „fiarei” etnice maghiare din România și a „fiarei” naționale române.

Caracterul de metamesaj al cântecului Anna BÁTHORY este coroborat de faptul că în „Erdélytrilógia” (Trilogia Transilvania) a lui Zsigmond MÓRICZ Anna BÁTHORY nici o dată nu spune prințului că „sunt al tău” sau „sunt sclavul tău” sau „sunt strâns legatul rob al tău” și nici o dată nu-l numește „scumpul meu”. [3] În același timp, din partea lui Anna BÁTHORY ar fi o absurditate aluzia că ea îl știe pe prințul larg știut. Mai departe, în locul cuvântului „megkötözött” [1, p. 142] [Citește aproximativ: 'megkătăzătt.] [În limba română: strâns legat.] – se pare – Elisabeta Adam spune grupul de cuvinte „kettő között” [Citește aproximativ: 'kettă: 'kăzătt.] [În limba română: între doi.] [3] și la prima repetare a ultimelor trei rânduri, Elisabeta Adam inserează numele meu de cod „is” (și).

În conformitate cu aceasta, cu acest cântec al ei Elisabeta Adam informează despre aceea că în cadrul unei acțiuni tendențioase și organizate a fost făcută sentimental dependentă de acea persoană care în interesul acesteia a fost făcută cunoscută ei cu o informare sistematică și metodică, care în felul acesta „i-a furat inima” [3] și al cărei nume este „is”, adică István. Cei „doi” [3] – între care Elisabeta Adam „era robul meu” [3] – anume „fiara” etnică maghiară din România și „fiara” națională română, au putut s-o „acopere în cimitir” [3] profesional pe ea tocmai din cauza acestei dependențe sentimentale de tipul „sunt robul tău”, [3] făcând imposibilă o nouă căsătorie din interes profesional a ei.

În indicarea numelui meu de familie, Elisabeta Adam semnalează, cu pronunțarea primului grup de cuvinte „scumpul meu” [3] într-un ton ostentativ entuziast-adorator, că ea face referire la el cu echivalenții de limbă română sau engleză ale cuvântului „imádó”: [Citește aproximativ: 'ima:do:.] [În limba română: adorator.] [imádó = adorator = adoring (engleză) ⟶ Adorján]. [Citește aproximativ: 'odoria:n.] Este caracteristic că acestea sunt acele cuvinte ale limbilor română și engleză care seamănă cel mai bine cu numele meu de familie. Este caracteristic că și în „atracția irezistibilă” [1, p. 7] a lui Zsigmond MÓRICZ Győző HAJDU evită utilizarea cuvântului „adorator” în favoarea cuvântului „entuziast”, [1, p. 7] în ciuda faptului că opera lui era „biblia lui de redacție” [1, p. 12] și „considera ca fiind sfântă scriptură fiecare literă” [1, p. 10] a unui articol de al lui”.

Cu grupul de cuvinte „scumpul meu”, [3] Elisabeta Adam „arată” [7] și că pe mine mă consideră nu numai „fratele dulce al ei mai mare” [3] din minutul 26, interpretat ca frate dulce, ci și „scumpul ei”, adică că a utilizat sintagma „frate dulce mai mare” în ambele aceste înțelesuri. [Notă: Traducerea literală a echivalentului de limbă maghiară a grupului de cuvinte „scumpul meu” este „dulcele meu”.] De aici se poate vedea rostul inserării „elementului lingvistic străin” [1, p. 149] „frate dulce mai mare”: numai astfel a putut Elisabeta Adam să exprime clar că pe mine mă consideră și fratele ei dulce. În minutul 29, ea a evitat utilizarea sintagmei hajduiste „frate dulce”, din aceasta și din sintagma móriczistă „frate mai mare” a creat „elementul lingvistic străin” [1, p. 149] bătător la ochi „frate dulce mai mare” și a inserat-o în textul monodramei ca în felul acesta să „arate” [7] și statutul meu de frate. Dar pe lângă aceasta și pe aceeași linie de mesajare, desigur, Elisabeta Adam utilizează cuvântul „esmérem” [Citește aproximativ: 'eșme:rem.] [În limba română: Îl știu.] [3] din epoca lui Gábor BETHLEN și într-un înțeles ascuns: {Îl știu … și = is, esmérem ⟶ István testvérem [Citește aproximativ: 'iștva:n 'teștve:rem.] = István este fratele meu}.

Elisabeta Adam accentuează importanța acestui metamesaj cu repetarea de două ori a ultimelor trei rânduri ale cântecului. Este caracteristică intonația domolind-stingându-se a propozițiilor repe-

tate, procedeu de mesajare sentimentală pe care l-a utilizat și în placa ei picup mare intitulată „Rej-telmek ha zengenek” (Enigme dacă răsună) la repetarea „Mă duc după tine”. [14]

Minutul 34. Elisabeta Adam ca redactor și recitator Anna BÁTHORY își pune întrebarea: „Ce-ți place pe un bărbat?” [3] Apoi, încercând să răspundă, imediat după cuvântul „inaccesibil” [3] adaugă cântecul ei Anna BÁTHORY fredonându-l în melodia lui. Cu aceasta, mesajează că: „Mi-ai furat inima și cu aceea că ești inaccesibil. Sunt al tău, sunt sclavul tău …” Pe atunci, îi eram „inaccesibil” deja de circa 15 ani. Și am și rămas așa până la sfârșitul vieții ei.

Minutul 37. Elisabeta Adam ca redactor și recitator cu repetare adaugă de două ori grupul de cuvinte „repede, repede, Gábor BETHLEN” [3] și imediat după aceasta adaugă fredonând cântecul ei Anna BÁTHORY.

Text móriczist	Text monodramă	Text placă-picup
[Zsigmond MÓRICZ ca femeia vlahă:] „… Fugi înaintea mea, fugi înaintea mea, fugi înaintea mea repede. Repede, …” [2]	[Győző HAJDU ca Anna BÁTHORY:] „… Fugi înaintea mea … fugi înaintea mea … fugi înaintea mea repede, repede Gábor BETHLEN …” [1, p. 143]	[Elisabeta Adam ca Anna BÁTHORY, într-un ton crescător-strigător:] „… Fugi înaintea mea … fugi înaintea mea … fugi înaintea mea repede, repede Gábor BETHLEN … repede, repede Gábor BETHLEN … repede, repede Gábor BETHLEN …” [3]

Cu aceasta, Elisabeta Adam mesajează că: „Mi-ai furat inima și cu aceea că poți deveni un gáborbethlen. Sunt al tău, sunt sclavul tău, sunt strâns legatul rob al tău …” Eu nu am devenit un „gáborbethlen”, [3] dar în urma scrisorii mele trimise Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice în mai 1984, apoi a celor patru tentative ale mele de fugă ilegală cu trecere de frontieră din statul comunist român între septembrie 1986 și octombrie 1989, și „fiarele” naționale utilizând comunismul tip sovietic au luat o direcție vestică. Un „gáborbethlen” nu ar fi fost capabil să facă aceasta.

Minutul 39. Elisabeta Adam ca redactor, scriitor și recitator, într-un ton intim, adaugă o întrebare ca o semnalare a faptului că cu răspunsul ei „se va arăta pe sine” [7] într-un aspect intim.

Text móriczist	Text monodramă	Text placă-picup
[Zsigmond MÓRICZ ca Gábor BETHLEN:] „– … Câți ani ai avut când ți-ai pierdut bobocul de trandafir?” [2] / [Zsigmond MÓRICZ ca Anna BÁTHORY:] „– Cine se amintește de timpuri așa vechi.” [2]	[Győző HAJDU ca Gábor BETHLEN:] „– … Câți ani ai avut când ți-ai pierdut bobocul de trandafir?” [1, p. 144] / [Győző HAJDU și Elisabeta Adam ca Anna BÁTHORY:] „– La douăzeci și șapte ani, cine se amintește de timpuri așa vechi? …” [1, p. 144]	[Elisabeta Adam ca Gábor BETHLEN:] „– … Câți ani ai avut când ți-ai pierdut bobocul de trandafir?” … [Într-un ton intim:] Spune-mi, câți ani ai avut?” [3] / [Elisabeta Adam ca Anna BÁTHORY:] „– La douăzeci și șapte ani, cine se amintește de timpuri așa vechi? …” [3]

Prin revelarea acestei informații intime, Elisabeta Adam învederează că a considerat politica ei de informare mai importantă decât persoana și viața ei privată.

Minutul 39. Elisabeta Adam ca redactor, scriitor și recitator cu repetare adaugă de patru ori întrebarea „Cine se amintește?” [3] și urmând aceea spunând adaugă strofa a doua a cântecului ei Zsuzsanna KÁROLYI. Cu aceasta, ea coroborează cel mai importantul ei metamesaj relativ la persecuția ei și semnalează că raportează întrebarea și la persecuția ei, cu scopul ca „împingerea vieții ei în mormânt” [3] să nu se dea uitării, deoarece altminteri „fiarele” etnice și cele naționale o vor face și cu alți oameni în spatele aparenței „destinului ucigaș” [3] stabilit de către ei.

Text móriczist	Text monodramă	Text placă-picup
[Zsigmond MÓRICZ ca Anna BÁTHORY:] „– Cine se amintește de timpuri așa vechi.” [2]	[Győző HAJDU și Elisabeta Adam ca Anna BÁTHORY:] „– La douăzeci și șapte ani, cine se amintește de timpuri așa vechi? …” [1, p. 144]	[Elisabeta Adam ca Anna BÁTHORY:] „– La douăzeci și șapte ani, cine se amintește de timpuri așa vechi? …[Într-un ton domolind-stingându-se plângând:] Cine se amintește? … Cine se amintește? … Cine se amintește? … Cine se amintește?” [3] / [Elisabeta Adam ca Zsuzsanna KÁROLYI, spunând încet, într-un ton sensibil protestând-reproșând:] „O, destin ucigaș, cu mine așa ce vrei, / Că ’ncă de viu în cimitir mă acoperi? / Încetează deci să mă ’ntristezi, / Să nu-mi tinzi viața ’n mormânt să ’mpingi!” [3]

Este caracteristic că în această coroborare metamesaj Elisabeta Adam a trebuit să atragă două persoane: în timp ce întrebarea „Cine se amintește?” [3] o pune ca Anna BÁTHORY, ea poate să „arate” [7] persecuția ei numai ca Zsuzsanna KÁROLYI. În conformitate cu aceasta, prin și pentru această procedură comunicație, în monodramă Zsuzsanna KÁROLYI o schimbă pe Anna BÁTHORY. Și de aici se poate vedea că Elisabeta Adam a atribuit o mare importanță „metamesajelor ei cuprinse în minunatul text móriczist”, [1, p. 153] precum și într-o mare măsură a determinat și a îndrumat redactarea și scrierea monodramei.

Este demn de atenție această tehnică avansată de comunicație, în care Elisabeta Adam adaugă cu repetare cântecele ei, purtând metamesaje și în sine înseși, după astfel de cuvinte cu care ea poate și vrea să formuleze metamesaje mai noi în corelație cu cântecele ei respective.

Minutul 43. Elisabeta Adam ca redactor, scriitor și recitator adaugă prima strofă a cântecului ei Zsuzsanna KÁROLYI.

Text móriczist	Text monodramă	Text placă-picup
[Zsigmond MÓRICZ ca Zsuzsanna KÁROLYI:] „… Numai în durere se poate fi mare și fericit.” [2]	[Győző HAJDU sau Elisabeta Adam ca Zsuzsanna KÁROLYI:] „… Numai în durere se poate fi mare și fericit?!” [1, p. 144]	[Elisabeta Adam ca Zsuzsanna KÁROLYI:] „… Numai în durere se poate fi mare și fericit?! … S-a mohorât lumina soarelui meu de altădată, / Volbura mâhnită a iubirii inima-mi frământă. / S-a pierdut întreaga toană a inimii mele, / Doar mâhnit e …” [3]

Cu aceasta, Elisabeta Adam exprimă că deși este profesional fericită pe înălțimea neatinsă niciodată până atunci a carierei ei, nici ea nu și-a obținut fericirea de viață privată.

Minutul 46. Elisabeta Adam ca redactor, scriitor și recitator adaugă „elementul lingvistic străin” [1, p. 149] „liniște”. [3]

Text móriczist	Text monodramă	Text placă-picup
[Zsigmond MÓRICZ ca Gábor BETHLEN:] „– … Aici poate fi numai una: la arme și război …” [2]	[Győző HAJDU ca Gábor BETHLEN:] „– … Aici poate fi numai una: pentru conștiința noastră, pentru libertatea noastră la arme și război …” [1, p. 145]	[Elisabeta Adam ca Gábor BETHLEN:] „– … Aici poate fi numai una: pentru conștiința noastră, pentru libertatea noastră, pentru liniștea noastră, la arme și război …” [3]

În „radierea” [1, p. 164] „liniștii”, [3] Elisabeta Adam a fost motivată și interesată personal de asemenea. Conținutul și intonația cântecului ei Zsuzsanna KÁROLYI dă dovadă de faptul că viața

ei nu a fost caracterizată de „liniște”. Mai departe, îndeosebi în cursul decadei 1980 – în vreme ce „destinul ucigaș împingea viața ei în mormânt” [3] din ce în ce mai adânc – a fost expusă la molestare la Teatrul Național Târgu Mureș. [11] [51]

Minutul 46. Elisabeta Adam ca redactor, scriitor și recitator aplică cuvântului móriczist „fiară” epitetul „vienez”, [3] cu aceasta referindu-se la faptul că sunt mai multe din ele.

Text móriczist	Text monodramă și placă picup
[Zsigmond MÓRICZ ca Gábor BETHLEN:] „– … La arme și război și să ne năpustim asupra fiarei …” [2]	[Elisabeta Adam ca Gábor BETHLEN:] „– … La arme și război și să ne năpustim asupra fiarei vieneze …” [1, p. 145] [3]

În același timp, aceasta poate fi o referință la contribuția statelor naționale imperialiste austro-german și mare german la exterminarea a circa șase milioane oameni evrei în timpul celui de al doilea război mondial. Această presupunere este motivată de faptul că Elisabeta Adam, ca om de origine parțial evreiască, în cursul turneelor ei în Europa ostentativ s-a circumprodus în jurul Germaniei și Austriei, neapărând niciodată în aceste două state, în timp ce actrița maghiară din România Kinga ILLYÉS [Citește aproximativ: 'kingo 'illye:ș.] – o colegă de muncă a Elisabetei Adam la Târgu Mureș, rivala ei de artă dramatică deschisă și dușmanca ei politică secretă națională – în 2000, după Olanda și Belgia, „a reprezentat programul ei despre Sfânta Elisabeta de Casa de Árpád în Germania la Köln, Berlin, Kastl”, [52] drept un element al propagandei politice secrete naționale a „fiarei budapestane”.

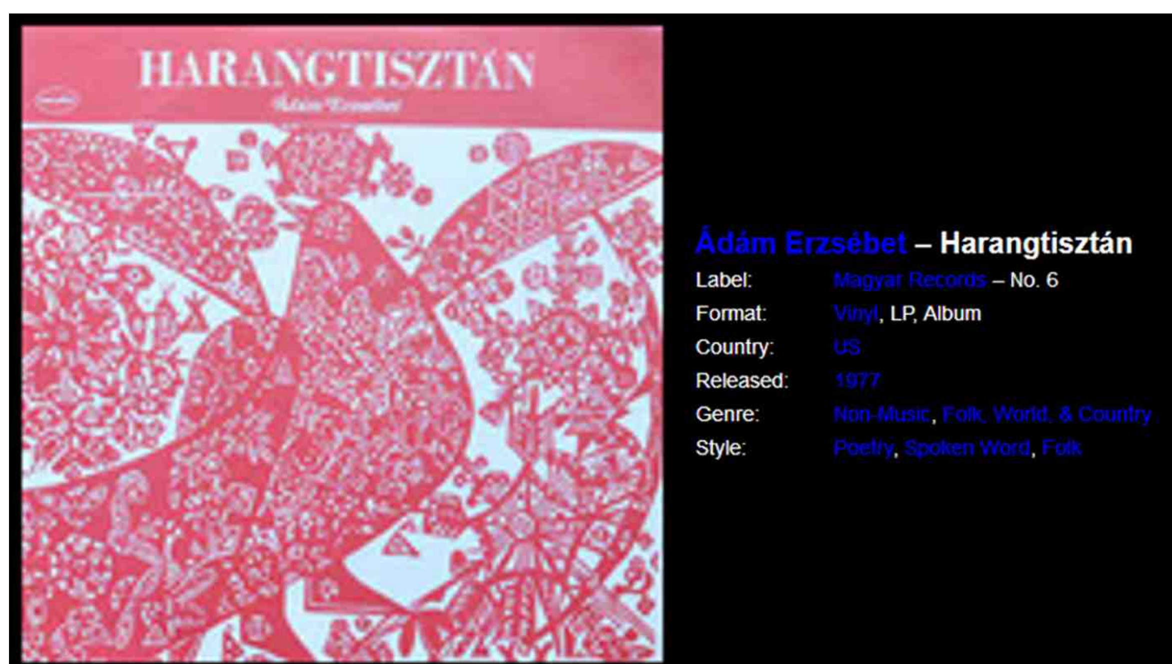
Győző HAJDU „tindea să monteze programul podium în așa fel încât elemente lingvistice străine să nu modifice gândul original al lui Móricz.” [1, p. 149] „Soțul meu este cel mai sever critic al meu – revelează Elisabeta Adam cu Chicago és környéke [Citește aproximativ: e:ș 'kărnie:ke.] [În limba română: Chicago și împrejurimile lui.] la 29 mai 1982 – și dacă greșesc chiar și [Notă: Decodat: pentru István.] o propoziție, așa mă dojenește că nu dorm o jumătate de noapte.” [1, p. 195] În consecință, Győző HAJDU nu a sprijinit pe deplin tendința Elisabetei Adam îndreptată spre introducerea informațiilor ei relativ la organizațiile politice secrete etnice și cele naționale în monodrama și recitalul ei individual intitulate „A nap árnyéka” (Umbra soarelui).

Aceasta este „ceea ce și atât cât a reușit Elisabeta Adam în realitate să obțină cu jocul podium »A nap árnyéka« [Umbra soarelui]” [1, p. 153-154] la nivel teoretic. Cu aceasta, „enigmele umbrei soarelui, adică cele ale Elisabetei Adam, răsună »clar ca clopotul« [1, p. 180] pentru trandafirii sălbatici.”

3. Simbolica instrumentului creator de națiune universală

Din cauza „marginalizării” [11] ei, Elisabeta Adam s-a considerat metaforic trandafir sălbatic, ceea ce ea exprimă și „arătă” [7] conceptual și artistic cu recitalul ei individual intitulat „Vadrózsák” (Trandafiri sălbatici) din 1978. [33] Dar ea își revelează această stare și statut social deja cu recitalul ei individual intitulat „Harangtisztán” (Clar ca clopotul) din 1974 cu cuvintele poetului maghiar din Ungaria Sándor REMÉNYIK: „Pereți ajungând până la cer mă ’nconjoară după poruncă. Între ei, mă zbat orb, mut și surd.” [15] [54]

Elisabeta Adam a desemnat și mesajat „marginalizarea” [11] și persecuția ei și cu culoarea trandafirie rezultând din simbolul trandafirului sălbatic. În felul acesta, pe coperta plăcii ei picup mari intitulate „Harangtisztán” (Clar ca clopotul) din 1977 se poate vedea o pasăre stilizată de culoare trandafirie [15] drept unificare a simbolurilor ei personale de trandafir sălbatic și pasăre. Și într-adevăr: cu toate că pe atunci era deja demult într-o stare de „marginalizare”, [11] dar mai „zbura de pe pământ afară în sus în țara înaltă a îngerilor cu ajutorul diavolilor” [10] [15]

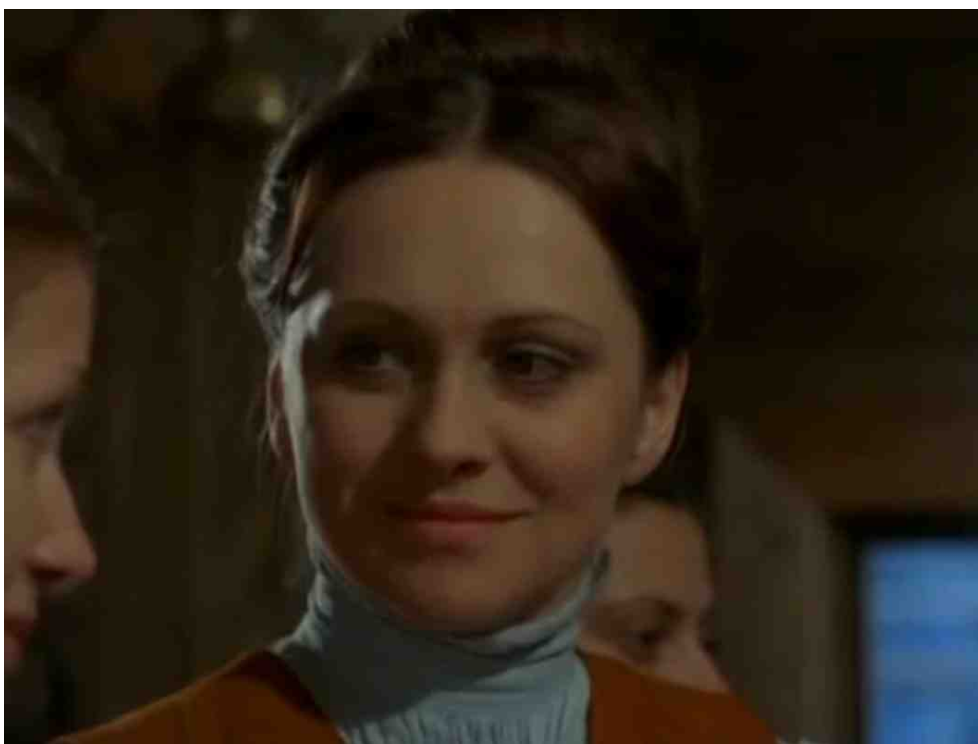

Cu folosirea culorii trandafirii, Elisabeta Adam a propagat perseverent mesajul „marginalizării” [11] și persecuției sale, nu numai pe copertele plăcilor ei picup, ci și pe îmbrăcămintea ei „civilă”. [1, p. XXII] Aceasta o expun în cartea mea intitulată „Elisabeta Adam ca trandafir sălbatic mesaj al marginalizării naționale”:

Elisabeta Adam și-a introdus ideologia universală cel mai complet și cel mai expres în recitalul ei individual intitulat „A nap árnyéka” (Umbra soarelui). Rezultând din aceasta, ea a desemnat-o cu culoarea stilizată a soarelui, galbenul.

În sursele cercetate de mine, uzul de culoare galbenă al Elisabetei Adam s-a ivit prima oară în filmul ei intitulat „Pruncul, petrolul şi ardelenii” din 1981, într-o scenă a căruia ea poartă o vestă de culoare gălbuie: [34, minutul 52]

Aceasta motivează presupunerea că Elisabeta Adam a utilizat galbenul ca simbol al umanismului și non-naționalismului ei prima oară în jurul anului 1980 în legătură cu recitalul ei individual intitulat „A nap árnyéka” (Umbra soarelui).

Mai departe, în jurul lunii martie 1982, Elisabeta Adam poartă pardesiu de culoare trandafirie și pantaloni galbeni în Sidney, Australia: [1, p. XX]

Mai departe, cu uzul comun al galbenului și al trandafiriului, Elisabeta Adam revelează simbolica completă a instrumentului ei creator de națiune universală. Tot la aceasta se referă și cu aceea că în acest turneu a reprezentat în comun recitalurile ei individuale intitulate „A nap árnyéka” (Umbra soarelui) și „Vadrózsák” (Trandafiri sălbatici). [1, p. 162]

Elisabeta Adam poartă pantaloni galbeni în 1984 la Gyula, Republica Populară Ungară: [1, p. XII]

Pe la mijlocul anilor 1980, pe scena Cenaclului Flacăra, Elisabeta Adam a cântat poezia intitulată "Lacul" al lui Mihai Eminescu, cu care menționează galbenul și se referă la culoarea trandafirie:

„Lacul codrilor albastru
Nuferi galbeni îl încarcă …" [53]

Această combinație de culoare a Elisabetei Adam – pe care ea o afirmă și cu versul „Picioarele galbene, aripile albastre" [18, minutul 40] al cântecul intitulat „Zöd erdőbe, sik mezőbe" [Citește aproximativ: zăd 'erdă:be și:k 'meză:be.] [În limba română: Pe câmpia plată, în pădurea verde.] [8] al plăcii ei picup mari intitulate „Vadrózsák" (Trandafiri sălbatici) din 1979 – a fost scenarizată de către „cerurile" [8, p. 203] naționale române cu filmul ei intitulat „Harababura" din 1990: [35, minutul 27]

Tot cu filmul ei românesc intitulat „Harababura” din 1990, Elisabetei Adam i-s-a ivit o ocazie de a revela complet și univoc simbolica instrumentului ei creator de națiune universală: [35, minutul 25 și 93]

Univocitatea acestei revelații este coroborată de către acea intensitate cu care filmul, ca instrument al propagandei politice secrete naționale române anti-Elisabeta Adam, tinde să șteargă galbenul și trandafiriul. [Notă: Vezi cartea mea intitulată „Conspirații naționale pentru înăbușirea Elisabetei Adam ca personalitate istorică extraterestră terestră” de publicat în 2019.]

În același timp, acest film face aluzie la instrumentul creator de națiune universală al Elisabetei Adam: [35, minutul 55]

„– Filozofie indiană?
– Universală.” [35, minutul 55]

4. Punerea în scenă a instrumentului creator de națiune universală

Sub raportul recitalului ei individual intitulat „A nap árnyéka” (Umbra soarelui), dificultățile punerii în scenă a instrumentului creator de națiune universală al Elisabetei Adam au zăcut în primul rând în caracterul monodramei însăși. „Genul podium, socotit »tour de force«-ul de scenă, cunoscut ca »One-Woman-Show«, reclamă o nemaiauzită solicitare corporală, de nervi, un fizic fără pereche, un corp-întreg-suflet-întreg. Numai cei mai buni ai lumii au îndrăznit să facă încercări cu probele cunoscute ca non-plus-ultra al artei dramatice.” [1, p. 191] Elisabeta Adam, „în cariera ei de actor, pe podiumul artei reprezentării, nu a trebuit să se lupte nici până atunci, nici după aceea cu o sarcină artistică mai dificilă, mai complexă, reprezentarea podium a monodramei intitulate „A nap árnyéka” (Umbra soarelui) a cerut cel mai mult în privința priceperii profesionale, a mijloacelor speciale de exprimare artistică.” [1, p. 151] Aceasta „a însemnat o probă de forță artistică așa mare că, de exemplu, criticul teatru Jenő ILLÉS [Citește aproximativ: 'ienă: 'ille:ș.] a numit-o »întreprindere ispititoare de dumnezeu« în legătură cu turneul din Ungaria în Képes Újság [Citește aproximativ: 'ke:peș 'u:ișa:g.] [În limba română: Ziar ilustrat.] din Budapesta la 13 decembrie 1980.” [1, p. 151] „Pentru mulți a fost surprinzător și de la bun început a părut o sarcină artistică riscantă forma realizare ca aceeași voce să le facă să vorbească pe scenă pe Gábor BETHLEN, Zsuzsanna KÁROLYI, Anna BÁTHORY (și Zsigmond MÓRICZ!) ale montajului.” [1, p. 159] „A spune proză timp de aproape o oră și jumătate până la sfârșit – singur – față în față cu publicul: și actori mai experimentați, mai rutinați decât ea arareori își taie toporul într-un copac așa mare.” [1, p. 160] Dar Elisabeta Adam nu a avut altă alegere, decât „să îndrăznească să apară în fața publicului cu acest joc podium însemnând o mare probă de forță artistică”: [1, p. 151] ea a avut nevoie de tocmai această „formă realizare” pentru crearea, propagarea largă, precum și eternizarea completă și autentică ale instrumentului ei creator de națiune universală; ea a avut nevoie de tocmai această „sarcină artistică riscantă de la bun început”, atunci când simțea, experimenta și știa că „destinul ucigaș tinde să împingă viața ei în mormânt”, [3] deoarece cu aceasta putea ea să-și dovedească talentul, puterea de muncă și eficiența proeminente și prin aceasta putea să creeze posibilitatea prevenirii „nimicirii” [1, p. 130] ei profesionale.

Însă, firește, „fiarele” etnice și cele naționale, existând și acționând ca „destinul ucigaș”, [3] nu s-au dat înapoi în fața întreprinderii „temerare” [1, p. 153] a Elisabetei Adam, ei, insidios, și pe mai departe „tindeau să împingă viața ei în mormânt”, [3] să prăvălească obstacole înaintea ei, să creeze condiții nefavorabile ei. În ciuda acestui fapt, „asumând multe nopți albe și luptă, a persistat pe lângă Zsigmond MÓRICZ”, [1, p. 153] și din acest motiv, ea trebuia „să se trudească, să se frământe extraordinar mult”. [1, p. 151] „Destinul ucigaș”, creat, pus în funcțiune și comandat de „fiara” etnică maghiară din România și „fiara” națională română, s-a manifestat în fața Elisabetei Adam sub formele de „indiferență, neîncredere, îngrijorare politică, teamă, lașitate, multe obstacole.” [1, p. 151-152] „Ea experimenta trist că toți oamenii teatru la care s-a adresat au speriat-o practic de la întreprinderea părându-se imposibilă, susținând argumente ideologice-politice-profesionale. A rămas complet singură cu monodrama” [1, p. 152] și toate acestea „ar fi fost din belșug suficient ca s-o sperie în mod definitiv. Însă, ea a persistat pe lângă hotărârea ei.” [1, p. 152]

„Regizorul teatrului, după ce a citit textul monodramei, a respins-o cu următoarele argumente: »Textul are un caracter exagerat transilvan, respectiv este exagerat maghiar, iar cei care vor să mă facă să joc această monodramă mă bagă într-o situație imposibilă: întreprinderea este o astfel de absurditate ca și cum cineva ar vrea să mă facă să înot în sus pe cascada Niagara.«” [1, p. 152] „Transilvan” este văzut din centrul imperialismului național român, București ca „exagerat maghiar”, iar din centrul imperialismului național maghiar, Budapesta ca „exagerat român”, deci, cu această afirmație a lui, regizorul s-a identificat cu mentalitatea statului național imperialist român. El este, desigur, unul dintre „cei doi regizori de orientare naționalistă” [51] ai Teatrului Național Târgu Mureș,

„András HUNYADI [Citește aproximativ: 'ondra:ș 'huniodii.] și Elemér KINCSES, [Citește aproximativ: 'eleme:r 'kinceș.] care au cauzat Elisabetei Adam multă suferință” [51] și au afirmat deschis o linie politică maghiară „transilvăneană” față de ea ca soția lui Győző HAJDU aflându-se în serviciul regimului Ceaușescu. Mai departe, cu întreprinderea ei, Elisabeta Adam a fost singură, în spatele ei putea să fie doar Győző HAJDU în parte, iar regizorul probabil știa aceasta, cel puțin rezultând din capacitatea lui de „a-i cauza multă suferință”. În consecință, nu pot fi considerate ca fiind sincere invocarea de el a „caracterului transilvan maghiar” al monodramei și aluzia lui la „cei care vor să-l facă să joace monodrama”. Este mult mai probabil că el a primit indicația pentru respingere în vederea înăbușirii în germene a spiritualității Elisabetei Adam de la cei care nu au vrut ca el să regizeze monodrama.

„Trebuia să ducem manevrări dificile și complicate”, scrie Elisabeta Adam în informarea ei din 1995, „ca în primăvara anului 1980 forurile statale de control și conducere de atunci să aprobe punerea în scenă a monodramei reprezentând viața lui Gábor BETHLEN întâia oară pe o scenă din țară. Cu cât mai mult se apropia ziua premierei, cu atât mai mult punea stăpânire pe mine vreun fel de groază insuportabilă, dispoziție panică: voi reuși oare să fac față la proba de forță artistică extraordinar dificilă, care este însemnat de facerea să vorbească pe podium a textului Móricz clasic concis, lucitor ca montura, ideatic-sentimental așa încărcat?! Nu am lăsat ca oboseala, descurajarea să mă întoarcă de la întreprinderea mea părându-se prea îndrăzneață. Am urmat îndemnul lui Zsigmond MÓRICZ »dar totuși, totuși, numai chiar de aceea, din nou muncă, și din nou liniște«, am continuat singuratic, numai chiar de aceea, munca, bătălia și lupta, încurajatoare pe mine însumi, cu îndoielile din priviri înțepând spre mine din când în când, ca textul Móricz crescut la inima mea să dea glas »clar ca clopotul« pe podiumul meu de recitator.” [1, p. 152]

„Succesul artistic al jocului meu podium »A nap árnyéka« (Umbra soarelui) este inimaginabil fără acel colectiv distins”, scrie mai departe Elisabeta Adam, „care, în cele din urmă, {Notă: Echivalentul de limbă maghiară al sintagmei „în cele din urmă” este “végül is”, [Citește aproximativ: 've:gîl iș.] unde „is” (și) decodat înseamnă „pentru István, din cauza lui István”. Vezi punctul intitulat „A mea Elisabeta Adam” al cărții mele intitulate „Conspirații naționale pentru înăbușirea Elisabetei Adam ca personalitate istorică extraterestră terestră” de publicat în 2019.} a trecut de partea întreprinderii mele și a ajutat cu o conștiinciozitate exemplară realizarea visului meu. În suportarea tensiunii implicate de marea probă de forță artistică, a singurătății strângătoare de suflet a Podiumului, omenia lor a însemnat foarte mult pentru mine. Și [și („is”) = lui István] pe această cale mulțumesc …” [1, p. 155]

5. Propagarea instrumentului creator de națiune universală

Din cauza barierelor lingvistice ale etniei și statului ei de origine, a lipsei unei limbi universale reale, pentru propagarea instrumentului ei creator de națiune universală, Elisabetei Adam nu i-a fost direct accesibilă întreaga „omenire”, [3] ci numai „maghiarimea universală”, [1, p. 184] anume așezările locuite de oameni maghiari ale statului național imperialist român, incluzând și Bucureștiul – unde trăiau circa o sută de mii de oameni de naționalitate maghiară – statul național imperialist maghiar și așezările locuite de oameni maghiari ale statelor vecine, precum și diasporele maghiare vest-europene și de peste ocean. Toate acestea au însemnat în total circa 15 milioane de oameni.

Republica Socialistă România a regimului Ceaușescu a limitat drastic libertatea de mișcare externă a cetățenilor români. De regulă, o dată la doi ani puteau să călătorească în străinătate cei cărora aceasta le fusese aprobată în prealabil de organizația partid a locului muncă și întreprinderea putea să asigure valuta necesară călătoriei. Trebuia să se ceară și viză ieșire, la terminarea călătoriei pașaportul trebuia depus. A fost dificil îndeosebi obținerea vizei ieșire pentru Republica Socialistă Federativă Iugoslavia, Europa Occidentală și peste ocean, având în vedere că în acele state se putea cere azil politic. Sub acest raport, Elisabeta Adam se afla într-o situație privilegiată cu aceea că cu intervenția lui Győző HAJDU ca membru al nomenclaturii comuniste putea să obțină mai ușor o viză ieșire. În legătură cu Republica Populară Maghiară [Notă: Termenul obișnuit era „Republica Populară Ungară”. Conform ipotezei mele, pentru a sublinia deosebirea de statut politic dintre „maghiarii” din Ungaria și cei din România, precum și pentru a nu promova ideea unității lor naționale, propaganda politică secretă a „fiarei” naționale române a introdus termenul „ungar”.] a regimului Kádár, Elisabeta Adam revelează lui Chicago és környéke în mai 1982: „Acum am terminat un film TV. De altfel, nu este ușor să intri nici în Ungaria. Altminteri, necazurile implicate de călătoria de trecere fac lucrul complicat.” [1, p. 193]

„Am jucat de mai mult de o sută de ori în fața caselor pline ale unor teatre din țară și din străinătate rolul triplu Gábor BETHLEN, Zsuzsanna KÁROLYI și Anna BÁTHORY al „A nap árnyéka” (Umbra soarelui)”, scrie Elisabeta Adam, „și simultan cu cele trei roluri a trebuit să-l fac să vorbească în cursul jocului podium și [și („is”) = pentru István] pe scriitorul mărturisind ca narator, Zsigmond MÓRICZ [Notă: Cu această propoziție, Elisabeta Adam exprimă că ea este autorul moral și co-autorul monodramei, iar scopul ei a fost cuprinderea în ea, eternizarea și transmiterea mie ale instrumentului ei creator de națiune universală în vederea decodării, evaluării și publicării lui.] la Târgu Mureș {în Sala Mică a Teatrului Național [1, p. 159]}, la București la Teatrul Mic {și la Casa de Cultură Sándor PETŐFI [Citește aproximativ: 'șa:ndor 'petă:fii.] [1, p. 159]}, la casele de cultură ale satelor din spatele lui dumnezeu ale Transilvaniei, pe Scena Universitară din Budapesta sau în Sala Cavaleri a Teatrului Cetate [În limba maghiară: Várszínház.] din Gyula, [Citește aproximativ: 'ghiulo.] Ungaria, în turneul meu cu adevărat în jurul lumii din 1982 la; Paris, Lucerna, Zürich, New York, Washington, Los Angeles, Miami, Cleveland, Toronto, Montreal, Calgary, Vancouver, Melbourne, Sydney, Adelaide.” [1, p. 153]

„Pentru o actriță, nu există o sarcină mai onorantă”, revelează Elisabeta Adam cu interviul ei din 26 decembrie 1982 dat lui Előre, „decât a reprezenta cultura noastră din țară în fața publicului altor națiuni. Cu a patra ocazie am făcut un turneu în străinătate, acest ultimul a fost cel mai lung și și cel mai greu, mi-a cerut un efort maxim.” [1, p. 161] „Zi cu zi, aproape oră cu oră pregătisem drumul de acasă, cu o corespondență de doi ani.” [1, p. 184] „În șase luni, din ianuarie al acestui an până la sfârșitul lui iunie, am susținut 72 spectacole, am cutreierat o distanță enormă, mai mult de 100 mii kilometri, ca să pot satisface invitațiile unor diferite asociații culturale nord-americane, australiene și vest-europene. În cursul călătoriei, am apărut la Vancouver, Edmonton, Calgary și orașul Victoria din Canada. De aici, am zburat în Australia, aici am susținut spectacole la Melbourne, Sydney și Adelaide, apoi zburând înapoi în Statele Unite, au urmat spectacole susținute în orașele Los Angeles, Miami, Washington, New York, Passaic, Cleveland, Chicago, apoi pe țărmul de est al Canadei

am pășit în fața publicului la Toronto, Montreal, Windsor. După aceasta – în drum spre casă – le-a venit rândul aparițiilor vest-europene: m-am produs la Paris, Amsterdam și Lucerna.” [1, p. 161]

„Programul mi-a constat din două recitaluri ale mele, din spectacolele intitulate »Vadrózsák« (Trandafiri sălbatici) și »A nap árnyéka« (Umbra soarelui)”, revelează mai departe Elisabeta Adam cu Előre, „în afară de aceasta am reprezentat un montaj ales din poeziile unor poeți români și maghiari din țară și poeziile traduse în engleză ale clasicilor poeziei maghiare. Aceasta este un program de două ore și jumătate, pe lângă faptul că trebuia să mă produc peste două ore și jumătate, eu însumi trebuia să am grijă de toate – am fost singură. Publicul mi-a primit spectacolele până la sfârșit cu o fierbinte recunoaștere, la sfârșitul spectacolelor minute lungi de-a rândul s-a sărbătorit ridicat în picioare, mulți au plâns, pretutindeni am apărut în fața caselor pline, în fața unui public cu totul variat, doar am apărut în fața unor muncitori de fabrică de automobile, întocmai ca printre publicul studenți-profesori al unor centre universitare sau în fața specialiștilor din Hollywood, programul meu a fost transmis și în emisiuni radio și televiziune. Succesul public nu este oglindit de nimic mai bine decât de ecoul în presă distingând recunoscător care m-a însoțit pe acest drum lung.” [1, p. 162] Publicul din Adelaide a sărbătorit »Vadrózsák« (Trandafiri sălbatici) ridicat în picioare cu aplauze de fier în 1982, [1, p. XVII] la 21 februarie, duminică, în Clubul Maghiar”: [În limba maghiară: Magyar Klub.] [1, p. 200]

„Succesului muncii mele nimic nu-i este mai caracteristic decât aceea că după spectacolele din Canada specialiști de film au făcut o ofertă pentru rolul principal al unui film artistic, până anul viitor poate le va veni rândul și filmărilor.” [1, p. 163] Este caracteristic că Elisabeta Adam își formulează afirmațiile relative la intențiile ei sau ale altora în așa fel încât dacă acelea, de la caz la caz, se întâmplă sau nu se întâmplă, acestea să constituie dovezi ale intervențiilor politice secrete. În felul acesta, în lumina cântecul ei Zsuzsanna KÁROLYI, „nimicirea” [1, p. 130] ei profesională din 1990 a dovedit că „destinul ucigaș a împins viața ei în mormânt”. [3] Mai departe, și faptul că turnarea film în Canada nu a avut loc pare a fi o dovadă a unei alte intervenții politice secrete.

Pentru Elisabeta Adam, propagarea ideologiei ei universale a fost mai importantă, decât afirmarea ei profesională. În scopul semnalării acesteia, ea menționează succesul ei public drept primul. „La sfârșitul spectacolului, publicul m-a salutat cu aplauze de fier, m-a onorat cu o astfel de sărbăto-

rire, o distincție sau o diplomă de onoare mai valoroase decât care nu poate primi un actor.” [1, p. 153] Ea adaugă diplomatic: „Cu aceasta, nici pe departe nu vreau să subestimez nici în cea mai mică măsură premiul întâi pe țară recompensând jocul meu podium „A nap árnyéka” (Umbra soarelui) și distincțiile din străinătate în serie, care mi-au fost decernate de universități de mare prestigiu și de unele instituții culturale ale emigrației maghiare occidentale. Din aceste distincții și recunoașteri onoare, totdeauna am tras poftă creatoare de forță pentru întreprinderile mele ulterioare.” [1, p. 153]

În legătură cu turneele ei din străinătate, Elisabeta Adam revelează în felul următor ideologia ei progresistă, umanistă și non-naționalistă, precum și importanța atribuită de ea aceleia, cu interviul ei dat lui Új Tükör,: „Aceste drumuri dau credința că am putut contribui puțin la formarea unei astfel de conștiințe maghiare pe care poate o asumă și a treia generație trăind afară, deoarece are o valoare universală și nu este mai nesemnificativă, decât cea a țării primitoare.” [1, p. 184]

Firește, „formarea unei conștiințe de valoare universală” [1, p. 184] nu era în interesul „fiarelor” etnice și naționale, din care cauză ei o împiedicau pe Elisabeta Adam în propagarea instrumentului ei creator de națiune universală. În această privință, ea revelează cu interviul ei apărut în Előre la 26 decembrie 1982: „La Sydney, am pășit pe scenă, aștept muzica din epocă, în loc de aceasta vreo scârțâitură îngrozitoare se răspândește în sală: banda magnetofon a fost băgată invers. A trebuit să reîncep reprezentația, mi-a luat munca încordată de circa zece minute și mai bine până ce s-a reușit redobândirea încrederii publicului.” [1, p. 163] „Regizorul scenă al reprezentației organizate la Sydney a artistei Elisabeta Adam” [1, p. 209] a fost Miklós SOÓS. De aceea, desigur, el se ascunde în spatele subiectului general.

Australianul maghiar Miklós SOÓS nu numai a împiedicat-o pe Elisabeta Adam în propagarea instrumentului ei creator de națiune universală prin „băgarea inversă a benzii magnetofon”. [1, p. 163] Cu fotografia lui din grădina zoologică și cu cvasi-denunțul lui din 12 martie 1982, a și constituit o parte a „destinului ucigaș” [3] care „tindea să împingă viața Elisabetei Adam în mormânt”. [3] În numele Cercului Prietenilor Literaturii Maghiare din România [În limba maghiară: Romániai Magyar Irodalom Barátainak Köre.] din Lucerna, Elveția, Lajos FÁTH, [Citește aproximativ: 'loioș 'fa:t.] în scrisoarea lui din 11 iunie 1982, scrie direcțiunii Teatrului Național Târgu Mureș: „Vă mulțumim că ați făcut posibilă pentru artista dramaturg Elisabeta Adam apariția ei repetată în Cercul Literar al nostru și ne-am bucura foarte mult, dacă am putea-o primi și în viitor.” [1, 210. o.] Față de aceasta, cu telexul său Miklós SOÓS, fără exprimare de mulțumiri și speranțe, numai „fapte a adus la cunoștința direcțiunii”, [1, p. 209] ca prin aceasta să evite acea „neglijență” [1, p. 209] pe care el ar fi înfăptuit-o în cazul omiterii informării în serviciul lui politic secret național. Deoarece, în circumstanța „experienței teatrale superbe” [1, p. 209] fără pereche a publicului din Sydney, putea fi o problemă că Elisabeta Adam, prin propagarea ideologiei ei universale, „se arată și pe sine” [7] numai acelor „fiare” etnice și naționale care, urmând aceasta, au împiedicat-o cvasi-complet în propagarea instrumentului ei creator de națiune universală până la sfârșitul vieții ei.

Mai departe, în timp ce la Adelaide la 21 februarie 1982, duminică, în Clubul Maghiar [1, p. 200] – și în alte orașe – Elisabeta Adam a putut să se urce pe o scenă, cu „recuzitele necesare: spade, scaunul corespunzător scaunului princiar al lui Bethlen”, [1, p. 162-163] [1, p. XIII]

„la 24 mai 1982, luni” [1, p. 200] – deci nu la sfârșit de săptămână, ci la începutul săptămânii – „la Paris nu s-a pregătit nimic”, revelează ea cu Új Tükör, „și trebuia să evoc recuzitele, lumina, muzica de asemenea numai ce ființa mea”, [1, p. 184] nu i-s-a asigurat nici scenă, numai o sală de stil francez – sala separată de la etajul al doilea a cafenelei Zimmer Châtelet de la Place du Châtelet 1, [1, p. 200] – unde trebuie să se producă la același nivel cu publicul și în imediata lui apropiere, ștersă în el, faptic, în starea de „coborâre forțată” [10] prefigurată în mod conspirativ prin această atitudine a exemplarului francez al „fiarelor” naționale, figurat, programând: „În statele naționale, ideologia progresistă, umanistă și non-naționalistă este indezirabilă”: [1, p. XVI]

Cu cuvântul german figurând în numele cafenelei, [Notă: Zimmer = cameră.] „fiara” națională franceză a programat că deoarece, rezultând din natura ei, Elisabeta Adam evită statul principalului său rival european, „fiara” națională germană, în relația cu Elisabeta Adam nu este rivalitate între ei,

așa că își poate permite să nu-i asigure o scenă, ci numai o cameră. Iar dacă ea nu se mulțumește de ea, ci ar prefera un „castel” – la care se referă cu cuvântul francez al numelui cafenelei – cum avea, de exemplu, Zsuzsanna KÁROLYI tocmai interpretată de ea, atunci poate să-l obțină de la un bărbat francez bogat trecând pe la cafenea. De aici, se poate vede și ce fel de „destin ucigaș” [3] străin o aștepta în general pe Elisabeta Adam, dacă ea s-ar fi decis să emigreze.

În același timp, în timp ce la Cleveland la 13 aprilie 1982, marți, în auditoriul lui Cleveland Engineering and Scientific Center de la Chester Avenue 3100 [1, p. 202] – și în alte orașe – ea putea să se așeze în scenele respective pe o comoditate specială relativ groasă așternută pe covor, [1, p. XIII]

la Paris poate numai să utilizeze două comodități textile improvizate subțiri așternute pe parchetul gol [1, p. XI]

sub privirile cetățenilor statului național imperialist francez șezând sau întinzându-se relativ confortabil. „Fiara” națională franceză, după toate probabilitățile, spera și că Elisabeta Adam se va încurca din cauza apropierii exagerate a publicului și prin aceasta va realiza „coborârea ei forțată” [10] faptică în Franța: [1, p. XVI]

Aceasta exprimă desigur și că „fiara” națională franceză consideră „umanitatea și fraternitatea”,

declarate ca o lozincă de societatea civilă franceză, valori nu universale omenești, ci naționale franceze și în conformitate cu aceasta nu le-a nutrit și nu le-a făcut nutrite față de umanista Elisabeta Adam și „omenirea” [3] reprezentată de ea.

Constituie o parte a succesului presă al ideologiei universale a Elisabetei Adam afirmația lui Jenő ILLÉS publicată la 13 decembrie 1980 în Képes Újság: “Elisabeta Adam, cu cuvintele și din textele lui Zsigmond MÓRICZ, a fermecat cu o putere magică înaintea noastră mesajele valabile până la epoca noastră, auzibile din destinul lui Gábor BETHLEN.” [1, p. 179] Deși această afirmație recunoaște existența ideologiei universale prin grupul de cuvinte „mesajele valabile până la epoca noastră” – altminteri, nici nu poate face aceasta altfel, întrucât Elisabeta Adam nu a ascuns mesajele ei ideologice „adresat zilelor noastre” [1, p. 152] – dar deja afirmă politica anti-Elisabeta Adam a „fiarelor” etnice și ale celor naționale „tinzând să împingă viața ei în mormânt” [3] cu sugestia că ideologia universală ca „mesajele valabile până la epoca noastră” nu este a Elisabetei Adam, adică nu ea „a cuprins mesajele ei în minunatul text móriczist”, [1, p. 153] ci acelea sunt „auzibile din destinul lui Gábor BETHLEN”, ba încă nu datorită talentului, puterii de muncă și eficienței proeminente ale Elisabetei Adam, ci prin „fermecătoria ei cu o putere magică”.

Că succesul public al Elisabetei Adam în ce măsură a fost pricinuit de ideologia ei universală, îl pot face să se simtă mai ales aceia care s-au găsit la fața locului. „În țară, peste tot am experimentat”, revelează Elisabeta Adam cu interviul ei Elő́re din 26 decembrie 1982, „că publicul se îndreaptă cu mare interes spre problematica programului, peste tot am apărut în fața caselor pline.” [1, p. 163] La Târgu Mureș, „oamenii se scurgeau în teatru, parcă s-ar fi îndreptat la altar”, [1, p. 174] scrie Adrian Păunescu în articolul lui apărut la 11 decembrie 1982 în Magazin. În același timp, la acesta se referă Magyar Élet din Australia la 1 aprilie 1982, când, în „nimicirea” [1, p. 130] ulterioară a succesului public ideologic al Elisabetei Adam, în spiritualitatea „fiarei” naționale maghiare, vede necesar să argumenteze împotriva apelului ei progresist, umanist și non-naționalist „Visați! … Visați, oamenilor! … Visează, omenire!”: [3] „Viitorul este imprevizibil. A țese vise nu are rost. Numai rădăcinile dau forța: trecutul istoric și cultura populară.” [1, p. 189]

„Aș dori să continui mai departe această serie de reprezentații”, revelează Elisabeta Adam cu Elő́re în legătură cu recitalul ei individual intitulat „A nap árnyéka” (Umbra soarelui), „doar simt din ce în ce mai mult profunzimea și actualitatea propozițiilor formulate în ea. Această reprezentație niciodată nu devine plictisitoare.” [1, p. 164] Deci, pentru spiritualitatea progresistă a Elisabetei Adam, „forța a fost dată” [1, p. 189] nu de „trecutul istoric” [1, p. 189] bethlenist reprezentat de ea, ci de „actualitatea propozițiilor formulate” în legătură cu acela. Numai că, „rădăcinile” [1, p. 189] etnice și naționale „au dat o forță” mult mai mare respectivilor „fiare” etnice și naționale, deoarece Elisabeta Adam niciodată nu a mai putut să pășească pe scenă cu un nou recital individual de limbă maghiară, în placa ei picup mare intitulată „Szerelem, szerelem …” (Iubire, iubire …) din 1983 putea deja să reprezinte numai „cultură populară”, [1, p. 189] abia a mai primit posibilități mai noi pentru introducerea în arta ei și propagarea cu ea ale instrumentului ei creator de națiune universală și nici la turnee de peste ocean nu a mai putut să se ducă niciodată.

Elisabeta Adam nu numai pe scenă a propagat ideologia ei universală, ci a „radiat-o” [1, p. 164] consecvent și în relațiile ei personale și instituționale în compania lui László BÖJTŐS, [Citește aproximativ: 'la:slo: 'băită:ș.] președintele Clubului Maghiar din Cleveland, [6] la Cleveland în 1982, [1, p. XVIII]

în compania lui dr. Imre CSAPÓ [Citește aproximativ: 'imre 'ciapo:.] la Vancouver în 1982 [1, p. XIX]

și în compania actriței [38] Vanessa Redgrave la Lonfra în 1982 [1, p. XIV]

ca „îndrăgostitor” [3] al popoarelor american, canadian, britanic, maghiar și român.

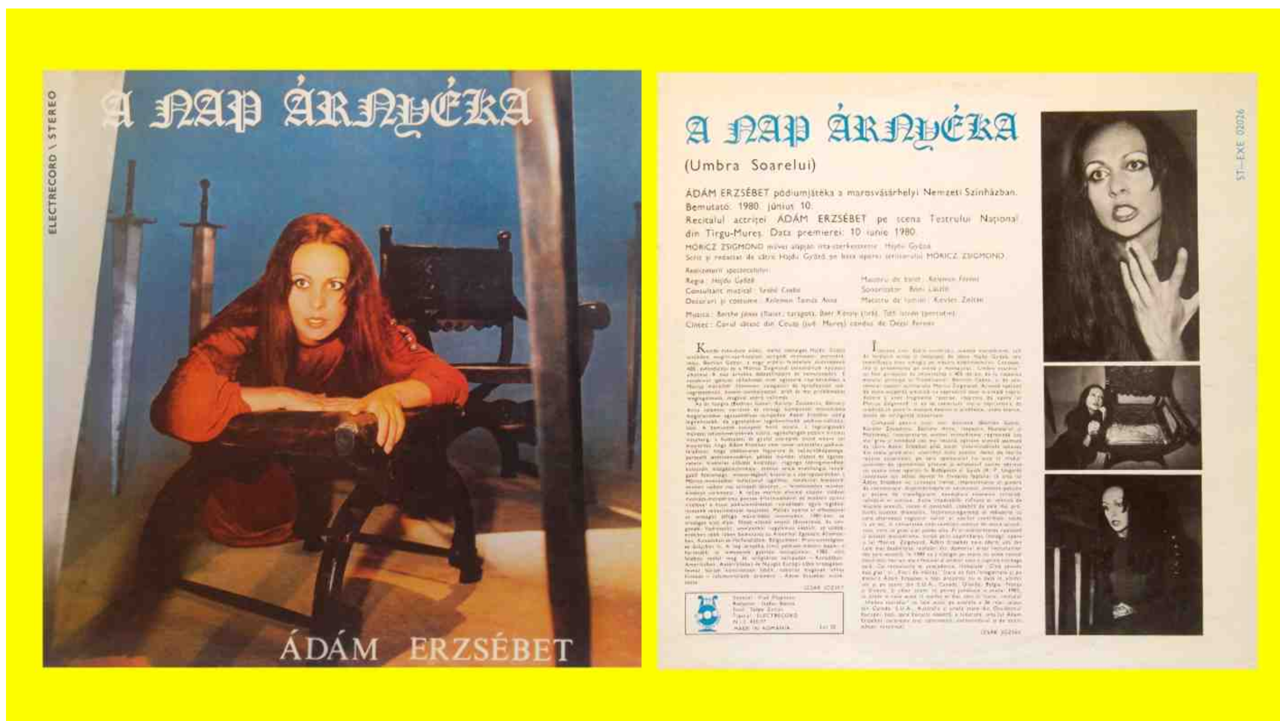
În mare, aceasta este „ceea ce și atât cât a reușit Elisabeta Adam în realitate să obțină cu jocul podium »A nap árnyéka« [Umbra soarelui]” [1, p. 153-154] la nivel practic. Cu scrierea, traducerea ei în limba engleză și publicarea acestei cărți, încetează acea liniște publică conspirativă multinațională care a dominat viața și memoria ei, instrumentul ei creator de națiune universală devine mai accesibil oamenilor acestei planete, și cel puțin „dacă este cui, ea a dovedit, că dăinuiește și fără lume.” [15] [20] Mai departe, în ciuda politicii de „apărare de națiune” a „fiarelor” naționale, oamenii sunt capabili să decidă dacă rămân în cadrele naționale existente sau „se îndrăgostesc” [3] și creează națiunea Terra universală, adică dacă vor fi și pe mai departe membrii națiunilor existente și vor trăi în mod național în statele naționale imperialiste existente sau vor scutura domnia secretă a „fiarelor” naționale parazitând națiunile și statele naționale imperialiste, vor deveni „oameni” [3] „de valoare universală” [1, p. 184] și vor întemeia statul Terra ca să poată „trăi în mod omenesc.” [3]

Referințe

1. Győző HAJDU: Az én Móricz Zsigmondom és az Ő Bethlen Gábora, Monodráma, esszék, tanulmányok, cikkek, [Al meu Zsigmond MÓRICZ şi al Lui Gábor BETHLEN, Monodramă, eseuri, studii, articole] Editura Agerpress, Bucureşti, 2009;

2. Zsigmond MÓRICZ: A nap árnyéka, [Umbra soarelui] mek.oszk.hu;
3. Erzsébet ÁDÁM: A nap árnyéka, [Umbra soarelui] Electrecord, București, România, 1982;

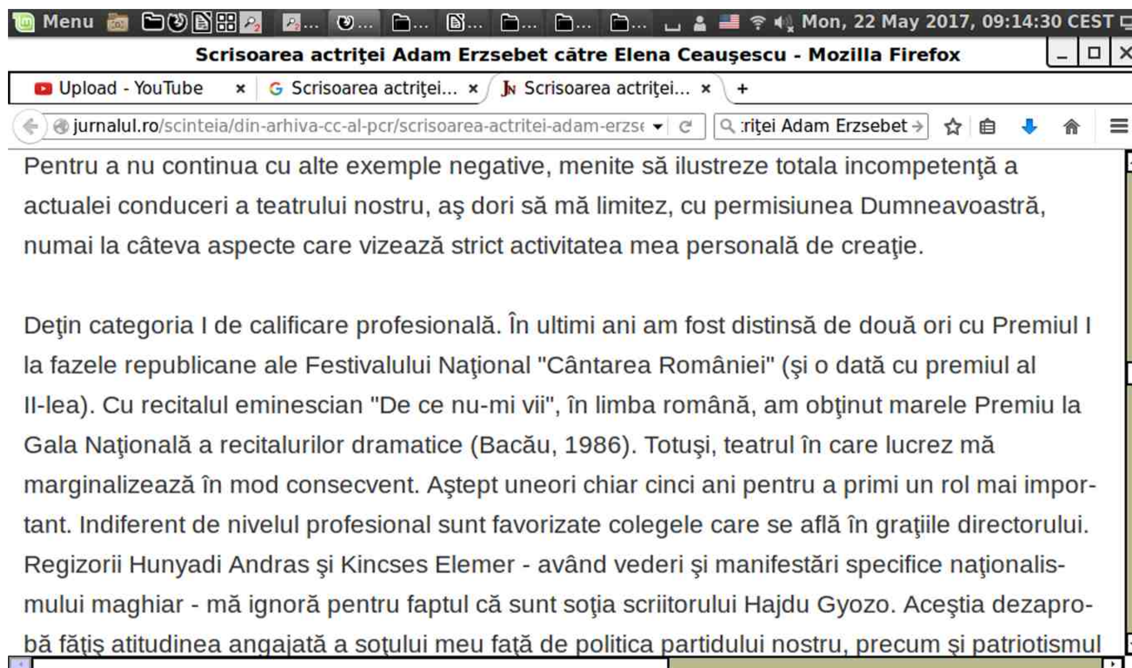

4. Bietul Ioanide, Casa de Filme Numărul Patru, Româniafilm, 1980;
5. Áprily Lajos: Vallomás, [Confesiune] szozat.org;
6. Hu.wikipedia. org;
7. Erzsébet ÁDÁM: Szerelem, szerelem …, [Iubire, iubire …] Electrecord, București, România, 1983;

8. Vadrózsák, Székely népköltési gyűjtemény, [Trandafiri sălbatici, Colecție de versuri populare secuiești] Szerkeszti Kriza János, Első kötet, Kolozsvártt, Stein János Erd. Muz. Egyleti Könyvárus Bizománya, 1863, oszk.mek.hu;
9. Domokos SZILÁGYI: Boszorkány, [Strigoaică] Kényszerleszállás, Összegyűjtött versek, mek.oszk.hu;
10. Domokos SZILÁGYI: Kényszerleszállás, [Coborâre forțată] Kényszerleszállás, Összegyűjtött versek, mek.oszk.hu;

11. Scrisoarea actriţei Adam Erzsebet către Elena Ceauşescu, jurnalul.ro, 27 august 2009;

Menu Mon, 22 May 2017, 09:14:30 CEST

Scrisoarea actriţei Adam Erzsebet către Elena Ceauşescu - Mozilla Firefox

Upload - YouTube × | Scrisoarea actriţei… × | Scrisoarea actriţei… × | +

jurnalul.ro/scinteia/din-arhiva-cc-al-pcr/scrisoarea-actritei-adam-erzs | riţei Adam Erzsebet

Pentru a nu continua cu alte exemple negative, menite să ilustreze totala incompetenţă a actualei conduceri a teatrului nostru, aş dori să mă limitez, cu permisiunea Dumneavoastră, numai la câteva aspecte care vizează strict activitatea mea personală de creaţie.

Deţin categoria I de calificare profesională. În ultimi ani am fost distinsă de două ori cu Premiul I la fazele republicane ale Festivalului Naţional "Cântarea României" (şi o dată cu premiul al II-lea). Cu recitalul eminescian "De ce nu-mi vii", în limba română, am obţinut marele Premiu la Gala Naţională a recitalurilor dramatice (Bacău, 1986). Totuşi, teatrul în care lucrez mă marginalizează în mod consecvent. Aştept uneori chiar cinci ani pentru a primi un rol mai important. Indiferent de nivelul profesional sunt favorizate colegele care se află în graţiile directorului. Regizorii Hunyadi Andras şi Kincses Elemer - având vederi şi manifestări specifice naţionalismului maghiar - mă ignoră pentru faptul că sunt soţia scriitorului Hajdu Gyozo. Aceştia dezaprobă făţiş atitudinea angajată a soţului meu faţă de politica partidului nostru, precum şi patriotismul

12. Lavinia BETEA: Castingul delaţiunii: „Actorii teatrului, băuţi fiind, au intonat imnul maghiar şi imnul secuiesc”, jurnalul.ro, 27 august 2009;
13. Interviu Adam Erzsebet, Petrica1dragan’s Blog, WordPress.com, 15 februarie 2011;
14. Erzsébet ÁDÁM: Rejtelmek ha zengenek, [Enigme dacă răsună] Electrecord, București, România, 1978;

15. Erzsébet ÁDÁM: Harangtisztán, [Clar ca clopotul] Kaláka Records, New York, Statele Unite ale Americii, 1977, discogs.com;
16. Székely János: Maradj velem, [Rămâi cu mine] adatbank.transindex.ro;
17. Lexikon.kriterion.ro;
18. Ádám Erzsébet – Flori de măceș (Versuri populare secuiești din colecția Kriza János), Electrecord, youtube.com, 7 decembrie 2016;
19. Erzsébet ÁDÁM: Vadrózsák, [Trandafiri sălbatici] Electrecord, București, România, 1979, bakelit.hu;

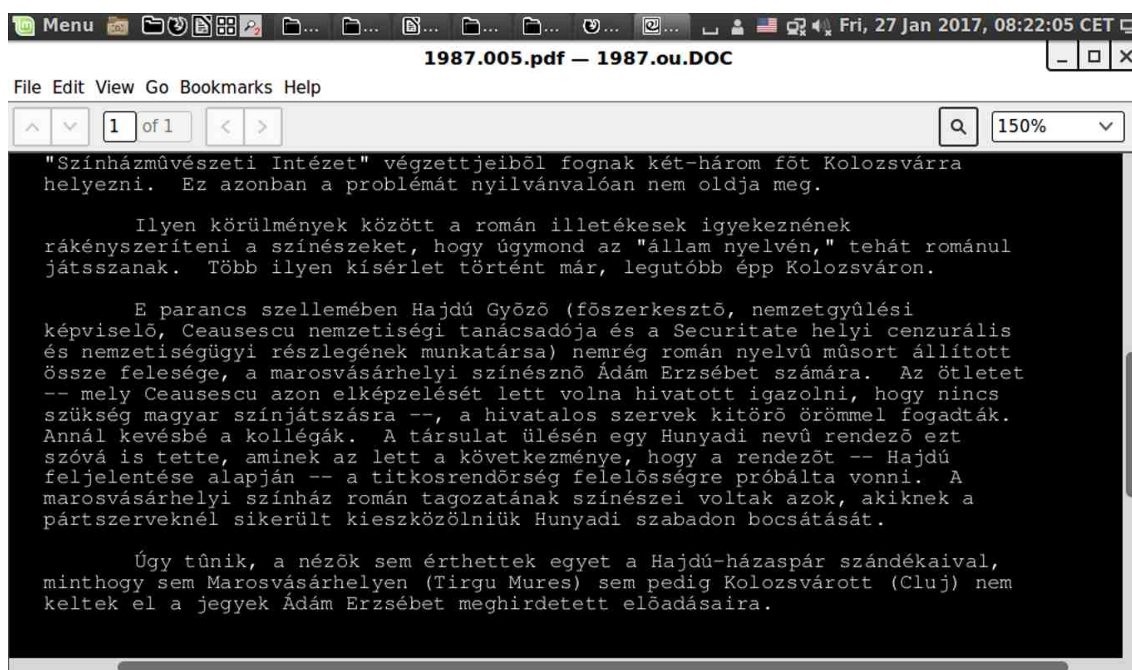

Ádám Erzsébet – Vadrózsák

Label:	Electrecord – STM-EXE 01541
Format:	Vinyl, LP
Country:	Romania
Released:	1979
Genre:	Non-Music, Folk, World, & Country
Style:	Folk, Népzene, Poetry

20. Lászlóffy Aladár: Öregedés, [Îmbătrânire] dia.jadox.pim.hu;
21. Zeno FODOR: Valori ale teatrului românesc: Erzsébet ÁDÁM, Teatrul, Nr. 7-8, (anul XXX), iulie-august 1985;
22. Am fost şaisprezece, Casa de Filme Numărul Patru, Româniafilm, 1979;
23. Horváth István: Erdély, [Transilvania] babelmatrix.org;
24. Szilágyi Domokos: Ünnepek, [Sărbători] Kényszerleszállás, Összegyűjtött versek, mek.oszk.hu;
25. Dsida Jenő: Vallomás, [Confesiune] mek.oszk.hu;
26. Reményik Sándor: Csak egymáshoz, [Numai unul la altul] mek.oszk.hu;
27. Păcală se întoarce, Nervfilm, 2006;
28. József Attila összes költeménye, [Poezia completă a lui Attila JÓZSEF] mek.oszk.hu;
29. Padurea de fagi, Casa de Filme Unu, Româniafilm, 1986;
30. A hosszú előszoba, [Coridorul lung] Magyar Televízió, 1982;
31. Discogs.com;
32. Szilágyi Domokos: Kamasz angyal; [Înger adolescent] Kényszerleszállás, Összegyűjtött versek, mek.oszk.hu;
33. Marosvásárhelyi Nemzeti Színház, [Teatrul Național Târgu Mureş] nemzetiszinhaz.ro;
34. Pruncul, petrolul si Ardelenii, Casa de Filme Numărul Trei, Româniafilm, 1981;
35. Harababura Direcția Rețelei Cinematografice și Difuzării Filmelor, Studioul de Creație Solaris Film, 1990;

36. Erdélyi Magyar Hírügynökség, [Agenția de presă Maghiară din Transilvania] 5/1987, Marosvásárhely (Târgu Mureş), 6 ianuarie 1987;

"Színházmûvészeti Intézet" végzettjeibõl fognak két-három fõt Kolozsvárra helyezni. Ez azonban a problémát nyilvánvalóan nem oldja meg.

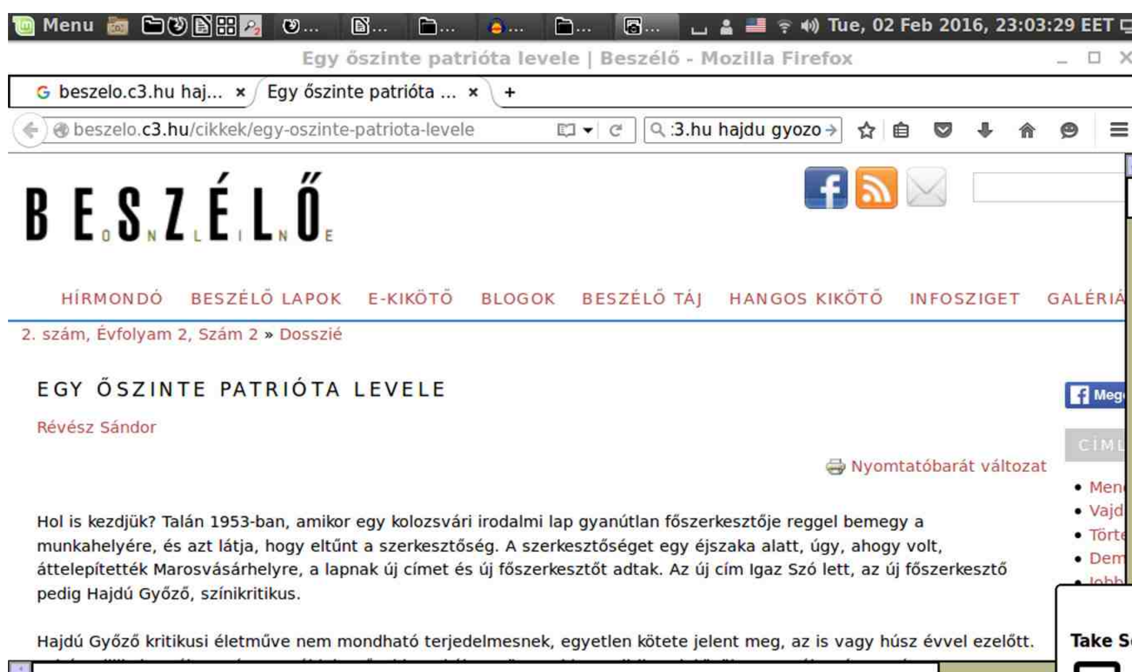
Ilyen körülmények között a román illetékesek igyekeznének rákényszeríteni a színészeket, hogy úgymond az "állam nyelvén," tehát románul játsszanak. Több ilyen kísérlet történt már, legutóbb épp Kolozsváron.

E parancs szellemében Hajdú Gyõzõ (fõszerkesztõ, nemzetgyûlési képviselõ, Ceausescu nemzetiségi tanácsadója és a Securitate helyi cenzurális és nemzetiségügyi részlegének munkatársa) nemrég román nyelvû mûsort állított össze felesége, a marosvásárhelyi színésznõ Ádám Erzsébet számára. Az ötletet -- mely Ceausescu azon elképzelését lett volna hivatott igazolni, hogy nincs szükség magyar színjátszásra --, a hivatalos szervek kitörõ örömmel fogadták. Annál kevésbé a kollégák. A társulat ülésén egy Hunyadi nevû rendezõ ezt szóvá is tette, aminek az lett a következménye, hogy a rendezõt -- Hajdú feljelentése alapján -- a titkosrendõrség felelõsségre próbálta vonni. A marosvásárhelyi színház román tagozatának színészei voltak azok, akiknek a pártszerveknél sikerült kieszközölniük Hunyadi szabadon bocsátását.

Úgy tûnik, a nézõk sem érthettek egyet a Hajdú-házaspár szándékaival, minthogy sem Marosvásárhelyen (Tirgu Mures) sem pedig Kolozsvárott (Cluj) nem keltek el a jegyek Ádám Erzsébet meghirdetett elõadásaira.

37. Delilah, azlyrics.com;
38. En.wikipedia. org;
39. Ro.wikipedia. org;
40. Attila, FANCSALI: Lakást kapott Hajdu Győző, a kommunista rendszer hű szolgálója, [A primit locuință Győző HAJDU, slujitorul fidel al sisremului communist] Szekelyhon.ro, 16 noiembrie 2011;
41. Állami ingyenlakáshoz jutott a kommunista bértollnok, [Conțopistul comunist a obținut o locuință gratuită de stat] alfahir.hu, 16 noiembrie 2011;
42. Adrian PĂUNESCU: O iubesc pe Alba-ca-Zapada, romanianvoice.com;
43. Dorin BORDA: Convorbiri la Dor de Eminescu. Pace și iubire! Interviu cu Adam Erzsebet, doamna a scenei romanesti, Cuvântul Liber, nr. 237, 14 ianuarie 2009, cuvantul-liber.ro;
44. Zsigmond MÓRICZ: Tündérkert, [Grădina zâne] mek.oszk.hu;
45. Zsigmond MÓRICZ: A nagy fejedelem, [Marele principe] mek.oszk.hu;

46. Sándor, RÉVÉSZ: Egy őszinte patrióta levele, [Scrisoarea unui patriot sincer] Beszélő hetilap, Volumul 2, Numărul 2, beszelo.c3.hu;

47. Lucian, IONESCU: Hajdu Győző – un mare patriot român, Picătura de adevăr, 16 aprilie 2011;
48. Carmen ANGHEL-DOBRE: Versurile lui Adrian Păunescu, în limba maghiară, Jurnalul.ro, 9 iunie 2011;
49. Béla MÁRKUS: Bethlen Gábor arcai. Móricz Zsigmond: Erdély, „Nem sűlyed az emberiség!” … Album amicorum, Szörényi László LX. Születésnapjára, [Fețele lui Gábor BETHLEN. Zsigmond MÓRICZ: Transilvania, “Nu decade omenirea!” … Album amicorum, Pentru cea de a LX-a ziuă de naștere a lui László SZÖRÉNYI] MTA Irodalomtudományi Intézet Budapest, 2007, www.iti.mta.hu;
50. Alamy.com, google.com;

51. Győző HAJDU: Ioan Ungur elvtársnak, a Román Kommunista Párt Maros Megyei Bizottsága első titkárának, [Către tovarăşul Ioan Ungur, Prim-secretarul Comitetului Județean Mureș al Partidului Comunist Român] Beszélő hetilap, Anul 2, Numărul 2, beszelo.c3.hu;

52. Péter PUSKEL: Szent Erzsébetről és a pódiumművész magányosságáról, [Despre Sfânta Elisabeta și singurătatea artistului de podium] Anul XII, Nr. 2797, 21 noiembrie 2000, nyugatijelen.com;
53. Erzsebet Adam și Sarossi Endre-Lacul, Bogdan Drăguș, youtube.com, 13 septembrie 2015;
54. Reményik Sándor: Önmagamba falazva, [Zidit în mine însumi] mek.niif.hu;
55. Farkas Árpád: Csikorgó, [Scârțâitor] szekelykonyvtar.ro;
56. Lászlóffy Aladár: A hang, [Vocea] dia.jadox.pim.hu;
57. Playing God, Beacon Communications Corp., 1997.

Alte publicații

A. Cărți

Până în iunie 2019, din „groapa de mormânt” a statului național imperialist, am reușit să trimit la suprafață următoarele mele cărți în limba română:

1) versiunea electronică text-imagine a cărții mele intitulate „Înscrisuri și obiecte relativ la trecerile mele frauduloase ale frontierei de stat a Republicii Socialiste România”, pe distribuitorii internet Google Play și Internet Archive;

3) versiunea electronică text-imagine a cărții mele intitulate „Elisabeta Adam ca trandafir sălbatic mesaj al marginalizării naționale”, pe distribuitorii internet Google Play și Internet Archive;

4) versiunea electronică text-imagine a cărții mele intitulate „Conspirații naționale pentru înăbușirea Elisabetei Adam ca personalitate istorică extraterestră terestră”, pe distribuitorii internet Google Play și Internet Archive.

B. Videouri electronice

Până în iunie 2019, din „groapa de mormânt” a statului național imperialist, am reușit să trimit la suprafață videourile mele cu următoarele titluri și coperte în limba română:

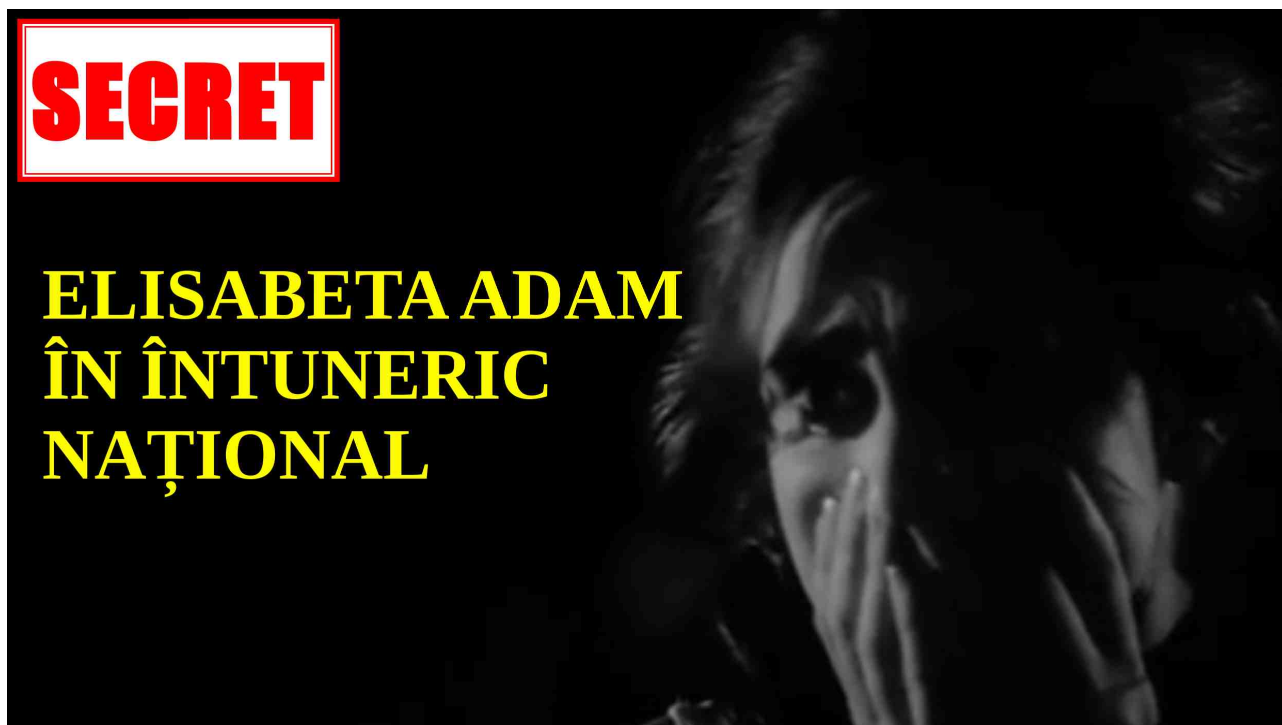
1) „Conspirații naționale pentru înăbușirea individualității, personalității și a spiritualității Elisabetei Adam”, pe distribuitorii internet YouTube și Internet Archive:

2) „Elisabeta Adam ca trandafir sălbatic mesaj al marginalizării naționale”, pe distribuitorii internet YouTube și Internet Archive:

3) „Elisabeta Adam în întuneric național”, pe distribuitorul internet YouTube:

4) „Umanismul și non-naționalismul radiați de fața Elisabetei Adam”, pe distribuitorii internet YouTube și Internet Archive:

5) „Persecuția politică secretă națională oglindită de fața Elisabetei Adam”, pe distribuitorii internet YouTube și Internet Archive:

6) „Elisabeta Adam ca zâna munților”, pe distribuitorii internet YouTube și Internet Archive:

7) „Ștergerea politică secretă națională a simbolicii Elisabetei Adam”, pe distribuitorii internet YouTube și Internet Archive:

8) „Așa vroiau să fure pe Elisabeta Adam naționaliștii de la omenire”, pe distribuitorii internet YouTube și Internet Archive:

9) „Elisabeta Adam era »Albă ca Zăpada«”, pe distribuitorii internet YouTube și Internet Archive:

10) „Elisabeta Adam ca »strigoaică«”, pe distribuitorii internet YouTube și Internet Archive:

C. Sait

Adresa saitului în limba română al Elisabetei Adam este: www.elisabeta-adam.myfreesites.net:

Informații de creare-carte

Autorul a creat ediția întâi a acestei cărți în mare între septembrie și octombrie 2016, ca urmare a obținerii versiunii de hârtie a cărții lui Győző HAJDU intitulată „Az én Móricz Zsigmondom és az Ő Bethlen Gábora” (Al meu Zsigmond MÓRICZ şi al Lui Gábor BETHLEN), ca un derivat al principalei lui cărți Elisabeta Adam, intitulate „Conspirații naționale pentru înăbușirea Elisabetei Adam ca personalitate istorică extraterestră terestră”, ca autor moral și efectiv, în limba maghiară, în circumstanțe de viață privată, rezultând din nevoile de încetare a boicotului informațional politic secret național maghiar și român anti-Elisabeta Adam, de contrabalansare a campaniei furișe de propagandă de ștergere-falsificare-„nimicire” [1, p. 130] a memoriei ei și de facerea accesibilă a adevăratei ei spiritualități. În octombrie 2017, inserarea punctului intitulat „Simbolica instrumentului creator de națiune universală” a fost făcută necesară de găsirea și cercetarea filmului românesc al Elisabetei Adam intitulat „Harababura” din 1990. Urmând aceasta, autorul a hotărât să dezvăluie și să insereze în ediția a doua și părțile instrumentului creator de națiune universală al Elisabetei Adam introduse în celelalte recitaluri individuale de limbă maghiară ale ei. Autorul a tradus această carte în limba română literal și personal în mare între decembrie 2016 și ianuarie 2017, precum și între octombrie și noiembrie 2018. Redactarea electronică a cărții a fost făcută de autor personal îndeosebi cu următoarele mijloace tehnice principale: Acer AOD270, Samsung ST65, Microsoft Windows 7, LibreOffice 4, GIMP 2.

Informații de publicare-carte

Publicarea versiunii electronice a ediției întâi a acestei cărți a fost împiedicată în statul național maghiar între ianuarie și mai 2017. După supoziția autorului, autorul moral al acesteia a fost organizația politică secretă națională maghiară, care a inițiat o serie de măsuri în această direcție, așa cum el avea parte de aceea: 1) Telenor Ungaria și-a încetat după ianuarie 2016 – timpul descoperirii de către autor a cazului Elisabetei Adam – serviciul “Telenor mobilinternet”, pe care el folosise mai înainte pentru publicarea cărților lui; 2) T-Mobil Ungaria și-a întrerupt serviciu pentru autor la începutul lui noiembrie 2016; 3) Vodafone Ungaria și-a schimbat esențial serviciul „carte săptămânală” într-un mod potențial dăunător pentru autor. Pe baza tuturor acestora, autorul a judecat că la locul și timpul de mai sus nu poate să publice cartea, fără ca s-o și să se expună atacului de stat național în primul rând al organizației politice secrete naționale maghiare camuflat cu un proces de plagiat internet.

În iunie 2019, autorul a descoperit redistribuiri internet multinaționale potențial de rea-credință politic secret etnic-național a acestei și a altor cărți ale sale, ceea ce este posibil o extindere în spațiu, timp și persoană, precum și o nouă manifestare a conspirației multinaționale anti-Elisabeta Adam descrisă în cartea lui intitulată „Conspirații naționale pentru înăbușirea Elisabetei Adam ca personalitate istorică extraterestră terestră”. Aceasta a făcut necesară modificarea dispozițiilor de dreptautor menționate la începutul cărții și republicarea cărții.

Informații de autor

Fotografiile făcute la 25 decembrie 2016 și respectiv la 28 ianuarie 2018 reprezintă autorul, István ADORJÁN. El s-a născut la 20 decembrie 1959 în satul Călugăreni [În limba maghiară: Mikháza.] din județul Mureș, România, cetățenia lui este română, naționalitatea lui maghiară, identitatea lui înainte de toate omenească, el este un alter ego spiritual al Elisabetei Adam, în prezent nu consideră nici un stat ca fiind al lui sau țara lui, ideologic el este ateist, politic liberal, convingerea lui cu caracter teoretic este că marile religii și statele naționale sunt creaturi și instrumente ale organizațiilor politice secrete naționale, cu scrierile lui scopul lui este publicarea și propagarea spuselor sale de spiritualitate științifică, filosofic-ateistă, progresistă, umanistă, non-naționalistă și liberală, în special revelarea, publicarea și propagarea spuselor sale relative la natura și activitatea național-imperialiste, antiumaniste, antiprogresiste și antiștiințifice ale organizațiilor politice secrete naționale, marilor religii și statelor naționale.

Sfârșitul cărții electronice